

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/39 • 5 Ekim 2007 • 50 YKr

**Sözkonusu olan
kardeş bir halkın
geleceğidir...**

Diyarbakır'da Kürt Konferansı yapıldı...

**Özgürlük ve eşitlik
sosyalizmle gelecek!**

*Sermaye cephesinde stand-by sonrasına dair
planlar tartışılıyor...*

**IMF'nin gözü yine
emekçilerin cebinde!**

*Kamu emekçilerinin işgüvencesi gaspediliyor,
işgüvencesiz çalışma yaygınlaştırılıyor...*

**Ücretli köleliğe karşı ortak
mücadeleye!**

**"Küreselleşme",
sendikasılaştırma ve
yoksullaştırma – 1**

Yüksel Akkaya

*Tersane İşçileri Birliği Derneği'nden ilerici
sendikalara, DKÖ'lere, meslek odalarına ve
devrimci kurumlara çağrı:*

**"Sınıf dayanışmasını yükseltmenin
tam zamanıdır!"**

**Kürt halkına yönelik
baskı ve zulme karşı
devrimci mücadeleyi ve
dayanışmayı yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Kürt halkına yönelik baskı ve zulme karşı mücadele ve dayanışma!.....	3
Diyarbakır'da Kürt Konferansı yapıldı .	4
İMF'nin gözü yine emekçilerin cebinde!	5
Düzen güçleri arasındaki çatışmada ordu kanlı bir katliamla inisiyatif almaya çalışıyor!.....	6
Kürt halkı yoksullaştırılmaya devam ediliyor.....	7
Referandum mu, farsî oyun mu?..	8
Kamu emekçilerinin işgüvencesi gaspediliyor, işgüvencesiz çalışma yaygınlaştırılıyor.....	9
Birleşik ve kitlesel bir	
6 Kasım süreci örgütlemek için!..	10
Ulucanlar anmalarından.....	11-13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
“Küreselleşme”, sendikasılaştırma ve yoksullaştırma - 1 (Orta sayfa)...	16-18
İşçilerin ve devrimci öncü işçilerin birliği Tersane İşçileri Birliği Derneği'nden ilerici sendikalara, DKÖ'lere, meslek odalarına ve devrimci kurumlara çağrı	19
İşten atılan sendika çalışanları üzerine Tüm Bel-Sen üyeleriyle konuştuk....	20
Kan emicilerin çocuk işçilere şefkat yalanı....	21
Myanmar'da özgürlüğün yolu cuntaya ve emperyalizme karşı direnişten geçiyor!.....	22
Suriye “Ortadoğu Barış Konferansı”na katılmayacak!.....	23
Dünyadan ve Ortadoğu'dan	24
Ulusal sorun üzerine notlar / 2.	25
İki gelişme ve çatışma çizgisi	26
Ekim Gençliği'nden	27
Bahçelievler katliamının katilleri aramızda dolaşıyor... ..	28
Che şahsında sosyalizm hiç olmadığı kadar günceldir!... ..	29
Ümit yoldaşa...	
“Çıtayı yükseklerde tuttunuz... Sıra bizde!”.. ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/39 ● 5 Ekim 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Tersane işçileri yeni bir döneme doğru adımlarını sıklaştırıyorlar. “2. Tersane İşçileri Kurultayı”nı örgütlenme çalışmalarını başlatmış bulunuyorlar. Bu çalışmalar çerçevesinde somut hazırlıklar ve planlamalar yapılarak adım adım kurultayı örgütlemenin zeminleri sağlamlaştırılıyor.

Tersane gibi ölümün kol gezdiği bir havzada, tersane işçilerinin mücadele ve örgütlenme sorunlarının merkez alındığı başarılı bir kurultay çalışması, en başta tersane işçilerinin mücadelesinin ve örgütlenmesinin daha ileri ve üst bir düzeye taşınmanın zeminine dönüşecektir. Bu kazanım sadece tersane işçilerinin kazanımı olarak kalmayacak aynı zamanda havzadaki tüm sınıfın kazanımına dönüşmesinin imkanlarını da yaratacaktır.

Tersane İşçileri Birliği, 2 Ekim günü kamuoyuna yaptığı yazılı bir açıklama ile, “2. Tersane İşçileri Kurultayı”nı örgütlenme sürecini fiilen başlattığını duyurdu. Aralık ayı içinde gerçekleştirilmesi planlanan kurultayın eylemli bir süreç olarak örgütlenmesi kararını alan Tersane İşçileri Birliği, bu çerçevede İstanbul Galatasaray Postanesi önünde 3 hafta devam edecek bir oturma eylemi başlatacak. 4 Ekim, 21 Ekim ve 28 Ekim tarihlerinde tersane işçilerinin sorunları ve talepleri ekseninde oturma eylemleri gerçekleştirilecek. Yapılan açıklamada, tüm meslek odalarına, sendikalara, DKÖ'lere, devrimci ve ilerici güçlere, tersane işçilerinin sorunları ekseninde gerçekleştirecek oturma eylemlerine destek olma ve tersane işçileriyle dayanışma çağrısı yapıldı. Bu çağrı yanıtsız kalmamalıdır. Tersane işçilerinin bu çağrısı her yerde yankılanmalıdır. İşçi ve emekçilerin desteğinin alınması yönünde seferber olunmalıdır.

Kuşkusuz tersane işçileri dişe diş bir mücadele yürütüyorlar. Sermaye devletinin kolluk güçlerinin, asalak tersane patronlarının ve taşeronların saldırılarını yanıtsız bırakmıyorlar. Bu mücadelelerinde yalnız olmadıkları bilinmelidir. Tersane işçilerinin açıklamalarında vurguladıkları gibi, “Sınıf dayanışmasını yükseltmenin tam zamanıdır!”

Öyleyse sınıf devrimcileri, tersane işçilerinin yükselttikleri mücadele bayrağını bulundukları her alanda ileriye taşıma sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar. Oturma eylemlerine en güçlü ve kitlesel desteğin

sağlanması, değişik sektörlerden onlarca işçinin bu eylemlere katılımının gerçekleştirilmesi, sınıf dayanışmasının yeni ve anlamlı bir örneğini açığa çıkaracaktır. Bu konudaki çabanın başarısı aynı zamanda sınıf çalışmamızda ileri çıkışın kayda değer bir pratik doğrulanması da olacaktır.

* * *

Ekim Gençliği'nin Eylül tarihli 104. sayısı çıktı. Okurlarımız Ekim Gençliği'nin Eylül sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından, Yay-Sat bayiiilerinden ve kitapçılardan temin edebilirler.

* * *

Önemli hatırlatma: Önümüzdeki hafta bayram tatili dolayısıyla gazetemizin ulaşımını sağlayan kargo şirketlerinin çalışmaması nedeniyle gazetemizin gönderiminde bir sorun yaşanabilir. Bu nedenle zorunlu olarak yayınumıza bir sayı ara vermek durumunda kalabiliriz.

H. Fırat
**Seçimler
ve sol hareket**

H. Fırat
**Tasfiyecî sürecin son aşaması:
Parlamentarizm**

Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Kontrol altında tutulmak istenen kardeş Kürt halkının geleceğidir...

Kürt halkına yönelik baskı ve zulme karşı mücadele ve dayanışma!..

Son zamanlarda sermaye cephesinin en tepesindeki isimleri arasında adeta, Kürt sorunu konusunda baskı ve zulüm dışında bir resmi siyaset olmadığını kafalara kazımanın yarışı yapılıyor. Bu yarışta eski ve yeni generaller birinciliği kimseye vermeye niyetli değiller. Vesile buldukça bir yandan Kürt halkına karşı düşmanlıklarını kusuyor, diğer yandan da ibret alınacak itiraflarda bulunuyorlar. Bu yalnızca generallere, belli başlı siyasetçilere özgü bir davranış da değil. Başçavuşundan başbakanına, magazincisinden en kalantor kalemşözüne kadar tüm burjuva düzen kuvvetlerini boydan boya kesiyor.

Bu davranış birliğinin yeni olmadığı biliniyor. AKP hükümeti döneminde, özellikle AB balonunun şişirildiği günlerde yanılsamaya yol açmak, Kürt halkına dayatılan teslimiyeti derinleştirmek amacıyla farklı bir görüntü çizmek imkanı bulunuyordu. Fakat Irak işgalinden itibaren devletin kendine güvenini kaybetmesine neden olacak gelişmelerin yaşanması, dahası bizzat efendisi ABD tarafından Türk sermaye devletinin en büyük korkularından biri olarak Güney Kürdistan’da bir Kürt devletinin adım adım gerçeğe dönüştürülmesi, sermaye cephesini göstermelik manevraları dahi sürdüremeyecek duruma getirdi. 2004’te çatışmalar yoğunluk kazandı. 2005 Newroz’undan başlayarak da Kürt halkına yönelik saldırganlığın dozu iyice arttırıldı. Tüm toplum ABD tarafından devlete yaşatılan travmaya ve şoklara ortak edilerek şovenist histeri alabildiğine şiddetlendirildi. Bununla birlikte kirli savaş yöntemleri yeniden artan oranda devreye sokuldu. Bu o denli pervasızca yapıldı ki eski kirli savaş maşaları, anılarında açık itiraflar yapmaktan çekinmediler. “İyi çocuklar” sağda-solda kirli eylemleri çoğaltmaya giriştiler. Kirli savaş karargahının başındaki generaller bu yeni dönemde suçüstü yapılanlara açık açık arka çıkabildiler. Linç kampanyaları yayıldı ve bizzat Genelkurmay eliyle birkaç kez çağrıya konu edildi. Türkiye’nin dörtbir yanında “emekli” askerlerin içinde etkin olduğu kontra örgütlenmeler alabildiğine yaygınlaştırıldı.

Kürt hareketinin 1 Ekim 2006’daki ateşkes girişimi bu sürecin durulmasını sağlamak bir yana kirli savaş yöntemlerinin daha pervasız hayata geçirildiği bir sürecin başlangıcı oldu. Ateşkese verilen yanıt, Kürt cephesinin 1 yıllık bilançosuna göre yüzlerce tutuklama, Kürt legal kurumlarına ve yayınlarına kapatma vb. saldırılar yöneltilmesi, 650 askeri operasyon, geçtiğimiz günlerde Dersim’de olduğu üzere köylülerin ve çocukların gerilla diye katledilmesi, operasyonlarda kimyasal silahların kullanılması, diri diri yakmak dahil her tür işkencenin yapılması, TMY’nin ağırlaştırılmasıyla birlikte cenazelerin bile ailelere verilmemesi gibi uygulamalar oldu.

Liberal-reformist platformdan milim şaşmadığı halde DTP bu saldırganlığın boy hedefi durumunda oldu/olmaya da devam ediyor. 22 Temmuz seçimlerinden itibaren ise başta generaller olmak üzere, burjuva çevrelerin, tüm faşist-şovenist güçlerin düşmanlıklarını yarıştırdıkları kanal işlevi görüyorlar. DTP’li başkanların ve milletvekillerinin

deyimiyle, “sürekli linç” tabi tutuluyorlar.

Sermaye çevreleri, hatta isimlendirme yapmasa da kimi ordu sözcüleri dahi Kürt halkındaki ulusal bilincin artık kolayından yokedilemeyeceğini gördüğü için Kürt sorununu tümünden inkar edemiyor. Fakat bu, Kürt halkının haklarını kesin bir dille inkar etmekle birleşen bir tutum. Örneğin generaller, etnik aidiyete saygı gösterilebileceğinden, kültürel sınırlarda bir takım kırıntılarla yetinilebileceğinden bahsederken, diğer yandan meselenin iğne ucu kadar dahi siyasi alana taşınmasına izin vermeyeceklerini dillendiriyorlar. Bu açıdan inkar ve asimilasyon politikası geleneksel haliyle değil, 10 yıl öncesinden revize edilmiş haliyle savunuluyor. Mevcut durumda güdülen resmi politika, sorunu reddetmeyip baskı ve terörü sürekli kılarak kontrol altında tutmak, uzun vadede ise asimilasyon ve yoketme biçimindedir.

AKP’nin geçmiş hükümet döneminde bu konudaki icraatı, bu politikayla oldukça uyumludur. Yeniden Başbakan olan Erdoğan’ın ve Cumhurbaşkanı olan Gül’ün Kürtler’e önerdikleri tek çözüm, “tek millet, tek devlet, tek dil, tek bayrak” altında yaşamayı kabullenmeleri, halihazırdaki kültürel kırıntıların daha ötesini hayal bile etmemelerinden ibarettir. Bir başka ifadeyle, sermaye cephesindeki ortak inkar politikası ve düşmanlık temelindeki davranış birliği AKP’yi de tepeden tırnağa kapsıyor. AKP’lilerin generallerden tek farkı, Kürt sorununa karşı düşmanlığı sinsi bir ikiyüzlülükle gizleyebilmeleri. Generaller, kirli savaşın uygulayıcıları ve asla hesap vermeyenleri olarak yetişmiş olmanın verdiği özgüvenle, içlerindeki Kürt düşmanlığını daha açıktan kusabiliyorken, düzen siyaseti Kürt oyları için aldatıcı manevralarla yol alıyor. (Düzenin işine yarayacak şekilde Kürt halkında yanılsamaya yol açmakta kullanılan bu fark, organize olmasa bile karşılıklı olarak 5 yıldır ayakta tutuluyor. Aslında AKP siyasiler çözüm yönünde adım atmak istiyor, fakat ordunun başını tuttuğu statükocu cephe buna yanaşmıyor diye Kürt kitlelerinin bilinci sürekli bulandırılmaktadır. Kürt hareketinden AKP’ye yöneltilen en sert eleştirilerde bile bu anlayış bir şekilde kendine yer bulabiliyor. Liberal Kürt hareketinin de yayılmasına aracılık ettiği bu boş beklentinin, dini eğilimleri güçlü Kürt kitlelerinde ne işe yaradığını ise seçim sonuçları yeterli açıklıkta göstermektedir.)

Kürt düşmanlığını dışavurmanın en son örneklerine, anayasa tartışmaları üzerinden Kürt çevrelerinde beklentilerin derinleştirildiğine, öte yandan kirli savaş uygulamalarının son hız devam ettiğine, Kürt çevrelerine karşı kudurganlığın tırmandırıldığına, DTP’ye yönelik saldırgan terbiye salvolarının ayyuka çıktığına yakın günlerde tanık olduk. Önce Kara Harp Okulu’nun yeni eğitim yılı açılışında KKK komutanı İlker Başbuğ, bir hafta sonra Harp Akademileri Komutanlığı’nın ‘07-08 eğitim-öğretim dönemi açılışında ise Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt konuştu. Aynı günlerde bir gazetede eski Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, Özgür Dergi’de Kürt halkına yönelik baskı ve sonraki

günler) yayınlanıyordu.

Bu üç generalin herbiri de ayrıca irdelenmeyi hakeden açıklamalarından Kürt sorunu ile ilgili bölümler, kısa dönemde kontrol altında tutmaya, uzun vadede ise inkar ve asimilasyona, yok etmeye dayalı resmi politikanın özlü ve yalın ifadesi sayılır. Üçünde de Güney Kürdistan gerçeğinin içerideki Kürt sorunuyla birleşip yarattığı ölesiye korku ve acizlik, uşağının rızasına aldırmayan efendiye (ABD’ye) yönelik sitem ve çıkışlar, Ortadoğu’da yaşanan gelişmelere tam da Kürt halkına düşmanlık temelinde etkili katılım niyeti dışavuruyor. “İçeri”yle ilgili olarak ise bir yandan baskı ve zulüm, diğer yandan ufacık kırıntılarla kontrol altında tutmak, sürekli olarak “başarı umudunu kırmak” dışında bir çözümün olmadığı dile getiriliyor.

İnkarcı faşist rejim, halihazırda Kürt halkına yönelik olarak bu çizgiye paralel bir saldırı seferberliği içindedir. Bir yanda Güney Kürdistan sınırına “Sonbahar operasyonu” adı altında askeri yığınak yapılırken, bir yandan da yeni dönemde Türkiye’yi tam da Ortadoğu’daki ihtiyaçları çerçevesinde hazırlamaya çalışan ABD’nin, Güney Kürtler’i ve PKK ile ilgili adım atması için yoğun çaba sürdürülmektedir. Bir yandan “umut kırma” politikası çerçevesinde 20 kişilik gerilla gruplarının üzerine onbinlerce asker gönderiliyor, diğer yandan ise kirli savaş uygulamaları geçmişi aşacak düzeyde yaygınlaştırılıyor. Kontra faaliyetler ve eylemler ise yalnızca Kürt illerinde değil, büyük kentlerde tırmandırılıyor. Bu arada burjuva medya Şırnak’ta korucu minibüsünün taranmasını, (üstlenmediği ve aksi kanıtlanmadığı halde PKK’ye malederek) vakit kaybetmeden, “sivillere yönelik terör” ve Kürt hareketini lanetleme kampanyasına çevirdi. Elbette DTP’li milletvekilleri de bu kampanyanın hedeflerinden birini oluşturuyorlar. Kariyerini kirli savaşın göbeğinde yapmış ve ilgili-ilgisiz her açıklamasında ölümüne bir Kürt düşmanlığı akan Büyükanıt, tam da bu seferberlik çerçevesinde, DTP’lilerin meclise girmesini bir türlü hazmedememiş olarak “hukuki” tedbir alınmasını istiyor. Açık tehdit de içeren konuşmasından sonra ise meclis tarihinde belki de bir ilk gerçekleşecek ve iki milletvekili dokunulmazlıklarına rağmen yargılanacaklar.

Gerek yaşanan süreç, gerek halihazırda Kürt halkına yönelik yoğunlaştırılan saldırılar, döne döne düzenin Kürt sorunu üzerinden yaşadığı çözümsüzlüğü göstermektedir. Bunu Kürt halkına en etkili tarzda anlatabilmenin olduğu kadar, ona karşı devrimci görevleri yerine getirmenin yolu da, tırmandırılan saldırganlığa karşı devrimci mücadeleyi yükseltmektir. Reformist Kürt hareketinin Kürt halk kitlelerinde yaratmaya çalıştığı boş hayaller ve düzenin şiddete ve kırıntılara dayalı teslim alma çabaları, bugün olduğu gibi bir süreliğine Kürt halkı üzerinde etkili olabilir. Fakat bu politikalar, son tahlilde boşa çıkmaya mahkumdur. Düzen bekçilerindeki korkunun da, saldırganlığın da nedeni budur.

Diyarbakır’da Kürt Konferansı yapıldı...

Özgürlük ve eşitlik sosyalizmle gelecek!

Kürt sorununun çözümüne yönelik düzenlenen konferansların sonuncusu Diyarbakır’da yapıldı. Alman Heinrcih Böll Stiftung Vakfı ile Diyarbakır Barosu’nun ortaklaşa düzenlediği, “Türkiye’de Kürtler: Barış Süreci için Temel Gereksinimler” konulu konferansa, aralarında Baskın Oran, Gençay Gürsoy, Orhan Miroğlu, Aysel Tuğluk, Ali Bayramoğlu, Cengiz Çandar, Hasan Cemal, Akın Birdal, Osman Kavala, Fehmi Işık, Osman Baydemir, Hakan Tahmaz, Mithat Sancar ile İspanya, Almanya, İrlanda, Amerika’dan gelen “sivil toplum örgütleri” temsilcileri ve gazeteciler katıldı.

Konferansta “Çatışmaların Sonlandırılması Süreci”, “Otoriter ve Militarist Yapılardan Katılımcı Demokrasiye Geçiş Süreci”, “Barışa Cinsiyet Penceresinden Bakış”, “Uluslararası Aktörlerin Rolü ve İhtilaf Çözümüne Yönelik Uluslararası Mekanizmalar”, “Sosyo-ekonomik Yapı ve Kalkınmaya Yönelik Adımlar “, “Kültürel Talepler ve Siyasi İçerik”, “Politik Temsil ve Demokratik Katılım” konuları ele alındı.

Kim ne dedi?

Konferansa ev sahipliği yapan Diyarbakır Barosu adına konuşan Sezgin Tanrıkulu Kürtler’in silahtan vazgeçmesi gerektiğini belirterek, *“Kürt tarafının yapması gereken, kendi iradesi ve kararı ile siyasal amaçlarına ulaşmak için silahlı şiddeti tüm biçimleri ile kullanmaktan vazgeçtiğini, barışçı yollarla zor bir süreçten geçerek başarı kazanacağını görmesi ve kendisini buna göre düzenlemesi olmalıdır. Bu mümkündür, gereklidir ve doğru olandır”* dedi. Heinrich Böll Vakfı Türkiye Temsilcisi Ulrike Dufner ise, *“demokrasinin oturması için silahların susmasının vazgeçilmez bir önkoşul olduğunu düşünüyoruz”* dedi.

Eski DTP Genel Başkan Yardımcısı Orhan Miroğlu 1921 Anayasası’nın örnek alınması gerektiğini vurgulayarak, *“Benim önerim, 1921 Anayasası’nın örnek alınmasıdır: ‘TC Anayasası bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendilerini ifade etmelerini kabul eder’ ifadesi herşeyin önünü açar. Bu maddeyi Anayasa’ya koysunlar, 2 ay içinde PKK silahları bırakır. Gizli örgütlenmeler de biter. Sonraki aşama demokratik yasalarla düzenlenebilir”* dedi.

TESEV adına konuşan Dilek Kurban ise, PKK’nin yaptığı ihlallerin altını çizerek, *“Kürtlerin, artık siyasetten uzaklaşarak bilgi üretmesi gerekiyor”* dedi. Kuzey İrlanda’da yaşanan sürece tanıklık eden McCartney ise, sorunlara çözüm bulunmamasının nedenini nefret ve korku duygularına bağladı.

Konuşmacılardan Prof. Michael Gunter ise Irak’taki Kürtler’e Irak’ın dönüm noktasında bir fırsat verildiğini dile getirerek, Türkiye’deki Kürtler’e ise Türkiye’nin AB’ye üye olma yolundaki reformlara dayalı fırsatın geliştirileceğini söyledi.

Kürt sorununun konuşulmasına bile tahammül edemeyen sömürgeci sermaye devleti, konferansın hemen ardından konferansla ilgili inceleme başlattı. Başsavcılığın inceleme kararı üzerine, Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı polisler tarafından konferansta

çekilen görüntü ve ses kayıtları istendi.

Konferans platformu Kürt burjuvazisinin platformudur

İki gün boyunca yapılan konuşmalarda Kürt sorununun “barışçıl çözümü” konferansın ana eksenini oluşturdu. Konferans üzerinden yansıyan, son tahlilde Kürt burjuvazisinin iradesi ve tercihidir. Konferans platformu, Kürt burjuvazisinin Kürt sorunu konusundaki konumuna, tutumuna ve çıkarlarına uygun düşen bir çözüm platformudur.

Konferans, gerek katılımcıların bileşimi, gerekse çözüm önerileriyle, sistem içi sınırları aşamamamıştır. Zaten platformun böyle bir sorunu da yoktur. Zira ulusal hareketi kontrolünde tutan Kürt burjuvazisi, Türk burjuvazisi ile güçlü ve kopmaz iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel bağlara sahiptir.

Bu nedenledir ki, Kürt burjuvazisinin Kürt ulusal sorununa ilişkin hassasiyeti hiçbir zaman Kürt dilinin ve kültürel kimliğinin tanınması sınırlarının ötesine geçmedi. Bu çerçevede Kürt burjuvazisi kurulu düzen temelleri üzerinde ve emperyalist sistem içerisinde bir çözümden yana oldu. Bu onun sınıfsal konumunun en doğal gereği idi. Doğası gereği bu sınıfın mevcut iktisadi-toplumsal düzene olduğu kadar emperyalizme bağımlılığa da en ufak bir itirazı yoktur. Bu nedenle konferansın konu başlıklarından birisinin “Uluslararası Aktörlerin Rolü ve İhtilaf Çözümüne Yönelik Uluslararası Mekanizmalar” olması hiç de rastlantı değildir. “Uluslararası aktörler”, emperyalist haydutlardan başkası değildir.

Konferans platformu, Kürt sorununu tam da dil ve kültürel kimliğin tanınıp tanınmaması sınırları içerisinde ortaya koydu. Bu tutumla uyumlu olarak, mevcut iktisadi-toplumsal sisteme, bu sistem üzerinde yükselen sınıf egemenliğine ve bu egemenliğin dayandığı emperyalizme karşı da herhangi bir açık itirazda bulunmadı. Hiç kuşku yok ki, konferansın “çözüm önerileri”, bugünkü koşullarda ancak Kürt burjuvazisi için ideal bir çözümdür.

İçi boşaltılan kavramlar: Barış ve demokrasi

Barış çok çekici bir kavramdır. Bundan dolayı da her türlü yalana ve çarpıtmaya, demagojiye ve aldatmacaya alet edilegelmiştir. Barış, tıpkı demokrasi gibi, egemen sınıfların, burjuvazinin, elbette her türlü oportünistin üzerine en çok laf ettikleri bir kavramdır. Konferansta da bu iki kavram, barış ve demokrasi kavramı, tarihsel ve sınıfsal içeriklerinden kopartılarak kullanılan kavramlar olmuştur.

Elbette komünistlerin temel hedeflerinden biri, savaştan ve şiddetten arınmış bir dünyadır. Ama bu nasıl olacak? Temel sorun tam da budur. Savaşlar, çatışmalar, her türlü gerici şiddet, bugün bize rağmen var ve emekçi sınıflara büyük acılar yaşatmaya devam ediyor. Bütün sorun bunun nasıl ortadan kaldırılacağıdır. Savaşın ve şiddetin bir kaynağı var. Buna kaynaklık eden bir toplumsal düzen, bir sınıf

egemenliği sistemi, bir toplumsal ilişkiler sistemi var. Şiddet ve savaş, onu doğuran kaynağın ortadan kaldırılmasıyla yok edilebilir. Konferansın sınıfsal konumu gereği üzerinden atladığı sorun tam da budur.

Bugün bu ülkede uzlaşmaz sınıflara bölünmüş bir toplumsal düzen, bir sömürücü ve baskıcı sınıf düzeni var. Ve bu sınıf düzeni, bu mülkiyet düzeni, bu sosyal adaletsizlik düzeni, sürekli şiddet ve savaş üretiyor, kendisini ancak savaşlarla ve şiddetle ayakta tutabiliyor. Savaşları ve şiddeti ortadan kaldırmak isteyenler, bu düzeni, mevcut sınıf egemenliği sistemini kaldırmak zorundadırlar. Barış gibi, demokrasi mücadelesi de kurulu düzeni hedef almalıdır. Burjuvazinin sınıf egemenliğininin hüküm sürdüğü ülkelerde demokrasi mücadelesi proleter devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Hangi sınıfın yıkılacağı, hangi sınıfın siyasal iktidara geleceği ile ilgilidir. Bundan koparılmış, soyut bir demokrasi mücadelesi olamaz. Demokrasi her zaman bir sınıfın damgasını taşır. Tarihte hiçbir zaman sınıflarüstü “saf” bir demokrasi olmamıştır.

Bir proleter devrime bağlı olarak, Kürt sorununun gerçek ve kalıcı çözümü, ulusların özgürlüğünden ve eşitliğinin sağlanmasından geçer. Farklı ulusların gönüllü birliğini, giderek tarihi kaynaşmasını ancak bu sağlayabilir. Ulusların eşitliğini gerçekleştirmeden, onların ulusal ve kültürel kimliklerinin özgürce gelişip serpilmesinin koşullarını yaratmadan sorun çözümsüz olarak kalır. Önce bastırılmış kimlik özgürleştirilmeli, ulusal kimlikler arasındaki eşitlik sağlanmalıdır. Bu eşitlik gerçekleştiği ölçüde, giderek uluslar ortak kimlikler içerisinde kaynaşmaya başlarlar. Bu, doğal bir süreç olarak yaşanır. Bunun dışındaki her yaklaşım, kitleleri yanıltmayı amaçlayan bir yalan ve aldatmacadan başka bir şey değildir.

Konferansa egemen yaklaşımın, ulusların özgürlüğü ve eşitliği gibi bir sorunu yoktur. Konferansta Kürt ulusal sorunu, siyasal bir sorun olarak ortaya konulmamış, kültürel bir soruna indirgenmiştir. Sorun böyle görüldüğü için de, Kürt liberalleri “TC Anayasası bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendilerini ifade etmelerini kabul eder” ifadesinin yer almasının yeterli olabileceğini ileri sürebilmişlerdir.

Konferansta Kürt burjuvazisinin Kürt sorunu konusundaki konumuna, tutumuna ve çıkarlarına uygun düşen bir yaklaşım sergilenmiştir. Yaşananlardan hareketle şu gerçeğin altı bir kez daha çizilmelidir ki, bu düzen ulusal baskı ve eşitsizlikler üzerine kuruludur. Sermaye iktidarı altında bu topraklar bir halklar hapishanesine dönüşmüştür. Ve bu iktidar hüküm sürdüğü sürece, bu ülkede inkarcılık ve asimilasyon, ulusal baskı ve zulüm devam edecektir. Sermaye iktidarı altında bu topraklarda halkların eşitliği ve gönüllü birliği sağlanamaz. Bundan kurtulmanın yolu, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden geçmektedir. Bu topraklarda halkların gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğe dayalı gönüllü birliği ancak bu bayrak altında savaşarak kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratılarak elde edilebilir.

Sermaye cephesinde stand-by sonrasına dair planlar tartışılıyor...

İMF'nin gözü yine emekçilerin cebinde!

Gözden geçirme görüşmelerini yürütecek İMF heyeti şu günlerde bir kez daha Türkiye’de. Seçimler nedeniyle harcamaların, dolayısıyla da bütçe açığının arttığı, cari açığın sürekli büyüdüğü bir süreçte gerçekleşecek gözden geçirme görüşmeleri sonunda emekçilere yeni faturalar yüklenmesi kuvvetli bir ihtimal.

Fakat daha İMF heyeti gelmeden başlayan hararetli tartışmaların asıl konusu bu ek faturalar değil. Bilindiği gibi İMF ile imzalanan stand-by anlaşması Mayıs 2008’de sona eriyor. Bu nedenle de sermaye cephesinde İMF ile ilgili temel tartışma konusu, Mayıs 2008’den sonra ne olacağıyla, yola nasıl devam edileceğiyle ilgili.

Geçtiğimiz günlerde basına yansıyan haberler, İMF yönetiminin Mayıs 2008’den sonra Türkiye’nin yapacağı dış borç geri ödemelerini güvence altına almak için yeni planlar peşinde olduğunu ortaya koyuyordu. Buna göre İMF Türkiye’ye Mayıs 2008 sonrası için döviz rezervine dayalı yeni bir anlaşma önermeye hazırlanmaktaydı. Yansıyan haberler bu yeni anlaşmayla ilgili olarak İMF ve Türkiye arasında bir takım temasların yapılmakta olduğunu gösteriyordu. Bu yönlü haberler gazetelerde yer aldıktan sonra, hem İMF yönetimi hem de Türkiye’nin ekonomi yönetimince peşpeşe yapılan açıklamalarla yalanlandı. Açıklamalarda, “döviz çıpası”na dayalı bir anlaşma hazırlığının gündemde olmadığı, İMF’nin Türkiye’ye böyle bir teklifte bulunmadığı ısrarla belirtildi.

Ortada henüz resmi bir gelişme olmadığı için yalanlamalara şaşmamak gerekiyor. Fakat bu hiç de bu yönlü bir hazırlığın olmadığı anlamına gelmiyor. Üstelik Türkiye’nin dış borç tablosu, bu tabloda yer alan özel sektör borçlarının ciddi oranda yükselmesi, temel misyonlarından biri emperyalist finans tekellerinin çıkarlarını korumak, alacaklarını güvence altına almak olan İMF’nin böyle bir teklifle gelmesinin hiç de mantıksız olmadığını gösteriyor.

Dış borç tablosu

Resmi rakamlara göre Türkiye’nin dış borcu Ecevit hükümeti döneminde 2000 yılında 119 milyar dolar civarındaydı. 2001 krizinin yaşandığı süreçte dış kredi bulmakta yaşanan zorluklardan dolayı dış borç da azaldı. Fakat 2003’ten sonra yeniden tırmanışa geçti. 2003 yılı sonunda Türkiye’nin dış borç tutarı 145 milyar dolara dayanmıştı. Artış AKP hükümeti döneminde de sürdü, 2004 yılı sonunda 161 milyar dolara, 2005 sonunda da 169 milyar dolara fırladı.

2006 yılında ise tam bir patlama yaşayarak 208 milyar dolara yükseldi. 2007 yılı sonunda da 230 milyar doların üzerinde olması bekleniyor.

Önceki yıllarda dış borç esas olarak kamu kurumları ve Merkez Bankası üzerinden alınırdı. Fakat son yıllarda özel sektörün dış finans piyasalarından yaptığı borçlanmalar büyük miktarlara ulaştı. Bugün toplam dış borcun yüzde 61’i özel sektör firmalarının borçları. 2002 sonunda özel sektörün borç tutarı 43.2 milyar dolardı. İçinde bulunduğumuz 2007’nin ilk 6 ayında ise 138 milyar doları aştı.

İMF özel sektörün borçlarını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak istiyor

İşte uluslararası finans kurumlarını ve dolayısıyla İMF’yi asıl kaygılandıran da bu. Kuvvetle muhtemel bir ekonomik çalkantı durumunda borçlu özel sektör firmalarının ve bankaların bu borçları geri ödeyemeyecek duruma düşmeleri ihtimali, finans baronlarını ve onların hizmetkârı İMF’yi ciddi ciddi tedirgin ediyor. Bu nedenle de borç geri ödemelerini devlet güvencesi altına almak istiyorlar. İMF’nin Mayıs 2008’den sonra Türkiye’ye dayatmaya hazırlandığı döviz rezervi tutmaya dayalı yeni anlaşmanın temel nedeni bu.

Henüz ayrıntıları netleşmeyen bu planın hedefinde elbette yine işçi ve emekçiler var. Zira nasıl bir mekanizma kurulursa kurulsun, özel sektör borçlarının geri ödenmesinin devlet güvencesi altına alınması, bu paranın işçi ve emekçilerin cebinden çıkması demek. Kısacası İMF patronların borçlarının işçi ve emekçilerin cebinden ödenmesine imkan tanıyan bir yeni düzenleme istiyor. Bunun için hazırlanıyor.

Aslında bu ilk kez yaşanan bir durum da değil. Daha önceki yıllarda da ekonomik kriz dönemlerinde özel sektörün borçları çeşitli ayak oyunları ile, uydurma yasal düzenlemelerle işçi ve emekçilerin sırtına yıkıldı. Sadece dış borçlar değil; hortumlanan

bankaların, batan özel sektör firmalarının mali yükü de hazine aracılığıyla işçi ve emekçilere ödetildi. Sadece batan bankaların işçi ve emekçilere maliyetinin 2003 yılında 20 milyar doların üzerine çıktığını hatırlatmak, bu konudaki faturanın büyüklüğünü anlatmak için yeterli olacaktır.

İMF politikalarına karşı mücadeleye!

Şu günlerde süren gözden geçirme görüşmelerinden nasıl bir sonuç çıkacağı henüz belli değil. Fakat cari açığın ve bütçe açığının arttığı, buna karşılık vergi gelirlerinin azaldığı bir süreçte, görüşmelerin işçi ve emekçilerin hayrına sonuçlar üretmeyeceği de ortada. Muhtemelen görüşmeler sonunda yeni bir ek tedbir paketi gündeme gelecek.

Öte yandan İMF’nin sosyal yıkım yasasının bir an önce meclisten geçirilmesi için hükümete baskı yapacağı ve bu konuda atılacak adımların İMF’nin telkinleriyle daha da hızlanacağı sır değil. Hükümet, patronların sigorta prim yükünü azaltmak için harekete geçtiğini açıklamıştı. Gözden geçirme görüşmeleri sırasında bundan çok daha fazlasının da gündeme geleceği, (kıdem tazminatının hedefe konulması gibi) sermayenin çıkarına olan başka bir takım düzenlemelerin de İMF’nin yakın döneme dair istekleri arasında olacağı biliniyor.

Ve nihayet şimdiden başlayan tartışmalar, 2008’de stand-by anlaşmasının bitmesiyle İMF belasından kurtulmanın söz konusu olmayacağını gösteriyor. Seçimden önce AKP’den birileri “öderiz paralarını göndeririz, artık İMF’ye ihtiyacımız yok” gibi laflar etmekteydiler. Seçimden sonra bu sözler duyulmaz oldu. “İMF’ye ihtiyacımız yok” diye hava atanlar şimdi “2008 Mayıs’ından sonra İMF ile Türkiye arasında nasıl bir ilişki olabilir” konusunu tartışmaya başladılar. Zaten mantıklı olan da buydu, emperyalizme çok yönlü kölelik bağlarıyla bağlı olan Türkiye’nin İMF ile ilişkilerini üstelik de kendi isteğiyle tek yanlı olarak kesmesi diye bir şey sözkonusu dahi olamazdı.

Bu da göstermektedir ki, Mayıs 2008’den sonra da İMF’nin ekonomi yönetimi üzerindeki hakimiyeti aynen devam edecektir. Belki biçime dair bazı değişiklikler gündeme gelecektir fakat işin özünde değişen bir şey olmayacak ve İMF ekonomiyi yönetmeyi sürdürecektir. İMF’nin ekonomiyi yönetmeyi sürdürmesi demek, işçi ve emekçilere dönük saldırı ve yıkım politikalarının hız kesmeden devam etmesi demektir. Bu bakımdan olaya nasıl olsa Mayıs ayından sonra İMF ile anlaşma bitiyor diye bakmak, Mayıs’tan sonra saldırı politikalarının hız keseceğini düşünmek saflık olacaktır.

Kaldı ki kapitalist sömürü düzeni sürdükçe, emperyalizmle kölelik ilişkileri korundukça mesele İMF’nin olup olmaması, Türkiye ekonomisini yönetip yönetmemesi değildir. Asıl mesele işçi ve emekçilerin köleliğe, sömürü ve yağmaya karşı örgütlü militan mücadeleyi yükseltip yükseltmemesinde düğümlenmektedir. İşçi sınıfı mevcut dağınıklığı ve örgütsüzlüğü aşmadığı, saldırılara karşı mücadeleden geri durduğu müddetçe sömürü ve yıkım saldırıları türlü biçimler altında devam edecektir.

Düzen güçleri arasındaki çatışmada ordu kanlı bir katliamla inisiyatifi almaya çalışıyor!

Kanlı oyunlarınız tutmayacak!

22 Temmuz seçimlerinin ardından AKP'nin zaferini alkışlayan liberal çevreler, seçimleri yeni bir dönemin işareti olarak görmekte ve göstermekteydiler. Onlara göre 22 Temmuz seçimleriyle birlikte AKP zaferi şahsında, ülke yönetimini elinde bulunduran ve her türlü statükonun temsilcisi konumunda olan asker-sivil kastın egemenliği de sarsılmıştı. Bundan sonra Türkiye'yi yeni bir dönem beklemekteydi. Artık egemenliği sarsılan ve halkın tokadını yiyen sivil-asker bürokratik kast eski güç ve etkinliğe sahip olamayacaktı. Özellikle de yeni anayasa ile birlikte atılacak adımlarla bu durum pekiştirilecekti. Nitekim AKP karşısında saf tutan ordu merkezli cephenin içerisine gömüldüğü suskunluk ve boyun eğmişlik görüntüsü ile birlikte bu güçler daha bir cesaret kazanmaktaydılar. Fakat, liberallerin gördüğü bu düşler pek uzun ömürlü olamadı. Zira ordu cephesi, yediği darbeyi telafi etmek üzere belli bir zamanın geçmesini bekledi. Bu zaman içerisinde güç ve moral toparlayıp uygun koşullar oluştuğunda harekete geçecekti.

Nihayet o gün geldi ve ordu cephesi durumu dengelemek üzere karşı taarruzu başlattı.

Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ'un geçtiğimiz günlerde yaptığı çıkış bu yolda yapılmış ilk adım niteliğindedir ve bundan sonra olacılara dair bir işaretti. Bu kapsamda daha esaslı hamlelere ise geçtiğimiz hafta içerisinde şahit olduk. Bu hamlelerden ilki PKK'ye maledilen son derece çarpıcı bir askeri eylemdi. Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde yaşanan bu olayda, bir kısmı korucu olan 12 köylü bindikleri minibüsün taranması sonucunda öldürüldü. Olay üzerine düzen cephesi koro halinde PKK'ye ve

Düzen içi çatışmada durumu dengelemek ve yeniden inisiyatifi ele geçirmek amacıyla ordu cephesinden yapılan bu çıkış, şu haliyle amacına ulaşmış görünmektedir. Cumhurbaşkanlığı mevzisini yitirmekle birlikte, ordu düzen siyaseti üzerinde ağırlığını yeniden koymuş, koruyucu-kollayıcı konumunu sağlamlaştırmıştır.

özelde ise DTP'ye yüklendi. Hemen her çevreden olayları kınayan açıklamalar yükselirken, ordu bu koronun şefi gibi inisiyatifi aldı ve ağırlığını koydu. Mizansen hazır, artık "büyük şef" sahne alabilirdi. Sahneye Yaşar Büyükkant çıktı. Büyükkant, açıktan DTP'yi hedef gösterirken diğer taraftan anayasa tartışmalarına girerek kendilerinin bir taraf olduğunu üzerine basa basa söyledi. Atatürk'ten alıntılıdığı "söz konusu vatan ise gerisi teferruatır" diyerek de son noktayı koydu.

Bu sözleriyle Büyükkant, kim ne derse desin ve elbette halk nasıl bir seçim yaparsa yapsın kendilerini

bağlamadığını, düzeni koruma ve kollama misyonundan ve devlet idaresinde sahip oldukları konumdan vazgeçmeyeceklerini ve bunun için her türlü müdahaleyi yapmaktan kaçınmayacaklarını ilan etmiş oldu. Bu aslında, 12 Kürt köylüsünün ölümünün de "teferruat"tan başka bir şey olmadığını itirafıydı. Çünkü, bu sözler "vatan için" herşeyi mübah olarak gördüklerini anlatmaktadır.

Tüm bu yaşananlara bakıldığında görülmektedir ki, ordu artık iyi bilinen psikolojik savaş oyunlarından birini oynamaktadır. Sivil halkı hedefleyen ve yok yere patlayan bombalar bu oyunun olmazsa olmazıdır. Her defasında da hedef bellidir, PKK. Nedense bombaların patladığı yerlerde olay gerçekleştirilirken kolluk kuvvetleri sır olur. Olay gerçekleştiğinde ise aynı koro hep aynı dilden ve aynı sözlerle saldırıya geçer. Şemdinli'de bu oyun bir kazayla sonuçlanmıştı. Daha önce Susurluk'ta bu oyunların nasıl ve kimlerle yürütüldüğü ayrıntısına kadar ayyuka çıkmıştı. Son günlerde ise bu türden operasyonlarda etkin bir şekilde görev alan bir rütbeli asker tarafından ifşa edilmekteydi. Bu ifşaatlarda, bir grup askerin gerilla kıyafeti giyerek düzenli olarak halka yönelik PKK'li süsü verilmiş eylem yaptığı, kentleri ve köyleri düzenli olarak bombaladıkları anlatılmaktaydı. Kürt bölgesinde hala da belli bir yoğunlukta süren bu türden ordu operasyonları, özellikle kirli savaşın dorukta olduğu '90'lı yıllarda Kürt halkının direnişini ezmek için sistematik olarak uygulanmaktaydı. Bugün ise daha çok, düzen içi çatışmada güç ve etkinlik kazanmak uğruna daha özel ve daha çarpıcı hedefler seçilerek gerçekleştirilmektedir. Öyle ki, Cumhurbaşkanlığı konusu üzerine yaşanan çatışmanın en hararetli olduğu dönemde Ankara Ulus'ta patlayan bomba ve anında bombalanan yerde peydahlanan Büyükkant'ın yaptığı çıkış hatırlanmalıdır. Büyükkant patlayan bombanın yıktığı binayı kendisine fon yaparak, bundan sonra büyük şehirlere yönelik benzer eylemlerin olacağını duyuruyordu.

Düzen içi çatışmada durumu dengelemek ve yeniden inisiyatifi ele geçirmek amacıyla ordu cephesinden yapılan bu çıkış, şu haliyle amacına ulaşmış görünmektedir. Cumhurbaşkanlığı mevzisini yitirmekle birlikte, ordu düzen siyaseti üzerinde ağırlığını yeniden koymuş, koruyucu-kollayıcı konumunu sağlamlaştırmıştır. Bu durumda, bir süredir sesi soluğu çıkmayan ordunun bundan böyle çok daha dolaysız ve agresif bir tarzda düzen siyasetinde boy göstereceği rahatlıkla söylenebilir. Çünkü ordunun yaptığı hamleler sadece yeni bir güç dengesi ortaya çıkarmıştır. Yoksa düzen içi çatışmanın güçleri ve dinamikleri orta yerde durmaktadır. Sadece durumunu idare edebilmesi için dahi ordunun, geçtiğimiz hafta yaşanan türden operasyonlara ihtiyacı vardır. Vardır çünkü, ordu ancak bu tür operasyonlar düzenleyerek toplum üzerindeki güç ve etkinliğini koruyabilmektedir.

Devrimci ve ilerici güçler payına bu durumdan çıkarılacak en önemli sonuç ise, düzen güçlerinin birbirlerine karşı güç ve etkinlik sağlamak uğruna yürüttükleri bu mücadelede başvurulacak oyunları anında deşifre etmek, estirilen gerici rüzgarlara göğüs germektir. Bununla beraber ise bu oyunlarda malzeme olarak kullanılan şovenizm karşısında Kürt halkıyla dayanışma içerisinde olmak ve düzene karşı mücadele görevlerine dört elle sarılmak gerekmektedir.

TAYAD: "Genelge uygulansın!"

TAYAD, 29 Eylül günü Taksim Tramvay durağında, 2007 Temmuz-Ağustos tarihleri arasında tüm hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri ile ilgili eylem gerçekleştirdi, hazırladıkları raporu kamuoyuna duyurdu.

Eylemde "F tipi hapishanelerde, '10 saatlik sohbet hakkı' gaspediliyor! 45/1 sayılı genelge uygulansın!" pankartı açıldı. TAYAD Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Güvel konu ile ilgili bir konuşma yaptı. TAYAD adına basın açıklamasını Nagihan Kurt yaptı.

Açıklamada, "Adalet Bakanlığı'nın 22 Ocak 2007 tarihi itibarıyla yayınlamış olduğu 45/1 sayılı genelge ile tutuklu ve hükümlülere haftada 10 saat 10 kişi ile sohbet hakkı tanınmıştı. Ancak aradan geçen 9 ay boyunca bu hak kağıt üzerinde kaldı ve tutuklu ve hükümlüler, hapishane idarelerince çok değişik nedenler gerekçe gösterilerek bu haktan yoksun bırakıldılar"

denildi.

"Genelge uygulansın!" sloganının atıldığı eyleme 30 kişi katıldı.

Kürt halkı yoksullaştırılmaya devam ediliyor...

Yoksulluktan, inkar ve imhadan kurtuluş sosyalizmde!

Ordu cephesinden Kürt halkına düşmanlık kusuluyor...

Silahların gölgesinde düzen siyaseti!

Önce İlker Başbuğ Kara Harp Okulları'nın açılışında, ardından Genelkurmay Başkanı Büyükanıt Harp Akademileri Komutanlığı'nın açılışında konuştu. İçeriği, tonu ve mesajı aynı bu konuşmalarda ise yeni bir şey yok. Artık alışılmış tehditler yinelenmiş bulunuyor.

Görüntüye ve medyanın yansıtış tarzına bakarsanız, tehdit iki odağa yöneltilmiştir. Düzen medyasının diliyle aktarırsak, “terör”e ve şeriat tehlikesi yaratan hükümete... Terör sözcüğü, artık çok iyi anlaşıldığı gibi, TSK literatüründe Kürt anlamına geliyor ve sadece Türkiye’deki Kürtleri değil, başta Güney Kürdistan olmak üzere tüm Kürt halkını kapsadığı biliniyor. Nitekim bunun böyle olduğu Büyükanıt’ın son konuşmasıyla bir kez daha teyit edilmiş bulunuyor. Genelkurmay Başkanı, DTP’li milletvekilleri şahsında Türkiye’deki Kürtler’in yanı sıra Güney Kürtleri’ne de olanca kinini kusuyor.

Ordunun en tepesinden Kürt halkına karşı yinelenen bu kin ve düşmanlık mesajları bir kez daha göstermektedir ki, ufukta, Kürt sorununun “çözümü”ne yönelik en küçük bir işaret bulunmuyor. Böyle bir sorunun, onu yaratan sistem içinde çözülemeyeceğini bilenler için bir yenilik olmamakla birlikte, düzen cephesinden Kürt hareketi cephesinde yayılmaya çalışılan “barış” eksenli çözüm önerileri için, bu tehditler yeni bir darbe oluşturuyor. Kurulu düzenin, (bir anayasa görevi olarak) ‘koruyucu/kollayıcı’ gücü TSK, Kürt sorununda aynı yerde durduğunu, terör edebiyatından beslenmeye devam etmek istediğini ve kendine rağmen “farklı” çözümlere izin vermeyeceğini tekrarlayarak, aslında Kürtler’den ziyade düzen içi “aykırı” fikir ve seslere mesaj vermiş oluyor. Görünürde böyle bir ihtimal yok ama, diyelim ki hükümet cephesinde “bu sorunu farklı biçimde çözelim artık” gibi bir düşünce ortaya çıksa, sergilenen tutum bunun hayat bulamayacağını gösteriyor. Çünkü Türk devleti cephesinde TSK’nın kabul etmeyeceği hiçbir çözüm uygulama alanı bulamıyor, yani çözüm olmuyor.

Hükümete, anayasa taslağındaki sözde laiklik tehditlerine ve benzeri karşı söylemlere gelince; TSK’nın en sahtekarca davrandığı alanlardan biri bu. Çünkü bu ülkede Amerikan projeleri öncelikle ordunun tepesindekilere kabul ettirilir, meclise onaylatırma sonra gelir. 12 Eylül rejimi örneğinin de gösterdiği gibi, “ılımlı İslam” projesinin uygulaması da bizzat cuntacı generaller eliyle başlatılmıştır. Dolayısıyla, “laikliğin koruyucusu” misyonu, TSK için, emperyalist uygulamanın ‘ılım’ kısmının denetiminden başka bir anlama gelmemektedir. Yani, AKP’yi yaratan ve büyüten terbiye operasyonları halen devam etmektedir.

Kürt halkına yönelik inkar ve imha hareketi ve bir emperyalist proje uğruna halklarımızın dinci gericilikle terbiye hareketi devam ettiği sürece, tüm bunların baş uygulayıcısı konumundaki TSK’dan yönelen her tehditin, ne hükümete ve ne de sadece Kürtler’e değil ama tüm işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, devrimci harekete yöneldiği bilinmelidir. Halklarımızın silahların gölgesinde ve emperyalizmin vesayeti altında yaşamaktan kurtuluşunun tek yolu, işçi sınıfının devrimci kalkışmasıdır. Bunlar da son tahlilde onu geciktirmeyi amaçlamaktadır. Tehditleri karşılamının ve püskürtmenin tek yolu, sınıf hareketinin yükseltilmesidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kürt halkına yönelik saldırılar daha çok yürütülen kirli savaş nedeniyle öne çıkmaktadır ama, Türk devletinin Kürtler’e yönelik tek vahşi uygulaması “inkar ve imha” değil. İmha politikasının boyutları biliniyor. İnkâr ise daha çok ideolojik plandadır ve Kürtler’in aşağılanması, Türkler’in kışkırtılması için kullanılagelmiştir. Kürtler’in asimilasyonu için sistemli ve karmaşık yöntemlere başvurulmuştur.

Yatılı bölge okulları, diğer araçların yanında, asimilasyon politikasının belki de en “masum” araçları olarak kalıyor. Daha vahşisi göç politikaları ve uygulamalarıdır. Önce Dersim isyanı bahane edilerek zorunlu göçe tabii tutuldular ve ülkenin dört bir yanına sürüldüler. Devam eden yıllarda kimi zaman zorunlu tutularak, kimi zaman zorlayarak, fakat sistemli biçimde yoksullaştırarak sözde “gönüllü” göçe tabii tutuldular. Fakat yoksulluk Kürtler’i, tıpkı Türk köylüsüne de olduğu gibi, sadece iş umuduyla büyük kentlere göçe zorlamıyor. Kürt yoksulu pamuğun, fındığın, zeytinin de ucuz ırgatı haline getirildi. Her yıl göç yollarında yaşanan kazalar ve ölümler, mevsimlik tarım işçilerinin dramını gözler önüne seriyor. Yaz sonuna doğru, hasat öncesi çoluk-çocuk yollara düşen bu insanların çıkış noktaları ise hep Kürdistan illeri olmaktadır.

Mustafa Sönmez’in bir araştırması, Kürtler’in yoksullaştırılmasının kirli savaşla birlikte nasıl da katmerlendiğini gözler önüne seriyor. DİE verilerini de kullanan Sönmez’in verdiği rakamlar, sıradan Türk emekçisine bile “bu kadar da olmaz” dedirtecek tablolar oluşturuyor.

Sönmez’in araştırma raporu oldukça kapsamlı. Ama konumuz için sadece iki konuda kullandığı veri yetecektir. Bunlardan biri kişi başına ortalama gelirle ilgili. “2 bin 146 dolar olan 2001 Türkiye ortalama kişi başına geliri, en yoksul Ağrı’nın 568 dolarlık kişi başına gelirinin yüzde 277 üstüne çıkarken, en yakın Elazığ’ın (1704 dolar) bile yüzde 26 üstünde gerçekleşti” diyor raporda. Devlet Planlama Teşkilatı’nın 2003 raporundan aktarılan bilgiye göre ise, “bölgenin 21 ilinden 17’sinin, Türkiye’nin 81 ilinin en alt 20’lik diliminde yer aldığı(nın) ortaya çıktı”ğı saptanıyor. Bir diğer veri yeşil kartlı sayısı ile ilgili. Bu bölümde de, 8 milyon 633 bin civarında yeşil kart kullanıcısının yüzde 41’inin 21 Kürt ilinde yaşadığı, yeşil kart kullananların ülke genelinde nüfusun yüzde 12’sine yaklaştığı, fakat Kürt illerinde bu oranın yüzde 30’u bulduğu, Van’da yüzde 47, Batman’da ise yüzde 43’e yükseldiği belirtiliyor.

Rakamların dili gerçekten çarpıcı ve başka bir yoruma ihtiyaç kalmıyor. Kürtler’in mahkum edildiği sefaletin boyutları, Sönmez’in raporunda da görülebileceği gibi, bir ekonomik araştırma ile da sergilenebilmektedir. Sorun yoksulluğun görülüp gösterilmesinde değil, bu vahşi uygulamanın hangi ideolojik, siyasal amaçlara hizmet ettiği ve daha da önemlisi nasıl ortadan kaldırılabilceğindedir.

Yoksulluk kuşkusuz yalnızca Kürt işçi ve emekçiler cephesinden yaşanmıyor. İMF-DB-TÜSİAD yıkım programlarıyla sağlanan genel bir yoksullaştırma söz konusu. Kaldı ki, sanayi kentlerindeki işçi nüfusunu Kürt-Türk ayırımına tutmanın bir imkanı da yok. Öte yandan, Kürt işçi ve emekçisinin sefaleti, örneğin, Kürtçe konuşmasıyla, PKK’nin muhatap alınmasıyla, ulusal taleplerinin karşılanmasıyla ortadan kalkmayacaktır. Çünkü bu talepler içinde yoksulluğun ortadan kaldırılması yoktur. Kaldı ki, Türk devletinin değil PKK’yi muhatap almak, Kürt halkının varlığını kabule bile yaklaşmadığı ortadadır.

Kürt işçi ve emekçilerinin yoksulluğu yenmesi kadar, Kürt ulusunun temel haklarına kavuşması da, sermaye devletinden kurtulmakla mümkün olacaktır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, sadece ve sadece sosyalist bir işçi-emekçi iktidarı tarafından tanınıp güvence altına alınabilir. Her ulustan işçi ve emekçilerin refahı ancak bir sosyalist devlet tarafından gerçekleştirilebilir.

Kürt işçi ve emekçileri, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarının yazılı olduğu kızıl bayrak altında toplanmalı ve sınıf mücadelesini yükseltmelidir.

Referandum mu, farsî oyun mu?

Yüksel Akkaya

Yönetenlerin artık yönetme yetilerini kaybettiğini gösteren en önemli gösterge “devlet işleri”nin farsî bir oyuna dönüşmesidir. Kuşkusuz, bu durum işçi sınıfına iktidarı alma çağrısından başka bir şey değildir. İktidara talip olmak sokaklara ve meydanlara çağrıdır. Şimdi güçlü bir sokak muhalefeti örgütlemek için işçi sınıfına önderlik edenlerin eli çok daha güçlenmiş bulunmaktadır.

21 Ekim’de bir referandum yapılacağından sözediliyor. Halk bir yana, bu mümtaz halkın kendisine uygun “seçtiği” vekilleri bile ne için referandum yapıldığını bilmiyor. Aslında yapılacak olan bir referandumdan çok fars’a benziyor. Sözlükler referandum karşılığı olarak “halkoylaması”nı gösteriyor. Aynı sözlükler “halkoylaması”nın karşılığını da “Büyük bir topluluğun türlü siyasal ve toplumsal sorunlar karşısında olumlu ya da olumsuz tutumunu belirlemek için başvurulacak oylama” olarak tanımlıyor. 21 Ekim’de, “yasa metnine göre”, 11. Cumhurbaşkanı’nın halkoyu ile seçilip seçilmemesi halka sorulacak, mümtaz halkımız ne derse o olacak. Ancak, gelin görün ki, bu arada 11. Cumhurbaşkanı’nı Meclis seçmiş, o da göreve başlamış, demeç üstüne demeç veriyor. Meclisin 11. Cumhurbaşkanı olarak seçtiği zat-ı muhterem, yasanın oylamaya sunduğu halk oylamasında 11. Cumhurbaşkanı’nın halk tarafından seçimi kabul görürse, 11. Cumhurbaşkanlığı’na aday olacağını açıklıyor. Bakanlar Kurulu Başkanı, Kasımpaşalı yiğit boş durur mu, hemen devreye giriyor, yasa metnindeki 11. Cumhurbaşkanı seçimi ifadesini filan önemsemeden, “seçilecek olan 12. Cumhurbaşkanı’dır” diyor. Sanırsın ki mübarek kral, ne derse o olacak.

Bu yaşananlar ne ortaoyunu ne de trajedidir. Eğer tiyatro dili ile sorunu ortaya koymak gerekirse, bu tam bir “fars”tır. Sözlükler “fars”ı, “İlkel, yalın güldürme öğelerinden yararlanan, kimi kez inanırlığın sınırını aşan, güldürmeyi amaç eden oyun” olarak açıklıyor. Oyun yazarlarının bu konuda oldukça becerikli olduğu göze çarpıyor. Herhangi devlet terbiyesi görmüş, siyasetten az çok anlayan birine durum anlatılsa, inanamayacağı bu durum için söyleyeceği tek şey “bundan güzel bir fars çıkar” olacaktır.

Muhalefet partisinin başı çıkıp diyor ki “yasaya göre 11. Cumhurbaşkanı’nı seçeceğiz”, ki 11. Cumhurbaşkanı seçilmiş durumda. Ali kırıan, baş kesen olma iddiasında olan hükümetin başı da çıkıp diyor ki “hayır, 12.’yi seçeceğiz”. Eee, bu durumda cumhurun başı boş durur mu, o da 11. olarak yine 11. seçilmeye talip oluyor. Gerçekten bundan daha farsî oyun olmaz. Katkıları olan herkesi kutlamak gerekiyor.

Bu farsî durum neyi gösterir. Bu durum, Türkiye’yi yönetenlerin aslında yönetme yeteneğine sahip olmadığını, yönetime talip olacak güçlü bir sınıf hareketi için önemli fırsatların varlığını gösterir. Bunu sermaye cephesi de bilmektedir. Bu nedenle, halka bu farsî oyunu seyrettirerek, biraz eğlenmesini biraz da düşünmemesini sağlamaya çalışmaktadır. Peki, emekçiler, kır ve kent yoksulları bunu hak etmekte midirler? Kuşkusuz, hayır. Bu oyunu bozmak ve emekçilerin iktidarına gidecek yolun taşlarını döşemek için bu farsî oyun bir araç olarak değerlendirilebilir. Değerlendirilmelidir.

“Yeni Anayasa” hazırlama süreci de tam bir trajikomik hale dönmüş durumdadır. Anayasa hazırlama süreci bir yandan acıklı diğer yandan güldürücü bir özellik taşımaktadır. Acıklı yan, “yeni” ve de “sivil” diye bir “anayasa” metni hazırlamaya girişenlerin ortaya çıkardığı “şey” ile ilgili. 12 Eylülcüler’den daha otoriter, sermaye çevresinin çıkarlarını savunmada kraldan daha fazla kralcı, emekçilerin haklarını kısıtlamada sermaye cephesinden daha sermayedar davranan bu metnin “yeni” olan dertlerinden biri, üniversite diploması olmayan Kasımpaşalı zat-ı muhtereme cumhur reisliği kapısını açmaktır (ilkokul mezununa bile cumhurbaşkanı olma kapısını açmak). Diğer derdi, bir türlü çözemediği türban meselesini halletmektir. Gerisi laf-ı güzafır.

Güldürücü olan yan da burada başlamaktadır. 12 Eylül Anayasası’nın değiştirileceğini bekleyenler, bu “çapsızlığı, yüreksizliği, korkaklığı” ve 12 Eylül ruhunun, özünün, felsefesinin korunduğunu görünce ne hık diyebildiler ne de gık diyebildiler. Trajikomik durumu besleyen bir diğer “şey” de dağın fare doğurduğunu gören muhalif cephenin, “yeni” ve de “sivil” olduğu ileri sürülen bu metinden fazla rahatsız olmamaları, tabii, yukarıda belirtilen iki durum ve ürkekçe düzenlenmiş birkaç madde dışında. Nitekim, ordu da kılıcı atarak, muhaliflerin elini güçlendirmiş bulunmaktadır. Böylece anayasanın trajikomik hali de giderek farsî bir oyuna dönüşmeye başlamıştır.

Yönetenlerin artık yönetme yetilerini kaybettiğini gösteren en önemli gösterge “devlet işleri”nin farsî bir oyuna dönüşmesidir. Kuşkusuz, bu durum işçi sınıfına iktidarı alma çağrısından başka bir şey değildir. İktidara talip olmak sokaklara ve meydanlara çağrıdır. Şimdi güçlü bir sokak muhalefeti örgütlemek için işçi sınıfına önderlik edenlerin eli çok daha güçlenmiş bulunmaktadır.

Emekli-Sen eylem takvimini açıkladı!

“Sendika hakkımızı istiyoruz!”

Emekli-Sen davasının 9 Ekim’de yeniden görülmesine karar verilmesi üzerine sendika Genel Merkezi yeni bir eylem takvimi oluşturdu. Emekli-Sen 28 Ekim günü Ankara’daki Genel Merkez binasında düzenlediği basın toplantısı ile eylem takvimini açıkladı.

Emekli-Sen’in eylem takvimi şöyle:

1-5 Ekim tarihleri arasında farklı demokratik kitle örgütlerinin de desteği ile İçişleri Bakanlığı’na Emekli-Sen davası ile ilgili faks çekme eylemi.

7 Ekim’de İstanbul, Adana ve İzmir’den Ankara’ya bölgedeki şube başkanları ve yöneticilerinin katılacağı bir yürüyüş başlatılması. Yürüyüş süresince uğranılan şehirlerde basın açıklamaları gerçekleştirilmesi.

8 Ekim’de Ankara ve Ankara dışından gelen sendika üyeleri ile İçişleri Bakanlığı önünde örgütlenecek bir basın açıklaması ile imzaların teslim edilmesi. Aynı gün Yüksel Caddesi’nde oturma eylemi.

9 Ekim’de sabah 8.30’da Gençlik Parkı Opera Girişi’nde toplanarak buradan davanın görüleceği Adliye önüne yürüyüş.

Emekli-Sen İstanbul Şubeleri İstanbul’da 2 Ekim günü gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile Bakırköy, Taksim, Kartal, Maltepe, Kadıköy, Ümraniye ve Mecidiyeköy’de stand açacaklarını duyurdular. Taksim’de Metro önünde gerçekleşen açıklamada “Emekli-Sen kapatılamaz!” pankartı açan sendika üyeleri “Emekli-Sen kapatılamaz!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarını attılar. Açıklamayı

Emekli-Sen Beyoğlu Şube Başkanı Mustafa Demir yaptı. 9 Ekim sabahı Ankara’da Adliye önünde olacaklarını söyledi.

Emekli-Sen üyeleri 3 Ekim günü İstanbul’da Kartal Meydanı, Karaköy, Mecidiyeköy, Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Ümraniye Merkez’de açtıkları imza standları ile emeklileri mücadeleye çağırmaya devam ettiler.

Karaköy’deki imza standında “Sendika hakkımızı istiyoruz!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!” yazılı önlükleriyle imza toplayan emekliler, herkesi kapatılma davasına karşı kendilerine destek vermeye çağırdılar.

Emekli-Sen üyelerinin çalışmaları davanın görüleceği güne kadar sürecek. 7 Ekim günü Kadıköy İskele Meydanı’nda Genel Merkez yöneticilerinin de katılımıyla başlayacak yürüyüşün ardından il merkezlerinde basın açıklamaları gerçekleştirilecek.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kamu emekçilerinin işgüvencesi gaspediliyor, işgüvencesiz çalışma yaygınlaştırılıyor...

Ücretli köleliğe karşı ortak mücadeleyle!

Sermaye devletinin kamu emekçilerini hedef alan saldırıları biliniyor. Sermaye sınıfının asıl hedefi “reform” adı altında kamu emekçilerinin işgüvencesi başta olmak üzere kazanılmış tüm haklarını gaspetmek, emekçileri devletin ücretli kölesi haline getirmektir. “Kamu reformu” adı altında uygulanan tüm saldırılar aynı amaca hizmet etmektedir. Bu saldırının bir ayağını kamu hizmetlerinden yararlanan emekçi halk kesimi oluştururken, diğer bir ayağını da bu alanlarda hizmet üreten emekçilerin haklarının gaspı oluşturmaktadır.

Devletin yakın dönemde fiilen uyguladığı bir dizi saldırının mantığı kamu hizmet alanlarının piyasaya açılması, paralı hale getirilmesi, devlet tarafından karşılanan çalışanların sosyal haklarının tasfiyesi üzerine kuruludur. Bu saldırının yakıcılığını en yakından hisseden kesimler ise kamu sektörlerinde hizmet üreten emekçiler olmaktadır.

Saldırı çok kapsamlı ve boyutludur. Ancak buna rağmen emekçiler cephesinden saldırılara karşı bütünlüklü bir mücadele yürütüldüğünden bahsetmek olanaklı değildir. Zira saldırının bir muhatabı halihazırda işgüvencesi ve kazanılmış hakları tırpanlanmaya çalışılan emekçiler ise diğer bir muhatabı işgüvencesiz, sosyal haklardan yoksun, sendikal örgütlülüğü dahi yasalarla engellenmiş, düşük ücretle çalışmaya mahkum edilen sözleşmeli, ücretli vb. biçimlerde istihdam edilen emekçilerdir.

Özellikle sözleşmeli çalışanların mücadeleye

fazlasıyla mesafeli durduğu ortadadır. Çünkü kamu emekçileri içerisinde en örgütsüz olanlar bu kesimlerdir. Sendikalı olma hakları yok. İstihdam biçimleri ve çalışma koşulları esnek. Sözleşmeli personel devlete bağlı kamu kurum ve kuruluşlarında sözleşme ile çalıştırılan ve işçi sayılmayan kamu görevlileri olarak tanımlanıyor. Sosyal hakları işçilerle aynı ancak devlet memurlarını bağlayan 657’nin hükümlerine tabiler. Sınırlı da olsa bazı hakları düzenleyen 657’nin birçok hükmünden faydalanamıyorlar. Mesela yasalara göre “sözleşmeli personel, o gün bitirilmesi gereken işlerin bitimine kadar, çalışma saatleri dışında da çalışmak zorundadır” ya da “sözleşmeli personele normal çalışma saatleri dışında veya tatil günlerinde yapacakları çalışmaları karşılığında herhangi bir ek ücret ödenmez”.

Sözleşmeli personel kamu hizmetine sözleşme ilişkisiyle bağlanmaktadır. Ancak, sözleşme ilişkisini belirleyen temel ilke olan irade serbestisi -sözleşme içeriğinin tarafların iradesiyle belirlenmesi ilkesi-, sözleşmeli personel uygulamaları için geçerli değildir. İdarenin kanuniliği kuralı gereği, yapılacak sözleşmelerin içeriği ve sözleşme yapılma yöntemi önceden yasalarla ve yasa altı düzenlemelerle belirlenmekte, tarafların iradesi belirleyici olmamaktadır. Yapılan sözleşmeler iş hukukundaki “iş akitleri”nden farklı olarak idari hizmet sözleşmeleridir. Sistemde, kamu hizmetinin gerekleriyle bağlantılı

olarak kamu görevlilerine tanınan yasal güvenceler bulunmamaktadır; sözleşmeli personel işçi sayılmadığı için iş hukukunun güvencelerinden de yararlanamamaktadır. Personel statülerindeki değişiklik, sözleşmeli personelin sendika, toplu sözleşme ve grev haklarından yasaklı olmasının yanısıra memurlara tanınan genel güvence sisteminden de yoksun olması nedeniyle özel bir öneme sahiptir.

Saldırının anlamı çok açıktır. Sermaye devleti nitelikli, eğitim almış, uzman iş gücünü işgüvencesiz, düşük ücretle, sosyal haklardan yoksun, özlük hakları tırpanlanmış, esnek istihdam ve çalışma biçimleri altında köle gibi çalıştırmayı hedeflemektedir.

Yıllardır parça parça uygulanan bu saldırı yakın dönemde ilgili bakanlıkların yarı yarıya sözleşmeli personel alımı uygulaması ile kamu alanının fiilen tasfiyesine yönelmiş durumdadır. Devlet yarattığı fiili duruma yasal kılıf geçirmek için de herbiri “reform” adı taşıyan saldırıları meclise taşıyarak onaylamaya hazırlanmaktadır.

Hak gasplarına ilişkin saldırılar yıllardır parça parça hayat bulmaktadır. Ancak buna karşı emekçilerin en diri, en örgütlü, en mücadeleci olması gereken kesimleri ve onların örgütleri saldırılara seyirci kalmış, tüm emekçileri kapsayan bir mücadele hattı ortaya koyamamıştır. Bunun nedenleri vardır. Bunlardan birisi saldırılara karşı aktif ve mücadeleci bir tutum alması gereken KESK’in soruna karşı tüm emekçileri kapsayan politikasının ve mücadele hattının olmamasıdır. Diğer kamu emekçilerinin saldırıların kapsamı hakkında yeterince bilinç açıklığına sahip olmayışıdır. Saldırının doğrudan muhatabı olan ve henüz işgüvencesi ile sosyal haklarını kaybetmemiş emekçilerin bir kısmının bilinçsizliği, bilinçli olan kısmının ise umursamaz tutumudur. “Benden sonrası tufan” mantığıyla soruna yaklaşan emekçileri duyarlı hale getirmesi gereken KESK’in günü dahi kurtarmaya yetmeyen pratiği ise sorunu geniş emekçi kesimlerin gündemine taşıyamamakta, örgütlü bir tepkiyi açığa çıkaramamaktadır.

Diğer sorunlarda olduğu gibi işgüvencesinin gaspı ile esnek çalışma ve istihdam biçimlerine, özetle kamu hizmetlerinin çalışanları ile birlikte tasfiyesine karşı KESK’in tüm alanları kapsayan, hepsini harekete geçirmeyi hedef olan bir politikası yoktur. Farklı sektörlerde çalışan ve saldırının muhatabı emekçi kesimler parçalı ve dağınık bir şekilde hareket etmektedir. KESK’e bağlı sendikaların bazıları sözleşmeli çalışanları ortak talepler etrafında örgütlemek yerine “fahri üyelik” formlarıyla ücretli köleliğe mahkum edilen emekçileri “onurlandırmak”la yetinmektedir.

Saldırının püskürtülmesi emekçilerin ortak talepler etrafında ortak mücalesi ile mümkündür. Bunun için öncelikli olarak saldırının tüm emekçi kesimlere yönelik olduğu sektör sektör, işyeri işyeri anlatılmalı, “Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”, “Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!” temel talepleri etrafında hak alıcı bir mücadele örgütlenmelidir.

İşgüvencesinden yoksun çalışan, her an işten atılma ya da sözleşmesi yenilenmeme tehdidi ile karşı karşıya bırakılan emekçilere güven verecek, ortak mücadelenin bir neferi haline getirecek olan da budur.

Performansa göre ücret saldırısına geçit vermeyelim!

Hükümetin hayata geçirmeyi planladığı saldırılardan birisi de “Performansa göre ücret” uygulaması. Hükümetin yakın dönem planları arasında yeralan bu saldırı kamu emekçilerinin işgüvencesi ve sosyal haklarının gaspı ile kamu hizmetlerini tasfiye eden saldırıların bir parçasıdır.

“Performansa göre ücret” ne anlama geliyor?

Hükümetin hesabı, emekçilerin ücretlerini en düşük düzeyde tutarak daha çok iş yaptırmaktır. Sermaye hükümeti bu saldırıyı da yine süsleyerek gündeme getirmeye hazırlanıyor. Yüzde 2+2’lik sefalet ücretini emekçilere dayatan hükümet, performansa göre ücretlendirme saldırısını “memurlar arasındaki ücret farklılıklarını gidermek” amacıyla gündeme getirdiklerini iddia ediyor. Ancak kazın ayağı hiç de öyle değil.

Çünkü hükümet bir yandan emekli olanların yerine alınacak personelin artık sözleşmeli statüde olacağını ilan ediyor. Diğer yandan da performansa göre ücretlendirme uygulamasıyla “memurlarla sözleşmeli personelin maaşlarla özlük haklarında reform” yapmaya hazırladıklarını söylüyor. Saldırının 2008 bütçesinin hemen ardından Meclis’te görüşüleceği belirtiliyor.

Yani devlet kamu emekçilerinin işgüvencesini gaspedecek. Ücretleri daha da düşürecek.

Sözleşmeli personelin daha ucuza daha çok çalışması için de “çalışkan” memurlar yaratmaya çalışacak.

Ancak performansa göre ücretlendirme saldırısı tek başına emekçinin ücretini ilgilendirmiyor. Aynı zamanda emekçiler arasında rekabeti körüklüyor, dayanışma duygusunu yok ediyor. Sendikal örgütlülüğü dağıtarak muhbirliği yaygınlaştırıyor.

Daha ucuz işgücü ve daha fazla verim yoluyla düzenlediği esnek bir çalışma hayatını yerleştirmek istiyor. Halkla emekçileri karşı karşıya getiren, çalışanlar arasındaki kaynaşmayı zedeleyen bir rekabet ortamı yaratmayı hedefliyor.

Performansa göre ücretlendirme, uygulanmaya konulduğu alanı ticarethaneye çevirmenin bir diğer adıdır.

Saldırgan sermayenin uygulamak istediği politikalara emekçilerin fiili-meşru mücadelesiyle karşı koyabiliriz. Emekçilerin bundan başka bir çözümü de bulunmuyor.

Köleleştirme oyunlarını geri püskürtmek için sendikalarımızdaki mücadele alanımızı genişletmek ve çalışanın çalışana kırdırıldığı sistemi dağıtmak için mücadeleye!

Sermayenin ne kadar iş o kadar ücret saldırısını bozalım!

Ücretsiz PDF Kitap [Bir kamu emekçisi İstanbul](#)

Ekim Gençliği'nden açıklama:

Birleşik ve kitlesele bir 6 Kasım süreci örgütlemek için!

6 Kasım döneminin öngünlerindeyiz. Yeni dönemde de gençlik yaygın bir dağınıklık tablosu ile karşı karşıya bulunuyor. Bu sürecin aşılmasında 6 Kasım'ın önceli-sonralı dinamik bir süreç olarak ele alınması önemlidir. Hareketin yaşadığı tıkanıklığı aşmanın ve dinamik bir gençlik mücadelesini geliştirmenin adımlarını atabilmek için 6 Kasım birleşik ve hedefli bir biçimde değerlendirilebilmelidir. Yaklaşan 6 Kasım'ı gençliğin birleşik ve kitlesele mücadelesini geliştirmenin kaldırıcına dönüştürmek için temel bir takım hareket noktalarını belirlemek, 6 Kasım sürecinin kazanılmasının temel önemde ön koşuludur.

Bu kapsamda Ekim Gençliği olarak aşağıdaki çerçevenin hayata geçmesi için etkili bir çaba ortaya

koyacağımızı, tüm devrimci demokratik kamuoyuna bugünden deklare ediyoruz:

1) Hareketin sorunlarını tartışan ve çözüm oluşturmaya çalışan bir 6 Kasım için:

6 Kasım kendi içinde bir eylem olarak ele

İÜ öğrencileri: “Yalanlarınızı da alın gidin!”

Mesut Parlak'ın yaz boyu gazetelere verdiği röportajlarda söylediği yalanlar 2 Ekim günü İÜ öğrencileri tarafından protesto edildi. Saat 11.00'de ÖKM yolu üzerinde toplanan öğrenciler basın açıklaması yapmak üzere Fen Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçince, yolda çevik kuvvetin engellemesi ile karşılaştılar. Çevik kuvvetin öğrencileri yürütmemekte ısrar etmesi üzerine öğrenciler ÖKM yolunda basın açıklamasına başladılar.

Açıklamada öğrenciler rektörlüğün ve düzenin yalanlarını teşhir ettiler. Anayasa tartışmalarıyla asıl sorunların gizlenmek istendiğini belirterek, düzenin bütün kademelerinin yalan içinde yüzdüğünü belirttiler. Mesut Parlak'ın demokratik üniversite, kavgasız üniversite yalanlarına işaret ederek, “Tüccar rektör istemiyoruz!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!” sloganlarını attılar.

Öğrenciler ellerinde; “Yalan bir; ‘benim üniversitemde öğrenciler beni bile protesto edebilir!’”, “Yalan iki, ‘ben tartışan üniversite isterim!’”, “Yalan üç, ‘24 aydır üniversitemde hiçbir olay çıkmadı!’” yazılı dövizler taşıdılar!

Sessiz sedasız ve öğrencisiz açılış!

İstanbul Üniversitesi sessiz sedasız ve en önemlisi öğrencisiz bir açılış töreniyle 2007-2008 eğitim ve öğretim döneminin başladığını ilan etti. Rektörlük tarafından düzenlenen açılış etkinliğinde öğrenciler üniversitenin Fen kapısından içeri dahi sokulmadı. Üniversitenin çevresi bir kez daha çevik kuvvet, özel güvenlik ve sivil polis akınına

uğradı. Önceki senelerde açılış günlerinin protestolara sahne olması ve bu etkinliklerin rektörlüğün çeşitli uygulamaları ile eğitim sisteminin teşhirinin yapıldığı kürsülere dönüştürülmesinden kaynaklı önlem alma ihtiyacı duyan rektörlük, çözümünü üniversiteyi asli bileşeni öğrenciler olmaksızın açmakta buldu.

İÜ’de soruşturmalar ve baskılar sürüyor!

Üniversite'nin Fen kapısının girişine ‘Dünyanın en iyi 500 üniversitesi içindeki tek Türk Üniversitesi’ yazılı pankart yeni öğrencilerde bir heyecan uyandırsa da eski öğrencilerde gülümsemelere yol açtı. Öğrenciler Felsefe bölümünün müfredatının kısırlığını ve tarafsızlığını, Edebiyat Fakültesi'nin yanmayan kaloriferlerini, okulda her gün açılan soruşturmaları düşünerek ‘kimin için en iyi?’ sorusunu sormaktan kendilerini alıkoyamadılar!

Üniversitenin açılışına iki hafta kala devrimci ve demokrat öğrencilere yağdırılan cezalar İstanbul Üniversitesi'nde rektörlükle devrimci ve demokrat öğrenciler arasında yaşanan kavganın bu yıl da devam edeceğini ortaya koydu. Bir Ekim Gençliği okurunun aldığı 6 ay uzaklaştırma cezası saldırısı henüz üniversite açılmadan hayata geçirildi. Öğrencilerin en ufak hak talebini soruşturmalarla karşılayan İÜ rektörlüğü, bu yıl da anti-demokratik ve baskıcı uygulamalarını sürdürecektir. Ancak devrimci öğrenciler bütün bu saldırılara rağmen taleplerini haykırmaktan, talepleri uğruna mücadele etmekten geri durmayacaklardır.

alınmamalı, gençlik mücadelesinin toplam sorun ve ihtiyaçları ile bütünlüğü içinde değerlendirilmelidir. Bu kapsamda 6 Kasım 2007 gençlik hareketinin yaşadığı sorunlara çözüm oluşturacak bir çerçevede ele alınmalı, örgütlenme sürecinde bu gerçeklik mutlaka gözetilmelidir.

2) Geniş gençlik kesimleri ile bağ kuran bir 6 Kasım süreci:

Gençlik açısından önemli bir eylem günü olan 6 Kasım'lar son dönemde geniş gençlik kesimlerinden uzaklaşmış bir biçimde –üniversite dışında– örgütlenmektedir. Gerek gündem planında gerekse eylem ön süreci açısından gençlikle kurulan bağları oldukça zayıflamış bulunan 6 Kasım sürecinin bu zayıflığını gidermek ‘07 6 Kasım'ının temel görevi olmalıdır.

3) Gençliğin yakıcı sorunlarını temel alan bir 6 Kasım süreci için:

Bu yılın 6 Kasım eylemleri ve ön çalışma sürecinde gençlik sorunu ve güncel planda geniş gençlik kesimlerine yönelen saldırılar temel gündem olarak ele alınmalıdır. Bu gündemlerin belirleyiciliğinde ülke ve dünya gündemleri işlenmelidir.

4) Gençlik sorununa duyarlı tüm öznelere 6 Kasım tartışmalarına katmak için:

6 Kasım süreci, yaşanan bu dönüşümlere ilişkin olarak gençlik içindeki tüm öznelere katıldığı bir tartışma ve birleşik mücadele sürecinin önünü açmak hedefi ile örgütlenmelidir. Bu kapsamda soruna dair sözü olan herkesin katılacağı açık “forumlar”, 6 Kasım sürecinin tartışılması ve gençlik alanında dinamik bir tartışma sürecinin başlatılması için etkili bir biçimde örgütlenmelidir.

5) Fiili ve meşru bir eylem çizgisi ile 6 Kasım'ı örgütlemek:

Sürecin birleşik bir biçimde örgütlenmesi ve fiili meşru eylem çizgisini hedeflemesi temel önemdedir. Bu çerçevede 6 Kasım eylemi yerel dinamikleri gözeten bir biçimde etkili bir kampanya ve çalışma sürecinin sonucu olarak örgütlenmelidir. Gençlik katılımını esas alan bir eylem planı öne çıkmalıdır.

6) Sonrasına politik ve örgütsel bir açılım sunan bir süreci örgütlemek:

6 Kasım'ı kendi içinde ele almamak, süreci bütünsel bir bakışla örgütlemek anlamına gelmektedir. 6 Kasım tartışmalarında, öncesinde ortak çalışma yöntemi ve gündemleri, sonrasında nasıl bir mücadele sürecinin hedeflendiği belirgin bir biçimde tanımlanmalıdır.

7) Ticarileşen eğitim sürecine karşı birleşik bir 6 Kasım'ı örgütlemek için:

Eğitim sürecinde devam eden piyasalaşma/ticarileşme olgusuna karşı gençliğin birleşik mücadelesini örmek hedefi ile bu yılın 6 Kasım süreci ele alınmalıdır. Eğitim alanında yaşanan dönüşümler tüm açıklığı ile orta yerde durmakta, gençliğin gelecek umudu parça parça elinden alınmakta, eğitim hizmetleri her aşamasında piyasalaşmakta, ancak gençliğin öznelere bu sürece karşı bütünlüklü bir karşı duruşu örgütleyememektedir. 6 Kasım bu zayıflığın aşıldığı bir süreç olarak örgütlenmeli, ticari eğitime karşı birleşik ve kitlesele bir mücadelenin kaldırıcına dönüştürülmelidir.

İstanbul'da Ümit Altıntaş şahsında Ulucanlar şehitleri anıldı...

“Devrimci irade teslim alınamaz!”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 30 Eylül günü, Ümit Altıntaş şahsında Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen 10 yiğit devrimciyi anmak için Karacaahmet Mezarlığı'nda bir anma gerçekleştirdi. Karacaahmet Mezarlığı'ndaki caminin önünde toplanan kitle, buradan Ümit Altıntaş'ın mezarına doğru sloganlarla yürüyüşe geçti.

Kitle **“Ulucanlar katliamını unutmadık, unutturmayacağız!/TUYAB”** imzalı pankartın arkasında kortejler oluşturarak yürüdü. Yürüyüş boyunca gür ve coşkulu sloganlar atıldı. Yürüyüşte ayrıca **“Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!/TUYAB”** imzalı pankart da açıldı.

Önde açılan pankartın hemen arkasında şehit yakınları ve tutsak aileleri yer aldı. Ulucanlar'da şehit düşen 10 yiğit devrimcinin fotoğrafları taşındı.

Yürüyüş boyunca, *“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”*, *“Devrimci irade teslim alınamaz!”*, *“Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!”*, *“Katil devlet hesap verecek!”*, *“Anaların öfkesi katilleri boğacak!”*, *“İçeride, dışarıda hücreleri parçala!”* sloganları atıldı, şehitlerin isimleri tek tek okunarak, hep bir ağızdan *“Yaşıyor!”* denildi.

Yürüyüş Ümit Altıntaş'ın mezarı başında

sonlandırıldı. Karanfillerle Ümit Altıntaş'ın mezarı süsledi. Tüm kitlenin mezar başına gelmesi ile birlikte anma programına geçildi.

Anma, Ulucanlar'da şehit düşen 10 yiğit devrimci şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sırasında hep bir ağızdan *“Güneşi İçenlerin Türküsü”* okundu. *“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”* sloganıyla bitirilen saygı duruşunun

ardından TUYAB'ın Ulucanlar ile ilgili açıklaması okundu.

TUYAB adına açıklamayı Sema Gül yaptı. Açıklamada devletin planlı saldırısının Ulucanlar katliamını diğerlerinden ayıran yan olduğu vurgulandı. F tipi hapishanelere geçişin provası olduğu söylendi. *“Ulucanlar Hapishanesi'ne yönelen saldırıda başından sonuna kadar hedeflenen, devrimci inanç, kararlılık ve değerlerdi. Operasyonda 'teslim olun!' derken bile teslim edilmesi istenen bedenler değil, tam anlamıyla siyasal kimliğin kendisiydi. Burada büyük bir kararlılıkla savunulan da devrimci inanç ve değerlerin kendisi oldu...”* denildi.

Açıklamada ayrıca Ulucanlar'da yaşanan katliamın arka planı anlatıldı, devletin cezaevi politikası mahkum edildi, güncel olarak yaşanan tecrit sorununa değinildi.

“On'lara zafer sözümüz var!”

TUYAB açıklamasının ardından Ulucanlar Cezaevi'nde katliama tanık olanlar konuştu. İlk olarak konuşan Filiz Güllökuer, cezaevlerinde katliam öncesi koşulları anlattı, dışarının atmosferinin o dönemde cezaevinin kendi özgün sorunlarından daha belirleyici bir yerde durduğunu vurguladı. O dönem yaşanan sosyal yıkım saldırılarına değinerek, *“dışarıdaki bu saldırılar içeriye, bize böyle yansımıştı”* dedi. Konuşmasını *“Onlara zafer sözümüz var ve biz zaferi kazanacağız!”* diyerek bitirdi.

Ardından katliamın tanıklarından Başak Otlı söz aldı. İçeride kurulan yoldaşça ilişkilere değindi. Katledilen her devrimcinin taşıdığı öneme vurgu yaptı.

“Başımız dik, alnımız açık!”

Katliam tanıklarının konuşmalarının ardından Melek Altıntaş bir konuşma yaptı. Ulucanlar'daki katliamın ardından Bartın Cezaevi'ne nakledilen devrimci tutsakların yazdığı bir mektuptan alıntılar yaparak şunları söyledi:

“‘Biz’, dediler ‘Ulucanlar’da katledildik. Emperyalizme karşı çıktığımız için katledildik.

Biz bu ülkede hak ve özgürlüklerin gaspedilmesine karşı çıktığımız için katledildik.

Bu ülkede süregelen faşizan baskıların, devlet terörünün karşısında durduğumuz için katledildik.

Bu ülkede sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya istediğimiz için, bu ülkenin emekçilerinin gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünyada yaşamalarını istediğimiz, bunu özlediğimiz için katledildik.

Bizleri katledenler karşılarında onlarca gencin, onlarca devrimcinin direnişi ile karşılaştılar. İhanetin, teslimiyetin, tereddütün zerresine rastlamadılar.’

Ve daha sonra bize seslendiler; ‘yoldaşlar; başınız dik, alnınız açık olsun’ dediler.

Evet dostlar; bugün başımız dik, alnımız açık!

Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın Ulucanlar'daki direnişi sayesinde, orada ölümün üzerine tereddütsüz yürüyüşleri sayesinde başımız dik alnımız açık!”

Ardından Grup Vardiya, Ulucanlar şehitleri anması için hazırladığı iki parçayı seslendirdi. Vardiya ilk olarak *“Hücre”*yi söyledi. Ardından *“Kırmızı Gül”* türküsü hep bir ağızdan söylendi. TUYAB'ın örgütlediği, HKM, Odak, PDD ve Köz'ün destek verdiği anmaya 400'e yakın bir katılım gerçekleşti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir'de Ulucanlar anması...

“Umuda kurşun işlemez!”

Ulucanlar katliamı İzmir'de Habip Gül'ün mezarı başında yapılan anma eylemiyle lanetlendi, direniş bir kez daha sahiplenildi. Anma BDSP, Partizan, Kaldıraç, ESP ve KÖZ tarafından 30 Eylül günü Habip Gül'ün mezarı başında gerçekleştirildi. Otobüslerle saat 10:30'da hareket eden kitle Helvacı Köyü girişinde toplandı.

Katliamcı devlet bu yıl da askeri güçlerini köye yığarak kitleye gözdağı vermeye çalıştı. Kolluk güçleri Helvacı Köyü'nü bir kez daha ablukaya aldı. Katledilen devrimcilerin sahiplenilmesine, devrimci değerlerin yaşatılmasına engel olamayan devlet Helvacı Köyü'nü kuşatarak, anmaya katılanlara kimlik kontrolü ve üst araması dayattı. Arama sırasında yarbay provokatif davranışlar sergiledi. Bu sırada jandarma robocoplari çağrılarak gözaltına alma girişimleri oldu. Saldırı ve provokatif girişimler boşa çıkarıldı. Habip Gül'ün ailesinin gelmesinin ardından kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi.

Eylemde en önde **“Buca, Ulucanlar, Diyarbakır... Unutmadık, unutturmayacağız!”** pankartı, arkasında ise Habip Gül'ün fotoğrafının olduğu **“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!”** pankartı açıldı. Katliamda şehit düşen devrimcilerin fotoğrafları taşındı. Yürüyüş boyunca coşkulu ve öfkeli sloganlar haykırıldı.

Habip Gül'ün mezarı başına gelindiğinde tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

Eylemde ortak açıklama okundu. Ulucanlar katliamı ve direnişinin anlatıldığı açıklama, mücadele bayrağını bırakmama andı içeren ifadelerle son buldu.

Daha sonra Habip Gül'ün devrimci yaşamını

anlatan bir metin okundu. Metinde şu ifadelerle yer verildi:

“26 Eylül'de Ulucanlar'da Habip ve Ümit yoldaşlar 8 siper yoldaşı ile birlikte yaşamın uğruna ölünebilecek bir şeyler olduğu zaman anlamlı olduğunu bize gösterdiler. On'lar teslimiyet ölümdür; direnmektir yaşamak dediler. On'lar için yaşamak, tüm ezilen ve sömürülenlerin bu topraklarda ve tüm dünyada özgür sosyalist geleceğini kurma mücadelesi vermektir. Onlarla ölümü gülerek halaylarla karşılayan savaşçılarla, 26 Eylül'de asıl kurşunlanmak istenen umudumuzdu. Ama umuda yine kurşun işlemedi. Bayrağımız daha da kızıl, çünkü onda ölüme gülerek koşan savaşçıların kanı var. Şehitlerimizin adı devrim davamızın adı olacaktır.”

Devrimci şiir ve marşların ardından anma eylemi sona erdi.

Eyleme yaklaşık 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ulucanlar direnişi selamlandı...

“Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”

Adana: “Devrimciler ölmez!”

26 Eylül Ulucanlar katliamında yitirdiğimiz 10 yiğit devrimciyi 30 Eylül günü gerçekleştirdiğimiz bir etkinlikle andık.

Etkinlik Ulucanlar katliamını anlatan sinevizyon gösterimiyle başladı. Daha sonra Ulucanlar şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Etkinlikte yapılan konuşmada Ulucanlar katliamı ve öncesi anlatıldı, devrimci siper yoldaşlığına vurgu yapıldı. Sermaye devletinin katliamcı yüzü teşhir edildi. Ardından Ümit yoldaşın Parti Kuruluş Kongresi kapanış konuşması ve Habip yoldaşın yargılayanları yargıladığı mahkeme konuşmalarından bölümler okundu. Etkinlik Ulucanlar şehitleri için kaleme alınan “Zafere on yıldız” şiirinin okunmasıyla devam etti.

Ardından yapılan konuşmada, şehit yoldaşlarımızı anmanın asıl anlamının onların mücadelesini

yükseltmek olduğu vurgulandı. Etkinlik hep birlikte söylenen devrimci marş ve türkülerle sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Esenyurt’ta Ulucanlar anması

29 Eylül günü Esenyurt İşçi Kültür Evi’nde Ulucanlar katliamı ve direnişinin yıldönümü vesilesiyle bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlik Ulucanlar katliamı ve direnişini anlatan bir konuşmayla başladı. Ardından Ulucanlar şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşuna geçildi. Ulucanlar katliamını anlatan sinevizyon gösteriminin ardından etkinlik katliam ve direniş üzerine tartışmanın yapıldığı bir foruma dönüştürüldü.

Tartışmalarda zindanlar ve zindanların sınıf mücadelesindeki rolüne vurgu yapıldı, sermaye devletinin zindanlara yönelik saldırı politikalarının

esas olarak işçi ve emekçileri hedef aldığı dile getirildi. Tartışmalara aktif katılımın güçlü olduğu, birçok kişinin söz aldığı forumun ardından etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Trabzon: “Ulucanlar katliamını lanetliyoruz!”

Ulucanlar katliamının 8.yılında katliamı lanetlemek ve Ulucanlar direnişini selamlamak için Trabzon Ekim Gençliği olarak bir basın toplantısı gerçekleştirdik. 27 Eylül günü Trabzon Gazeteciler Cemiyeti’nde düzenlediğimiz basın toplantısında, Ulucanlar’da devrimci iradeyi hedef alan saldırının sermaye düzeni açısından taşıdığı anlamı ve saldırının boyutunu anlattık. Bu saldırı karşısında gelişen başeğmez tutuma vurgu yaptık. Katliamı yaşamış olan devrimci tutsakların katliam sonrasında anlattıkları ayrıntıları içeren bir metin okuduk.

Basın metninin okunmasının ardından Trabzon İHD Başkanı Gültekin Yücesan İHD adına katliamı lanetlediklerini belirten bir konuşma yaptı. Basın toplantımıza Trabzon İHD dışında, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Trabzon Gençlik Derneği ve YDG destek verdi.

Trabzon Ekim Gençliği

İzmir’de Ulucanlar protestosu

21 Eylül Buca, 24 Eylül Diyarbakır ve 26 Eylül Ulucanlar cezaevi katliamlarını protesto etmek için İzmir’de biraraya gelen BDSP, EHP, ESP, HKM, Kaldıraç, Köz ve Partizan tarafından, Ulucanlar katliamının yıldönümü olan 26 Eylül günü Kemeraltı girişinde bir protesto eylemi gerçekleştirildi.

“Buca, Ulucanlar, Diyarbakır hapishane katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız!” pankartının açıldığı eylem saat 18.00’de yapıldı.

“Yüreklerinin kulakları sağır olmayanlara sesleniyoruz” çağrısıyla yapılan eylemde devletin katliamcı yüzü teşhir edildi.

“Devrimci irade teslim alınamaz!”, “ İçeride, dışarıda hücreleri parçala!”, “ Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!” sloganlarının atıldığı eylem bildiri dağıtımıyla son buldu.

Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Genç Komünistler’den Ulucanlar etkinliği...

İstanbul’dan Genç Komünistler olarak Ulucanlar katliamının 8. yılı vesilesiyle bir panel gerçekleştirdik.

Ulucanlar’da şehit düşen 10 yiğit devrimci şahsında devrim şehitleri için saygı duruşu ile başlayan etkinlikte, Ulucanlar katliamının arka planı ile “Parti” ve “Partili kimlik” başlıklı sunumlar gerçekleştirildi.

İlk olarak, Ulucanlar’da yaşanan katliamın sermaye düzeninin yıllardır sürdürdüğü cezaevi politikasının bir uzantısı olduğu vurgulanarak, sermaye düzeni açısından Ulucanlar’ın F tipi hücrelere geçişin bir adımı olarak planlandığı belirtildi.

Sunumun ikinci bölümünde Ekim Devrimi’nde Bolşevik Parti’nin oynadığı rol ve yüklendiği misyon üzerinden Partili mücadelenin önemine dikkat çekildi. Bu kapsamda Bolşevik Parti’nin kimi özellikleri öne çıkarılarak, devrimci bir ihtilal partisi için olmazsa olmazlar tanımlandı. Bir parti açısından programın ve örgütsel yapının önemine değinildi. Türkiye işçi sınıfının Partisi’nin karakteristik özelliklerinin de belirtildiği bu bölümünün ardından partili kimliğe ilişkin anlatıma geçildi.

Sunum kapsamında partili kimliği oluşturan üç temel kimliğin -politik, örgütlü ve ideolojik kimlik- bileşkesi olarak tanımlanan partili kimliğin komünist bir parti için vazgeçilmez önemi tanımlanmaya çalışıldı.

Örgütlü kimlik üzerine yapılan tartışma, partinin ve örgütlü mücadelenin komünist bir siyasal sınıf hareketi açısından taşıdığı önemin vurgulanması ile başladı. “Düzen ve devrim arasındaki çatışma ve mücadelede nasıl ki düzen medyası, ordusu, polisi, tüm ideolojik aygıtları ile örgütlü bir tutum sergiliyorsa, devrim cephesi de aynı ölçüde örgütlü ve disiplinli bir mücadele ile düzenin karşısına çıkmak zorundadır. Örgütlü kimlik bu gerçeklikten hareketle tanımlanmalıdır. Devrimcilik eğer sürekli bir yenilenme ve gelişme sürecini ifade ediyorsa, bunu örgütlü bir mücadele dışında oluşturmak mümkün değildir” denilerek, devrimciliğin temel ölçütlerinden birisi olarak örgütlü mücadele zorunluluğu vurgulandı.

Sunumların ardından Ümit ve Habip yoldaşların partili kimliğin güçlü birer taşıyıcıları olduğuna vurgu yapılarak etkinlik sonlandırıldı.

İstanbul Genç Komünistler

Yurtdışında Ulucanlar etkinliklerinden...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

İsviçre Basel’de şehitlerimizi andık...

30 Eylül günü Basel’de Ulucanlar katliamını lanetlemek ve destansı devrimci direnişi selamlamak amacıyla bir etkinlik düzenledik.

Ulucanlar’ın özellikle biz komünistler için özel bir önemi var. Zira Ulucanlar, insanlığın geleceğinin ve bunların güvencesi olan devrimci siyasal kimliğin ve değerlerin ölümüne savunulduğu destansı bir direniş demektir. Ulucanlar aynı zamanda çürüten düzen ve çeteleşen devletin gerçekleştirdiği planlı bir faşist katliam anlamına geliyordu. Ayrıca Partimiz’in, iki seçkin merkez komitesi üyesi şahsında direnişte önemli bir yeri var.

Anma etkinliğine bu bakışla ve buna uygun bir sorumluluk bilinciyle hazırlandık.

Ulucanlar şehitlerinin resimlerini ve “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!” yazılı pankartı birlikte hazırladık. Etkinliğimize Ulucanlar’da ölümsüzleşenler şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen devrimciler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladık. Ardından bir yoldaşımız katliamı ve direnişi anlatan bir konuşma yaptı. Daha sonra süreci anlatan konuşma eşliğinde sinevizyon gösterimine geçildi. Değişik yoldaşlarımız tarafından Habip ve Ümit yoldaşların özgeçmişleri ile Ümit yoldaşın Partimiz’in Kuruluş Kongresi’nde yaptığı kapanış konuşması ve Habip yoldaşın burjuva mahkemesindeki yargılayan savunması okundu. Şiir sunumu ilgiyle izlendi, devrimci marşların söylendiği müzik dinletisiyle etkinliğimiz son buldu.

İçeriği ve programı güçlü olan etkinliğimize 80 kişi katıldı.

İsviçre TKİP taraftarları

Wuppertal’da direniş geleneği sahiplenildi...

Wuppertal Bir-Kar çalışanları olarak Ulucanlar direnişinde şehit düşen yoldaşlarımız ve 8 siper yoldaşımızın anısına bir etkinlik düzenledik.

Etkinliğimiz devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşen devrimciler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Önce 24 Eylül 1996 Diyarbakır hapishanesinde gerçekleştirilen ve 10 devrimcinin ölümüyle sonuçlanan katliamı anlatan bir konuşma yapıldı. Daha sonra Bir-Kar adına bir yoldaşımız, genelde Türkiye ve Kürdistan zindan direnişleri ile devrimci duruşu, özelde ise Ulucanlar katliamını ve partimizin bu konudaki değerlendirmesini kapsayan bir konuşma yaptı. Programımız sinevizyon gösterimi ile devam etti.

Kısa bir aradan sonra serbest kürsüye geçildi. Konuşmalarla, sorular ve cevaplarla canlı bir tartışma ortamı yaratıldı. Tartışmalarda ağırlıklı olarak zindan direnişleri, devrimci hareketlerin durumu ve bugünün Türkiye’si konuşuldu. Konuşmalarda en önemli sorunun bugün devrimci ihtilalci çizgide ısrar ve bunun ifadesi olan ihtilalci bir örgüt olduğu vurgulandı. İhtilalci çizgide ısrar etmeyenlerin Ulucanlar direnişini anlamalarının ve yaşatmalarının mümkün olmadığı ifade edildi. Devrimci mücadeleyi

yükseltme çağrısıyla etkinliğimiz sona erdi. Anmaya 45 kişi katıldı.

Bir-Kar Wuppertal

Köln: “Ulucanları unutmadık!”

Ulucanlar’da faşist sermaye devletin planlı saldırısı sonucu katledilen 10 yiğit devrimciyi, 30 Eylül günü Köln İşçi-Gençlik Kültürevi’nde düzenlediğimiz etkinlikle andık.

Etkinliğimiz saygı duruşuyla başladı. Ardından bir yoldaşımız katliamın gerçekleştirildiği süreci anlatan ve mücadeleye çağırın bir konuşma yaptı.

“Ölümü yenenleri kimse yenemez” isimli sinevizyonun ardından “Zafere on yıldız” şiirinden Habip ve Ümit’i anlatan bölümler okundu. Habip ve Ümit yoldaşların özgeçmişlerini anlatan metinler, Habip’in mahkeme savunmasından, Ümit’in ise TKİP kuruluş kongresinde yaptığı kapanış konuşmasından kısa kesitler okundu. Ulucanlar katliamını yaşamış devrimci tutsakların kaleme aldığı bir metnin okunmasından sonra etkinlik devrimci marşlarla ve türkülerle devam etti. Sanatçı dostumuz Ejder Kürtçe türkülerle etkinliğimize renk kattı.

Etkinliğimiz, katliamı yaşamış bir yoldaşın kaleme almış olduğu ve Ulucanlar’ın özü olan şu çağrı ile sona erdi:

*“İçinde hançerlendiğimiz hamamı unutmayın!
Teslimiyete verilen bu tok yanıtı unutmayın!
Kurşunlara işkencelere taş, yumruk ve yürekle
direnilebileceğini unutmayın! Sanki bir
düşündüğümeşçesine, bir bayramdaymışçasına ölümü
halayla karşılayanları unutmayın! On’ların, sınırsız ve
sömürsüz bir dünya, onurlu ve özgür yaşam uğruna
öldükleri kavgayı yarıda bırakmayın!”*

TKİP taraftarları/Köln

Bielefeld’de Ulucanlar katliamı lanetlendi

Bielefeld Bir-Kar olarak Ulucanlar katliamında şehit düşen On’ları anmak için bir etkinlik gerçekleştirdik. Önce etkinliğe çağrı yapan el ilanı ve afiş hazırlayarak tanıdığımız çevrelere taşıdık.

29 Eylül günü gerçekleştirdiğimiz etkinliğe yaklaşık 30 kişi katıldı. Program bir arkadaşımızın okuduğu şiirle başladı. Anma konuşmaları ve sosyalizm

davasında şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı. BDSP’nin hazırlamış olduğu sinevizyon gösteriminin ardından bir yoldaşımız Ulucanlar direnişini ve devletin bu katliamı yaparken neyi hedeflediğini kapsamlı bir biçimde ele alan bir konuşma yaptı.

Aranın ardından Salkımsöğüt’ün hazırlamış olduğu şiirler okundu. Müzik dinletisi ve çekilen halaylarla etkinlik sona erdi.

Bielefeld/Bir-Kar

Frankfurt’ta Ulucanlar anması...

Ulucanlar’da şehit düşen yoldaşlarımız nezdinde tüm Ulucanlar şehitlerini andık. Ulucanlar direnişinin yıldönümü dolayısıyla yakın çevremizdeki dostlarımız ve yoldaşlarımızla bir etkinlik düzenledik. Etkinliğimiz günün anlamına yakışır bir biçimde gerçekleşti.

İlk olarak günün anlam ve önemine ilişkin politik konuşma yapıldı. Ardından şiir ve müzik dinletisi sunuldu. Ulucanlar katliamının gerçek yüzünü teşhiri ettiğimiz, şehit düşen yoldaşlarımızı anlattığımız kısa ve özlü bir konuşma ile etkinliğimizi tamamladık. Etkinliğimize müzik ve şiirleri ile genç ve yeni arkadaşlar anlamlı bir katkı sundular. Ulucanlar anmasına gençlerin ağırlıkta olduğu yaklaşık 30 kişi katıldı.

Frankfurt TKİP taraftarları

Berlin’de Ulucanlar direnişi selamlandı...

Ulucanlar direnişinin yıldönümü vesilesiyle 29 Eylül günü Berlin’de bir anma etkinliği gerçekleştirdik.

Etkinlik devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşen devrimciler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından bir yoldaşımız sunum yaptı. Ulucanlar katliamının ön süreci Türkiye’deki siyasal gelişmelerle bağlantılı biçimde anlatıldı. Zindanlara yönelik saldırı ve direnişlere değinildi. Faşist Türk devletinin Ulucanlar katliamına nasıl hazırlandığı, katliamla neyi amaçladığı anlatıldı.

Anlatımların ardından katılımcılar direniş ve cezaevleri sorunu üzerine düşüncelerini dile getirdiler.

TKİP taraftarları/Berlin

İşçi ve emekçi hareketinden...

Telekom’da greve doğru!

Türk Telekom toplu sözleşmesinde tıkanma devam ediyor.

Telekom’daki grev süreci ile ilgili açıklama yapan Türkiye Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan, taleplerinin arkasında olduklarını ve geri adım atmayacaklarını bir kez daha vurguladı. Toplusözleşme görüşmelerinde ileri sürdükleri taleplerden ikramiyelerin 120 güne çıkartılması ve kapsam dışı personelin kapsam içine alınması konusunda ısrarcı olduklarını söyledi. Aynı zamanda ücret konusunda anlaşmazlığın devam ettiğini dile getirdi. “Bizim talebimiz birinci yıl ortalama yüzde 19 zam, ikinci yıl yüzde 4 enflasyon farkı şeklinde, Türk Telekom yönetimi ise 6’şar aylık dönemlerde yüzde 4’lük artışlar öneriyor” dedi.

Akcan, Telekom işçileri için talep ettikleri ücretin Telekom’u zarar ettirebileceği yönündeki açıklamaların geçersiz olduğunu da dile getirdi. Talep edilen ücret, Telekom’un geçen yılki kârının sadece %6’sına karşılık geliyor.

Toplusözleşmeyi masada bitirme isteği taşımalarına rağmen, taleplerini kararlıca savunacaklarını, bu doğrultuda grev tarihini 5 Ekim günü ilan edeceklerini duyuran Akcan, “grev ertelemesi” gibi bir durumla da karşı karşıya kaldıklarında “işe gitmeme” haklarını kullanmaktan çekinmeyeceklerini ifade etti.

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri

Bursa’da tekstil grevi...

Uluslararası İngiliz tekstil grubu Coats’ın Bursa Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan fabrikasında grev başladı. Yaklaşık 700 işçinin çalıştığı fabrikada 1 Nisan 2007 tarihinde başlayan toplu sözleşme görüşmelerinden sonuç çıkmayınca DİSK’e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası’nda örgütlü işçiler greve çıktılar. İngiltere Merkezli tekstil grubu Coats Türkiye İplik Sanayi AŞ’de işçilere dayatılan %4’lük sefalet zammına karşı “Bu işyerinde grev var!” pankartı açılarak bekleyiş başladı.

Sendikanın talebi %4 zam üzerine %15 zam. İşçi ücretlerinin 400-500 YTL olduğu Coats’da sefalet ücreti dayatılıyor.

İşçiler 1 Ekim sabahı saat 06.00’da üretimi durdurarak grev pankartını astılar. Burada bir açıklama yapan Bursa Şube Başkanı Muammer Özer, patronun, Teksif’in imzaladığı sözleşmeyi önerdiğini, kendilerinin ise bu sözleşmedeki oranlara ilave olarak yüzde 15 daha zam istediklerini söyledi.

Kızıl Bayrak/Bursa

KİP: “Baskılardan yılmıyoruz, yılmayacağız!”

Texim işçilerine yönelik hak gaspları devam ederken, işçiler kararlı mücadelelerini sürdürüyorlar. En son Texim firmasına ait Texim Triko’da çalışan işçilere dayanışma çağrısı yapan bildirileri dağıtan iki arkadaşımız patron-polis işbirliği sonucu gözaltına alındı. Polis yaptıkları işlemin “gözaltı” olmadığını söylemesine rağmen bir arkadaşımız üç saat keyfi olarak karakolda tutuldu. Yasalarında “bildiri dağıtmanın” yasak olduğuna dair herhangi bir şey bulamamaları üzerine bir arkadaşımız serbest bırakılırken diğer arkadaşımız hakkında “araması var” bahanesiyle işlem başlatıldı.

Texim patronlarının emriyle hareket eden polisler

keyfi bir biçimde faaliyetimizi engellemeye çalışıyorlar. Texim patronu baskılarla gözdağı vereceğini umuyor. Ancak bilmelidir ki, baskılar, gözaltılar mücadelemizi engelleyemeyecektir.

Küçükçekmece İşçi Platformu

BEDAŞ işçisi haklarını istiyor!

Boğaziçi Elektrik Dağıtım AŞ (BEDAŞ) Beyoğlu İşletme Müdürlüğü’nde yeni ihalelerin ardından firma değişiklikleri yaşandı. Baranlar adlı alt taşeron firmaya geçirilen işçilere yeni sözleşme imzlatılmak istendi. Yeni sözleşmede işçilere eski firmadan kalan tazminat haklarından vazgeçmeleri dayatıldı. Baranlar adlı taşeron firmaya kaydırılan 47 BEDAŞ işçisi 1 Ekim günü iş bıraktı.

2 Ekim günü işçiler Unkapanı’ndaki Çalışma Bölge Müdürlüğü’ne imzalatılmak istenen sözleşmeye ilişkin itirazda bulundular. İşçiler taleplerinin dinlenmemesi durumunda eyleme geçeceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Dayanışma Sendikası’ndan panel...

Adana Dayanışma Sendikası 30 Eylül günü saat 14.00’te, Adana Eğitim-Sen Şubesi’nde, Volkan Yaraşır’ın konuşmacı olarak katıldığı, “İşçi sınıfı, kimlik ve bilinç” konulu bir panel gerçekleştirdi.

Panel, işçi sınıfı mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Panelin konusunun anlatıldığı kısa bir konuşmayla devam etti. Ardından Volkan Yaraşır bir sunum yaptı. Yaklaşık üç saat süren sunum işçi sınıfı mücadelesinin yükseltilmesi çağrısıyla sonlandırıldı. Panele yaklaşık 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

Üzüm üreticisinden eylem

Elazığ’da şarap fabrikasının üzümlerini almaması üzerine Kayra Elazığ Şarap Fabrikası’nın önünde eylem yapan üzüm üreticileri, ürünlerini fabrikanın önüne dökerek ayaklarıyla çiğnediler. Kayra Elazığ Şarap Fabrikası’nın önünde ellerinde pankartlarla toplanan üreticiler, fabrikanın ürünlerini almadığını, yakın illerin üzümlerini satın aldığını belirterek, üzümün tarlada kaldığını ve zor durumda olduklarını söylediler.

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Yönetim Kurulu üyesi Bekir Şinasi Özdemir yaptığı açıklamada, fabrikanın özel sektöre geçmesinden sonra daha verimli hale getirilmesi beklenirken daha da hantal bir yapıya büründüğünü vurguladı.

Petkim’de anlaşma sağlandı

Petkim Aliğa’da 26 Haziran’dan bu yana devam eden toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlandı.

Sendikacılarla toplantı yapan Petkim Yönetim Kurulu, son durumu değerlendirerek yeni önerilerde bulundu. Karşılıklı görüşmelerde sendikanın önerilerini bir kez daha değerlendiren Petkim patronları sendikacılarla ikinci bir toplantı daha yaparak uzlaşmaya vardılar.

Görüşmenin ardından açıklama yapan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şube Başkanı Salih Mehmet Aydın, eski sosyal hakların korunduğu ifade etti. İki yıl geçerli olacak sözleşme maddeleri hakkında şunları söyledi: “Türk-İş ile Kamu İş’in yaptığı sözleşme esaslarına ilave olarak bu yıl Petkim’de yeni giren işçilere 915 YTL brüt, 2006 yılında işe girenler ise 1000 YTL brüt ücret verilecek. Eski çalışanlara ise, yüzde 10 zam yapılacak. Sözleşme 2006 ve 2007 yılında girenler için 1 Ekim 2007 tarihinden itibaren geçerli olacak. Eski çalışanlar için ise 2008 yılı

başından itibaren zamlı maaş alacaklar:

Toplusözleşme, Petkim’de çalışan 3 bin işçiyi kapsıyor. Bunların 155’i 2006 yılında, 175’i ise 2007 yılında işe giren işçiler.”

Önceki gün Aliğa tesislerindeki A Kapısı’nda servislerden inerek işbaşı yapmadan oturma eylemi başlatan işçiler, TİS’in anlaşma ile sonuçlanması üzerine işbaşı yaptılar.

Eğitim-Sen 6 Ekim’de Ankara’da!

Eğitim-Sen, sözleşmeli ve ders ücreti karşılığında işgüvencesiz çalışan eğitim emekçileri ile işsiz kalan emekçilerin sorunlarını gündeme taşımak amacıyla 6 Ekim’de eylem yapacak.

Eğitim-Sen konuya ilişkin yaptığı açıklamada, yıllardır iş güvencesiz çalıştırmaya karşı güvenceli, kadrolu istihdam mücadelesi sürdürdüğünü vurguladı. Güvencesiz çalıştırılan eğitim emekçileri ve işsiz emekçilerle birlikte taleplerini Milli Eğitim Bakanlığı’na bir kez daha iletmek için 6 Ekim 2007 tarihinde saat 12.00’de Milli Eğitim Bakanlığı önünde basın açıklaması eylemi yapacaklarını duyurdu. Eyleme İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır ve Samsun’dan araçlar kaldırılacağı ifade edildi.

“İnsanca yaşam, güvenceli iş!”

Eğitim-Sen İstanbul şubeleri güvencesiz, sözleşmeli çalışan öğretmenlerle beraber 29 Eylül günü Kadıköy İskele Meydanı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde 6 Ekim’de Ankara’da Milli Eğitim Bakanlığı önünde yapılacak ortak eyleme çağrı yapıldı.

Eylemde “İnsanca yaşam, güvenceli iş istiyorum!” pankartı açıldı. Açıklamayı Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri adına 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Toprak okudu. Toprak, işsiz, ücretli, sözleşmeli öğretmen sayısının 2000 yılından sonra artarak 100 bini bulduğuna dikkat çekti.

Toprak, Eğitim-Sen’in esnek, parçalı ve eğitim emekçileri arasındaki dayanışmayı yokeden, onları rekabete zorlayan tüm istihdam biçimlerine son verilmesi için mücadele ettiğini dile getirdi. “Herkes kadrolu, iş güvenceli çalışma hakkı” talebinde bulundu.

Emekçiler eylemde “Sözleşmeli köle olmayacağız!”, “İnsanca yaşam istiyoruz!” sloganlarını attılar. Eyleme Finlandiya’dan destek amacıyla gelen öğretmenler de katıldılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Çağrı merkezi çalışanları eylemdeydi!

Çeşitli çağrı merkezlerinde çalışan, ağır sömürüye, patronun ve şefin baskısına maruz kalan, performans değerlendirmeleri sonucunda kendilerini yarış atı gibi hisseden Çağrı merkezi çalışanları, 27 Eylül günü akşamı, ‘en iyi çağrı merkezi ödülleri’nin verildiği Lutfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı önünde gerçekleştirdikleri eylemle “Sendika, sigorta, 6 saat işgünü” talebini yükselttiler. Kongre merkezi önünde toplanan 50 kişi “Kariyer yalanlarınızı külahıma anlatın! www.gercegecagrimerkezi.org” pankartı açtılar.

Zor koşullar altında büyük bir stresle çağrı merkezlerinde çalışan emekçilerin eylemi başta Lutfi Kırdar’ın özel güvenlikleri tarafından engellenmek istendi. Güvenlik güçlerinin saldırısı eylemciler tarafından boşa düşürüldü. Baskıya rağmen açıklamalarını gerçekleştiren çalışanlar sıkça “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Sendika, sigorta, 6 saat işgünü!” sloganları attılar.

Eylemde; “Telekom işçisi yalnız değildir!” dövizini açan Çağrı merkezi çalışanları, toplu sözleşme süreci tıkanan Telekom işçilerine destek verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Novamed grevi 1. yılında

26 Eylül günü Novamed işçileriyle dayanışmak için Türkiye’nin çeşitli illerinden biraraya gelen kadınlar Antalya Serbest Bölgesi yakınlarında toplandılar. Serbest Bölge’nin girişine kadar yürüdüler.

İlk konuşmayı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yaptı. İnsan haklarına ve örgütlenmeye izin vermeyenlere karşı mücadele edeceklerini, direne direne kazanacaklarını ifade etti. Novamed Kadın Dayanışması Platformu adına Filiz Karakuş ise dayanışma duygularını ifade eden bir konuşma yaptı. Rusya’dan gelen Ragwu Başkan Yardımcısı ve ICEM Kadın Komitesi Başkanı Evgenia Esenina da, “Sizlere tüm dünyadan selam getirdim ve her zaman sizin yanınızdayım. Onların parası varsa bizim de gücümüz var. Zafer bizim olacak” dedi.

Novamed direnişinin 1. yılında dünyadan ve Türkiye’nin birçok ilinden direnişe destek verildi.

Otobüs şoförleri iş bıraktı!

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi’nin Kevser Turizm’e kiraladığı belediye otobüslerinde çalışan 250 şoför, ücretlerini alamadıkları için 26 Eylül günü sabah 06.00-09.00 saatleri arasında iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, konu ile ilgili yaptığı açıklamada, işçilerin maaşlarının ayın 1’inde ödenmesi gerektiği halde 20 gün geçmesine rağmen halen ödenmediğini, bu durumun aylardır böyle devam ettiğini belirtti. İşçilerin daha fazla bu koşullar altında çalışamayacaklarını ve haklarını istediklerini vurguladı. 3 saat süren iş bırakma eylemi, özellikle okul ve işe gidiş saatlerinde yapıldığı için Gaziantep’te etkisini güçlü bir biçimde hissettirdi.

5 kadın işçiyi katledenlere yalnızca para cezası!

İki yıl önce Bursa’da bir tekstil fabrikasında çıkan yangın sonucu yaşamını yitiren 5 kadın işçinin ölümüyle ilgili açılan dava sonuçlandı. Mahkeme, Özay Tekstil’in sahibi Lokman Özay’a 10 yıl hapis cezası verdi. Ancak ceza daha sonra 182 bin YTL para

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çağrı merkezi çalışanları

cezasına çevrildi. Böylece Özay hapis yatmaktan kurtuldu.

Bu örnek, emekçilerin canının sudan ucuz olduğunun somut göstergesi... İşçileri katledenler, temeli “mülke” dayanan adalet sayesinde ellerini kollarını sallayarak ortalıkta dolaşıyorlar.

“Bursa’da yakıldık, Novamed’de direniyoruz!”

Çeşitli feminist kadın çevreleri ile bazı sendikalar 30 Eylül günü saat 12.30’da Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları bir eylemle, iki yıl önce Bursa’da yanarak ölen kadın işçilere yönelik davada Özay Tekstil patronuna verilen gülünç para cezasını protesto ederek yeniden yargılanmasını istediler.

Eylemde, “Emeğimiz, bedenimiz, canımız için, erkek egemenliğine, kapitalizme hayır!” pankartı ve “Bursa’da yandık, Ceylanpınar’da boğulduk, Novamed’de direniyoruz!”, “Emeğimiz de, canımız da değersiz!”, “Eş değer işe, eşit ücret!”, “Patriarkaya ve kapitalizme hayır!”, “Yaşasın kadın dayanışması!” dövizleri açıldı.

Açıklama “Tüm bu olumsuzlukları görmezden gelen Çalışma Bakanlığı yetkilileri tespit edilsin ve yargılsın” sözleriyle sona erdi.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde “Sendika, sigorta, 8 saat işgünü!”, “Bursa’da yakıldık, Novamed’de direniyoruz!”, “Eşit işe, eşit ücret!”, “Emek, beden sömürüsü son bulsun!” ve “Yaşasın kadın dayanışması!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BES’lilere dava

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, aralarında Büro Emekçileri Sendikası Genel Başkanı Mustafa Çınar’ın da bulunduğu 15 sendika üyesi hakkında, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na muhalefet suçundan dava açtı.

2006 adli yılının açılışında, adliye çalışanlarının sorunlarına dikkati çekmek için İzmir’den başlatılıp Ankara’da sona erdirilen “Yargıda adalet istiyoruz!” talepli yürüyüş kapsamında, Ankara Adalet Sarayı önünde gerçekleştirilen eyleme ilişkin soruşturma tamamlandı. Savcı Savaş, “Yargıda adalet istiyoruz” talebiyle yapılan eylemde, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası’nın 22. ve 23. maddelerine aykırı hareket edildiği iddiasıyla, 15 kişinin 3 yıldan 5 yıla kadar hapisle cezalandırılmalarını talep etti.

“Küreselleşme”, se yoksullaş

“Kimsesiz bir memlekete; yahut, yerlilerin yeni tavattun edenlere kolay yer verdiği seyrek nüfuslu bir memlekete elkoyan medeni bir milletin sömürgecileri, zenginliğe ve ikbale doğru, her hangi bir diğer insan topluluğundan daha tez yol alır”.⁽¹⁾

“Sürekli genişleyen sürüm ihtiyacını karşılamak için burjuvazi, yeryuvarlağının bütününe el atmakta. Her yerde yerleşmesi, her yerde yapılaşması, her yerde bağ kurması gerekiyor. Burjuvazi, dünya pazarını sömürmek yoluyla tüm ülkelerin üretim ve tüketimini kozmopolitleştirdi. Gericilerin çok üzülecekleri biçimde ulusal zemini sanayinin ayağının altından çekiverdi. En eski ulusal sanayiler yok edildi ve hâlâ yok ediliyor”.⁽²⁾

Küreselleşme: Yeni bir olgu mu?

Her yeni süreç beraberinde yeni kavramları da gündeme getirmektedir. Yirminci yüzyılın son yirmi yılına damgasını vuran “küreselleşme” kavramı da bunlardan biridir. Üretim ve emek süreçlerinden çok sermaye ve finans hareketleri ile ulaşım ve iletişim teknolojilerindeki gelişmelerin dikkate alınarak yeni bir sürece girildiği dile getirilmektedir. Belirtilen faktörlerdeki gelişmelere bağlı olarak da kapitalizmin küreselleşmekte olduğu ifade edilmektedir. Oysa, burada yeni olan bir şey yoktur. Çünkü, kapitalizm doğası gereği dünya pazarlarına yayılmak, sürekli genişlemek, yeni kâr alanları bulmak zorundadır. Bu durum kapitalizm için olmazsa olmazdır, *sine qua non*dur. Giriş babından A.Smith’in 1776 yılında, K.Marx-F.Engels’in 1848’de yazmış oldukları eserlerden yapılan alıntılar, bugün olduğu kadar dün de “küreselleşme” olarak ifade edilen sürecin geçerli olduğunu ortaya koymaktadır. Çünkü, kapitalizm “*üretim araçlarında, dolayısıyla üretim ilişkilerinde ve dolayısıyla tüm toplumsal ilişkilerde sürekli devrim yapmaksızın var olamaz*”.⁽³⁾ Bu durum kapitalizmin ayırt edici özelliklerinden olup, üretimde sürekli dönüşümü, tüm toplumsal kesimlerin aralıksız sarsıntıya uğratılmasını, sonsuz güvensizliği oluşturmasını gerekli kılmaktadır. Öyle ki, bu süreçte “*Tüm yerleşmiş ilişkiler, doğurdukları eski değer yargıları ve görüşlerle birlikte çözülüp dağılmakta, yeni oluşanlarsa daha kemikleşmeden eskimektedir. Kalıcı ve duran ne varsa buharlaşıyor, kutsal diye ne varsa kutsallıktan düşüyor ve insanlar nihayet yaşam tavırlarına, karşılıklı ilişkilerine, açılmış gözlerle bakmak zorunda kalıyor*”.⁽⁴⁾ Kapitalizmin dünya pazarına yayılması bu nedenle kaçınılmazlaşıyor. Çünkü, artık sadece yerli hammaddeyi değil, aynı zamanda en uzak bölgelerin hammaddelerinin de işlenip, ürününün de yalnız kendi ülkesinde değil, dünyanın her yerde birden tüketildiği yeni sanayiler ortaya çıkmaktadır. “*Yerli imalatla karşılanan eski ihtiyaçların yerini de, en uzak ülke ve iklimlerin*

Küreselleşme sürecinin ideolojisini yapanların çok iyi bildikleri bir şey var. Dünden kalan bir deneyim olarak. Toplumda sınıflar varsa, işçiler hareketlenmişse, işçiler kendisi için sınıf olma kimliğine kavuşmuşsa, daha yüksek ücret ve daha iyi yaşam istemeyi öğrenmişlerse artık siyasal iktisadı da biliyorlardır, taleplerini buna göre biçimlendiriyorlardır. O zaman bu bilinci ve bu bilincin kaynağı örgütleri yok etmek ya da en azından zayıflatarak dumura uğratmak gerekir. Bunun için bir terbiye edici büyük korku gerekir.

ürünleriyle ancak giderebilecek ihtiyaçlar alıyor. Eski yerel ve ulusal kapalılık ve kendine yeterlilik yerine de, ulusların her yönde hareketliliği ve her yönde birbirine bağımlılığı geçmekte”dir. Bunun en önemli araçları olarak ise karşımıza tüm üretim araçlarının hızla geliştirilmesi, ulaşım ve iletişimin sonsuz kolaylaştırılması çıkmaktadır.⁽⁵⁾ Kapitalizm bu özelliği ile “*tüm ulusları, eğer yerle bir olmak istemiyorlarsa burjuva üretim tarzına uymaya zorluyor; uygarlık diye kendi uygarlığını ithal etmeye*” zorluyor.⁽⁶⁾ Dün olduğu gibi bugün de. Dün, burjuvazi, kapitalizm, emperyalizm olarak nitelendirilen bu süreç, bugün küreselleşme olarak nitelendiriliyor. Sıfatlandırmalar değişse de, sürecin özünde bir değişiklik yok. Öz üretimin ve tüketimin dünyaya yayılmasını, tüm dünyayı sınırsız bir üretim ve tüketim alanına dönüştürülmesinden başka bir şey değildir. Kuşkusuz ulaşılan her aşamaya bağlı olarak daha yetkinleşmiş üretim güçleri ve üretim ilişkileri ile. Eğer, “*Tarih, her biri kendinden önce gelen kuşaklar tarafından kendisine aktarılmış olan malzemeleri, sermayeleri, üretici güçleri kullanan farklı kuşakların ardarda gelişinden başka bir şey*” değilse,⁽⁷⁾ bundan daha doğal ne olabilir ki? Öyle olduğu için de, bireylerin “*gittikçe kocamanlaşan ve son kertede kendini **dünya pazarı** olarak açığa vuran bir gücün kölesi haline gelmeleri de tamamen ampirik bir olgudur*”.⁽⁸⁾

Ulaşılan “yeni” aşamayı ifade etmek için, 1960’lara doğru Harvard, Stanford, Columbia gibi prestijli Amerikan işletme okullarında kullanılmaya başlanan, yine bu çevrelerden çıkmış bazı iktisatçılar tarafından popülerize edilen ve son yılların “gözde” kavramlarından biri haline gelen “küreselleşme” kendine bir yandan “tutkulu” yandaşlar öte yandan “alerjik” karşıtlar yarattı. Belirleyici yönü iktisadi olmakla birlikte “küreselleşme” olgusu siyasal, kültürel yönleriyle de gündeme getirildi.⁽⁹⁾ İktisadi gelişmeleri anlatırken başvurulan temel referans noktalarından biri haline gelen küreselleşme yeni yatırım araçlarının yaratılması, bunların etkinliğini arttıran ve yaygınlaştıran bir haberleşme ve bilgi işlem teknolojisinin hızla gelişmesi, sermayenin

serbestleşmesini ifade etmek için kullanılmaktadır. Bu türden salt iktisadi bir açıdan bakıldığında küreselleşme gerçekte sermayenin uluslararasılaşmasındaki hızlanmanın ve genişlemenin artık uluslararasılaşma kavramına sığmayan bir düzeye ulaştığını ifade etmek için kullanılmaktadır. Burada söz konusu olan artık uluslararası, doğrusal bir boyut değil, global çok yönlü ve karmaşık bir boyuttur.⁽¹⁰⁾

Küreselleşme kavramıyla ifade edilen bu sürecin iki bileşeni var. Bir tanesi sermaye birikim süreci ile ilgili. Burada esas olan sermaye dolaşımının serbestleşmesi, hacminin artması, hızlanması, yaygınlaşması ve yeni yatırım araçlarının devreye girmesinden söz edilmektedir. İkincisi ise teknolojik gelişmelerle ilgili. Burada da bilgisayarların yaygınlaşmasından, haberleşme ve bilgi işlemin hızlanmasından ve büyük bir hızla ucuzlamasından, ucuzlamasına yol açan gelişmelerden söz edilmektedir. Örneğin, sabit fiyatlar üzerinden hesaplandığında, 1920’den 1990’a kadar ortalama maliyetler deniz taşımacılığında yaklaşık yüzde 70, hava taşımacılığında yaklaşık yüzde 80, uydu kullanımında yaklaşık yüzde 90, uluslararası telefon kullanımında ise yüzde 99 düşmüştür.⁽¹¹⁾ Öte yandan, bilgisayarlı sistemlerin uygulamaya konulması, üretim sürecinin planlama ve tasarım aşamasından nihai montaj aşamasına kadar farklı alt bölümlere bölünerek uzak mesafelerden eşgüdümle yürütülebilmesini olanaklı kılarak, aynı ürünün üretiminin farklı aşamalarının yeryüzünün çok farklı noktalarında sürdürülebilmesini ekonomik olarak anlamlı hale getirmiştir.

Teknolojik devrimle el ele gelişen ve sermayenin yeni coğrafyaları hızla etki alanına almasıyla ilerleyen ve küreselleşme olarak ifade edilen bu sürecin, bu gelişmelerin dünya ekonomisinin 1870-1911 arasında yaşadığı “belle époque”a, kapitalizmin hızlı bir yayılma ve gelişme dönemine, büyük ölçüde benzediği görülmektedir. Sermayenin serbest dolaşımı; doğrudan veya portföy yatırımlar ile sermaye ihracı ve böylece sermayenin uluslararasılaşması; demiryolu ve buharlı gemilerin yaygınlaşması; iç patlamalı motorun icadı, telgraf,

Sendikasızsızlaştırma ve Yoksullaştırma - 1

Yüksel Akkaya

deniz altı telgraf hatları, nihayet telefon gibi bir teknolojik devrim ile taşımacılığın ve haberleşmenin ucuzlaması; Kanada, Arjantin, Avustralya, Yeni Zelanda, Rusya, Çin gibi pazarların açılmaya başlamasıyla, dünya ekonomisinin zincirden boşanırçasına gelişmesi ve yaygınlaşması, uluslararası ticari rekabetin şiddetlenmesi, ülkelerin uluslararası iş bölümü içindeki yerlerinin altüst olması, devletlerarası düzlemde siyasi konumların değişmesi bu türden benzerlikler olarak sayılabilir. Örneğin 1870-1915 döneminde uluslararası yatırımlarda yapılan üretim toplam global üretimin yaklaşık yüzde 9’una ulaşmışken, 1991’de bu oran ancak yüzde 8.5 olarak gerçekleşmiştir.⁽¹²⁾ Uluslararası ticaretin toplam dünya üretimi içindeki payı 1913’te yüzde 33 iken bu oran 1970’li yıllarda yüzde 25’e, 1990’ların ortasında da yüzde 45’e ulaşmıştır. Yani 1913’lerin düzeyini yeni yeni aşmıştır.⁽¹³⁾ Bu açıdan da bakıldığında dünya ekonomisinin yüzyılın başındaki bütünlüklü yeni yeni ulaştığı görülmektedir. Ancak, dünya ekonomisindeki bütünlüğün son yıllarda artan bir hızla gerçekleştiği de unutulmaması gereken bir gerçeklik olarak karşımıza çıkmaktadır.

Çalışanlar açısından bakıldığında, özellikle örgütlülük düzeyi açısından durumun ne olduğu küreselleşme açısından önem taşımaktadır. Örneğin, sendikalaşmanın güç kaybettiği ülkelerden olan İngiltere’de 1913’te sendikalaşma oranının yüzde 23, 1989’da yüzde 41 olması; Fransa’da 1912 yılında yüzde 8 olan sendikalaşma oranının 1989’da yüzde 10.2 olması bu açıdan anlamlı veriler olarak değerlendirilebilir.⁽¹⁴⁾ Dünya ekonomisinin bütünlüşmesi açısından bakıldığında günümüzdeki gelişmeler ile 1870-1911 dönemi arasında önemli benzerlikler görülürken, sendikalaşma açısından bakıldığında İngiltere ve Fransa gibi sendikalaşma düzeyinde büyük düşüşlerin gerçekleştiği ülkelerde bir önceki döneme göre daha olumlu bir durum olduğu anlaşılmaktadır. Bir önceki dönem, sosyal patlamaların sık yaşandığı, işçilerin eylemlilik açısından oldukça hareketli olduğu, nihayet 1917 yılında işçi sınıfı adına Rusya’da bir Devrimin gerçekleştirildiği bir dönem özelliği taşımaktadır. Bir yandan dünya ekonomisi bütünlüşürken öte yandan ulus-devletlerde işsizliğin artması, çalışma sürelerinin esnekleştirilmesi, maliyeti düşürmek amacıyla ücretlerin bastırılıp, reel olarak düşürülmesi, işçileri örgütsüzleştirme çabaları üretimden yeterince pay almayan bu büyük kitleyi uzun yıllar bu koşullar altında çalıştırmayı, yaratılacak olan bu yeni durumu kabullenmeyi olanaklı kılacak mıdır? Tarih bu açıdan oldukça öğretici örneklerle dolu, geriye dönüp bakmak yeniden düşünmeyi gerekli kılmaktadır.

Kendiliğinden bir gelişmeyi işaret ettiğinden küreselleşme kavramının öznesi yok. Öznesi olmadığı için de yönü yok; global. Bu nedenle de küreselleşme karşımıza, kendiliğinden ve adeta doğal ve homojen

bir süreç olarak ortaya çıkıyor ve hiç bir direniş olanağını içermiyor. Bu özelliği nedeniyle sihirli bir kavrama dönüştürülen küreselleşme çalışanların lehine/yararına bir politika önerisi geldiğinde aşılmaz bir engel olarak çıkarılmakta; çalışanların yaşam koşullarını olumsuz etkileyecek politikalar söz konusu olduğunda ise haklı bir mazeret olarak kullanılmaktadır.

Öznesine işaret edilmeyen “küreselleşme” söyleminde temel hedef ve amaç olarak dünyaya açılma, rekabet gücü gibi kavramlar önemli yer tutarken 1980 öncesinin kalkınma, sanayileşme, sosyal adalet, sosyal refah gibi kavramlar ya tamamen unutulmuş ya da tozlanmak üzere rafa kaldırılmıştır. “Küresel ekonominin” gereklerine uyum sağlamak için ise şirketlerin esnek olması gerektiği sık sık dile getirilmektedir. Buradaki esneklik hem üretim süreçlerini hem de emek süreçlerini kapsamaktadır. Öznesine işaret edilmeyen küreselleşme sürecinin aktörleri olarak karşımıza Dünya Bankası ve IMF’nin çıkması tesadüfi değildir. Çünkü, küreselleşme ekonomik bir süreç olduğu kadar esas itibarıyla bir siyasal süreçtir de.⁽¹⁵⁾ Bu sürecin iki tarafında gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin devletleri olmakla birlikte, ülke içindeki sınıflar da bu gelişmelerden etkilenmektedir. Gelişmekte olan ülkelerin yeniden yapılandırılmasından en çok etkilenenler ise ücretli çalışanlar olmaktadır. Rekabet ve uyum adına emek piyasalarının esnekleştirilmesi, kuralsızlaştırılması, örgütsüz kılınması çalışanları hem güçsüz kılmakta hem de geleceğe yönelik güvenini kırmakta, kaygılı ve korkulu bir ortama sürüklemektedir. Bütün bunlar ise çalışanlara, kır ve kent emekçilerine, işsizlere yoksulluk olarak yansımaktadır. Aslında son yirmi yılda küreselleşme olarak sıfatlandırılan süreç işçi sınıfını örgütsüzleştirme, bu örgütsüzleştirmeye bağlı olarak önce çalışanların sonra toplumun diğer kesimlerinin yoksullaştırılmasından başka bir şey değildir. Çünkü, küreselleşme olarak efsaneleştirilen bu süreç aslında J. E. Stiglitz’in ifadesi ile “büyük hayal kırıklığı”ndan başka bir şey değildir.⁽¹⁶⁾ Hayal kırıklığının ötesinde F. Şenses’in ifadesiyle “küreselleşmenin öteki yüzü yoksulluk”tur.⁽¹⁷⁾ Yoksullaştırmanın en önemli aracı ise toplumun emek ile sermaye arasındaki bölüşüm sürecinde, toplumun sosyal refah harcamalarında aldığı payın artırılması mücadelesinde işlevi olan sendikaların etkisizleştirilmesidir. Küreselleşme adı altında son çeyrek yüz yılda yapılan bundan başka bir şey değildir. Örgütsüz kapitalizm olmasa bile, etkisiz örgütlü kapitalizm tercih edilmiştir.⁽¹⁸⁾

**Küreselleştir, kimliksizleştir,
sendikasızsızlaştır, yoksullaştır**

İdeolojilerin, tarihin sonunun geldiğinin ilan
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

edildiği bir dönemde çalışmanın da sonunun geldiğini ilan etmemek olmazdı. Çok gecikmeden, çalışmanın sonu da ilan edildi. Kuşkusuz bunu işçi sınıfının da önemini kaybettiği izlemeliydi. Öyle de oldu. Artık işçi sınıfı önemini yitirmiş, arkaik toplumun arkaik kesimini oluşturmaktaydı; tarihçilerin, antropologların üzerinde çalışması gereken bir konudan ibaretti. Ne var ki, ne ideolojilerin ve tarihin sonu gelmişti, ne de çalışmanın ve işçi sınıfının. Olan bir değişimdi. Dün olduğu gibi bugün de. İşçi sınıfı da çalışma da değişmişti, tarihsel sürecin akışı içinde gelişmelere bağlı olarak, ama bu bir son değildi. Neo-liberal ideolojik kampanyanın bir süre için bulandırdığı kafalar zamanla yeniden netleşmeye başlamış, şaşkınlık kısa sürede aşılarak işçi sınıfının değişen yapısı üzerindeki araştırmalar ile ideolojik mücadele yeni boyutlar kazanmıştır.

İdeolojik mücadelenin sürdüğü alanlardan biri olarak da karşımıza sınıf kavramı çıkmaktadır. “Sınıf” kavramı ne kadar muğlaklaştırılıp belirsizleştirilirse, sınıf mücadelesi sorunu da o kadar arka plana itilip, önemsizleştirileceğinden önemlidir. Son çeyrek yüzyılda sınıfa ilişkin tartışmaların daha çok liberaller tarafından yapılmaya çalışılmasının temel nedenlerinden biri de budur. Çünkü, sınıf kavramının tanımı belirsizleştirildikçe kapitalist toplumun dinamiklerinin anlaşılmasındaki önemi de o derecede azalacaktır. Kavram kadar, sınıfın kapsamının daraltılmaya çalışılması da bu ideolojik yaklaşımın bir parçasıdır. İşçi sınıfının toplumda önemsiz bir nüfusa tekabül ettiğinin ortaya konması hem mücadele dinamiklerini hem de sınıfın kendine olan güvenini ve önemini azaltacaktır. Son yıllarda işçi sınıfının eski önemini kaybettiğinin sıkça ileriye sürülmesinin arkasında yatan temel neden de budur. Böylece kendine güvenini kaybetmiş, mücadele azmini yitirmiş, kendisini önemsiz ve değersiz gören bir sınıf yaratılarak sistem ve düzene yönelik potansiyel bir tehlike olması önlenmek istenmektedir. Sınıf kavramı muğlaklaştırıldıkça, sınıfın kapsamı daraltıldıkça üretim, dağıtım ve bölüşüm süreçlerinin arkasındaki gerçek de gizlenmiş olacak, artı değer, sömürü, üretim araçlarının mülkiyeti, antagonistik üretim ilişkileri de tartışma dışı bırakılacaktır. Çünkü, sınıf ilişkileri aynı zamanda bize bir üretim tarzında mülkiyet ve kontrol biçimlerini de göstermektedir. Sosyal diyalogun, toplumsal uzlaşmanın hayata geçirilmesi için, sınıflararası çelişkilerin, çatışmaların yumuşatılması, mücadelenin ortadan kaldırılması için bu türden bir ideolojik yaklaşım kaçınılmazdır. Bu yaklaşım, emekçilerin toplum içindeki konumlarını fark etmelerini önlemeye yöneliktir. Oysa sınıf bilinci ve bu bilincin gereğini yerine getirmek için üretim sürecinde ve ilişkilerinde bulunulan konumun fark edilmesi gerekmektedir. Sadece kendinde sınıf için değil, kendisi için sınıf olabilmek için de bu zorunludur. Bunun önemini çok iyi bilen kapitalistler,

üretim ve emek süreçlerinde geliştirdikleri yöntem ve tekniklerle mümkün olduğunca fark edilmeyi önlemeye çalışmışlardır. Örneğin, kapitalistler kontrol fonksiyonlarını yönetici ve teknik uzmanlar aracılığıyla bürokratikleştirerek aynı zamanda sınıf antagonizmasının belirgin özelliklerinin saklanması sağlamışlardır. Sınıf ilişkilerinin zorunlu dikotomik doğasının, bürokratik sürecin yarattığı otorite ilişkilerinin hiyerarşik yapısı içinde gizlenebilmesi, sınıf sömürüsünün özne anlaşılabilirliğinin sınırlandırılmasına da hizmet etmiştir.⁽¹⁹⁾ Son dönemlerde ise emek süreçlerindeki değişim ile birlikte işçi sınıfında ciddi bir karakter aşınmasını gerçekleştirmiştir. Gelecek kaygısı ve korkusu içinde güvenliğini kaybetmiş bir sınıf oluşturmak kapitalistlerin en önemli hedeflerinden biri olmuştur. Bunun en önemli aracı ise çalışma sürelerinin belirsizleştirilmesi ve işgüvencesinin kaldırılması olmuştur. Her alanda egemenliğini kuran esneklik aslında bizatihi sınıfın kimliğine yönelik bir saldırdır.

Kapitalistlerin tüm bu çabalarına rağmen, iş ilişkileri hiyerarşik bir biçimde düzenlenseler bile, altta yatan dikotomik ve çatışkılı doğanın ayırdına varmak mümkündür. Çünkü bazı görevler sermayenin fonksiyonları ile ilişkiliyken, diğerleri emeğin faaliyetine ilişkindir. Bu nedenle kâr temelli çalışan her firmada sınıf ilişkileri de hüküm sürer. Öte yandan gelecek kaygısı ve korkusu ile meydana gelen karakter aşınması, emek süreçlerindeki yoğunluğun ve sömürünün boyutuna bağlı ve işyeri ile olan ilişkilere bağlı olarak aşılabılır. Çünkü, çalışanların çoğu sömürüldüklerini fark ederler. Sorun, bu sömürünün, yaşananların çalışma ilişkilerinin kaçınılmaz bir gerçeği olup olmadığının görülmesindedir.⁽²⁰⁾

Günümüzde “küreselleşme” olarak adlandırılan yeni süreç emeğin sömürüsünün yoğunlaştırıldığı ve işçi sınıfının

etkiszleştirilmeye çalışıldığı, kendisine olan güveninin kırılmaya çalışıldığı bir olgu olarak etkisini girdiği her alanda duyurmuştur. Türkiye de bu süreçten farklı boyutlarda etkilenmiş işçi sınıfının yapısı üzerinde gözlemlenebilir değişimler meydana gelmiştir. Dün olduğu gibi bugün de üretim ve emek süreçlerine bağlı olarak işçi sınıfının yapısı değişmektedir. Yapılması gereken sınıfın sonunu ilan etmek değil, bu değişimin boyutlarını nicel ve nitel açıdan ortaya koyarak, sonuçlarını değerlendirmek ve bu sonuçlara yönelik politikaları belirlemektir.

Dün olduğu gibi bugün de iktisadi yapının, sanayileşmenin, üretim ve emek süreçlerinin değişimine bağlı olarak işçi sınıfının yapısı ve özellikleri de değişmektedir. Çünkü sanayileşmenin, üretim ve emek süreçlerinin niteliğinin değişmesi ve yeni boyutlar kazanması, toplumların insan gücü

yapısının nitelik ve bileşiminde köklü değişikliklere yol açmaktadır. Günümüzde üretim teknolojilerindeki hızlı değişim, işgücü talebinin biçimini değiştirmekte, nitelsiz işgücünün yerini bilgi ve beceri düzeyi yüksek, eğitilmiş işgücü almaktadır. İleri teknolojilerin sermaye yoğun oluşu gelişen teknolojiye bağlı istihdam sorunlarına, işsizlik gibi, neden olurken, endüstri ilişkilerini de etkilemekte, işgücü piyasası ve geleneksel çalışma biçimleri daha esnek bir görünüm kazanmaya başlamaktadır. Sanayileşmenin ulaştığı düzey, aldığı biçim ve ileri imalat teknolojilerine geçiş ile birlikte, göreceli önemi azalan sektörlerde teknolojik yenilenme işsizliğe yol açarken, yeni teknolojilerin devreye girmesi ile nitelikli işgücüne olan talep yükselmekte, yeni çalışma türleri (esnek zamanlı, kısmi zamanlı çalışma gibi) ortaya çıkmaktadır.

Küreselleşme sürecinin ideolojisini yapanların çok iyi bildikleri bir şey var. Dünden kalan bir deneyim olarak. Toplumda sınıflar varsa, işçiler hareketlenmişse, işçiler kendisi için sınıf olma kimliğine kavuşmuşsa, daha yüksek ücret ve daha iyi yaşam istemeyi öğrenmişlerse artık siyasal iktisadı da biliyorlardır, taleplerini buna göre biçimlendiriyorlardır. O zaman bu bilinci ve bu bilincin kaynağı örgütleri yok etmek ya da en azından zayıflatarak dumura uğratmak gerekir. Bunun için bir terbiye edici büyük korku gerekir. Kapitalizmde işsizlikten, bir gelirden yoksun kalmaktan daha büyük korku olmaz. Esneklik, rekabet bu korkunun oluşturulduğu ve hayata geçirildiği önemli araçlar olmuştur. Esneklik, rekabet ve işsizlik baskısı önce sendikaları zayıflatmış, ardından sendikaya üye olmanın “sakıncalarını” göstermiştir. Öyle olduğu için de 1980 sonrası dönem sendikasılaştırma dönemi olmuştur. Çünkü, sendikanın güçlü olduğu yerde kapitalistler maliyeti azaltarak rekabette üstünlük

sağlamak için ücretleri istedikleri düzeye indiremez. Dünya ekonomisi ile bütünleşmek için, ihracatta rekabet üstünlüğü elde etmek için işçileri uysallaştırmak gerekir. İşçileri uysallaştırmak için onların örgütlerini zayıflatıp, etkisizleştirmek gerekir. Çünkü, ücretleri kontrol etmek için, işçileri kontrol etmek gerekir, işçileri kontrol etmek için örgütleri olan sendikaları zayıflatıp, etkisizleştirmek gerekir, işçileri korkutmak gerekir.⁽²¹⁾ Uluslararası alanda rekabet ve dünya ekonomisi ile bütünleşmek için bu kaçınılmaz oluyor. Sonuçları? Sonuçları işçiler, kır ve kent yoksulları için daha da yoksullaşmak oluyor. Aşağıdaki tablo bu durumu oldukça net olarak ortaya koyuyor. (Tablo 1)

Tablodaki veriler, bazı istisnaları bulunmakla birlikte, küreselleşme süreci olarak ifade edilen dönemde genellikle sendikasılaşma ile birlikte yoksullaşmanın da koşut gittiğini göstermektedir. Kuşkusuz bu durum tüm sendikalı ya da sendikası işçilerin mutlak anlamda yoksullaştığı anlamına gelmiyor. Ancak, bir ülkede ücretler üzerinde önemli bir sürükleyicilik işlevi gören sendikaların güç kaybetmesi ile birlikte reel ücretlerdeki düşüşün hem işçilere hem de toplumun geri kalan kesimine bir olumsuzluk olarak, bir yoksullaşma süreci olarak da yansdığı çok açıktır.

(2003 yılında kaleme alınan bu yazı daha önce <http://www.ceterisparibus.net/sitesinde> yayınlanmıştır...)

¹) Adam Smith, **Milletlerin Zenginliği, Kitap III**, (Çev. H.Derin), Maarif Basımevi, Ankara, 1955, s.121.

²) K. Mark-F.Engels, **Komünist Parti Manifestosu**, (Çev. Y. Onay), Evrensel Basım Yayın, İstanbul, 1998, s.50.

³) **A.g.e.**, s. 50.

⁴) **A.g.e.**, s.50.

⁵) **A.g.e.**, s.50-51.

⁶) **A.g.e.**, s. 51.

⁷) K. Marx-F.Engels, **Alman İdeolojisi (Feuerbach)**, (Çev. S. Belli), Sol Yayınları, Ankara, 1999, s.63.

⁸) **A.g.e.**, s. 64.

⁹) Taner Timur, **Küreselleşme ve Demokrasi Krizi**, İmge Kitabevi, Ankara, 1996, s.7-8.

¹⁰) Ergin Yıldızoglu, **Küreselleşme ve Kriz**, Alan Yayıncılık, İstanbul, 1996, s. 14.

¹¹) Sungur Savran, “Küresleşme mi, uluslararasılaşma mı (1)”, **Sınıf Bilinci**, Sayı: 16, Kasım 1996, s.45.

¹²) E. Yıldızoglu,**a.g.e.**, s. 15.

¹³) S. Savran, **a.g.e.**, s.43-44.

¹⁴) Michael Salamon, **Industrial Relations**, London, 1992, s. 653-655; Jelle Visser, “Syndicalisme et désyndicalisation”, **Le Mouvement Social**, sayı: 162, Ocak-Mart 1993, s.20; J. Bruhat ve M. Piolot, **Esquisse d'une Histoire de la CGT**, Paris, 1966, s. 56.

¹⁵) İ. Üşür, “Küreselleşme ve Yoksulluk”, **Yoksulluk, Şiddet ve İnsan Hakları**, TODAİE Yayını, Ankara, 2002, s. 48-49.

¹⁶) J.E. Stiglitz, **Küreselleşme Büyük Hayal Kırıklığı**, (Çev. A. Taşçıoğlu-D. Vural), Plan B Yayıncılık, İstanbul, 2002.

¹⁷) F. Şenses, **Küreselleşmenin Öteki Yüzü Yoksulluk**, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001.

¹⁸) Sendikaların tamamen tasfiye edilmemesinin nedenlerinden biri kapitalizmin işçi sınıfını kontrol altında tutacak bir örgütlenmeye sürekli duyduğu ihtiyaçtır. Dünya Bankası’nın 2003 yılında yayınlanan “Unions and Collective Bargaining” başlıklı raporu bu durumu oldukça net şekilde bir ortaya koymaktadır.

¹⁹) R. Scase, **Sınıf (Yöneticiler, Mavi ve Beyaz Yakalılar)**, Rastlantı Yayınları, Ankara, 2000, s.20-21.

²⁰) **A.g.e.**, s. 104.

²¹) Korkunun ve etkilerinin yaratmak istediği ortam için bakınız Y. Küçük, **Quo Vadimus? Nereye Gidiyoruz?**, Tekin Yayınevi, Ankara, 1985, s. 150-152.

Tablo 1: Sendikasılaştırma ve Bu Süreçte Yoksullaşma: 1985-1995 (%)

Ülke	Tarım dışı işgücünde sendikalaşmada değişim oranı 1985-1995 (%)	Ücret ve maaşlarda sendikalaşmada değişim oranı 1985-1995 (%)	Kentsel Yoksulluk Nüfusun (%) 1980-1990	Kırsal Yoksulluk Nüfusun (%) 1980-1990
Mısır	-23.9	-9.1	26	29
Kenya	-59.6	---	10	29
G. Afrika	40.7	130.7	---	---
Uganda	-49.9	---	---	16
Zambiya	-33.3	---	26	45
Arjantin	-47.9	-42.6	7	15
Kanada	-0.6	1.8	---	---
Şili	-37.2	---	12	32
Kolombiya	-37.3	---	36	38
El Salvador	-8.0	---	---	43
Meksika	-42.7	-28.2	36	37
ABD	-15.2	-21.2	---	---
Uruguay	-41.4	---	9	10
Venezuela	-42.5	-42.6	15	31
Avustralya	-29.6	-29.6	---	---
Bangladeş	-71.9	---	66	34
Çin	-7.8	---	2	0
Hindistan	-18.2	---	40	4
Japonya	-17.7	-16.7	---	---
Malezya	-13.4	---	13	7
Yeni Zelanda	-50.7	-55.1	---	---
Pakistan	-13.4	---	23	---
Filipinler	24.1	84.9	45	37
Singapur	-20.4	-18.1	---	---
Tayland	-7.4	-2.5	22	15
Avusturya	-29.2	-19.2	---	---
Belçika	-9.2	-0.2	---	---
Çek Cumh.	-52.8	-44.3	---	---
Danimarka	1.2	2.3	---	---
Finlandiya	-2.8	16.1	---	---
Fransa	-47.4	-37.2	---	---
Almanya	-3.5	-17.6	---	---
Yunanistan	-34.5	-33.8	15	---
Macaristan	-29.2	-25.2	---	---
İrlanda	-12.5	-12.6	---	---
İsrail	-76.9	-77.0	---	---
İtalya	-7.0	-7.4	---	---
Hollanda	-6.7	-11.0	---	---
Polonya	-42.6	-42.5	---	---
Portekiz	-53.7	-50.2	---	---
Romanya	-19.8	---	---	---
Slovakya	-31.9	-19.8	---	---
İspanya	56.2	62.1	---	---
İsviçre	-2.7	8.7	---	---
İsviçre	-21.2	-21.7	---	---
İngiltere	-27.2	27.7	---	---

Kaynak: ILO, **World Labour Report 1997-98**, Geneva,

1997’den yararlanılarak düzenlemiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tersane İşçileri Birliği Derneği’nden ilerici sendikalara, DKÖ’lere, meslek odalarına ve devrimci kurumlara çağrı:

“Sınıf dayanışmasını yükseltmenin tam zamanıdır!”

AKP’liler ile tersane patronlarının çıkarları ortak...

Tersane işçilerinin sorunlarını ikiyüzlü uşaklar çözemez!

Geçtiğimiz günlerde tersanelerde peşisıra yaşanan iş cinayetleriyle birlikte kamuoyunun oluşmasının ardından hükümet yetkilileri tersaneler bölgesine gitmek zorunda kaldılar. Yeni Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik ve heyeti, kazaların yaşandığı tersanelere ziyaretlerde bulundu. Ancak, yasak savma misali yapılan ziyarette, kazayı yaşayan işçiler yerine patronlarla konuştular. Kazanın yaşandığı gemi güverteleri yerine işçilerin çay içtiği, yemek yediği bölmeleri gezdiler. Kazada yaşamını yitirmiş işçilerin ailelerini ziyaret etmek yerine taşeronun evini ziyaret ettiler. Sonra da tersane patronlarına yönelik bir çift söz söylemeden bölgeden ayrıldılar.

Bakan ve heyetinin davranışlarında şaşırarak bir yan bulunmuyor. Çünkü hükümet, sermayenin hükümeti, AKP de bir sermaye partisi. Sınıfsal çıkarları gereği, sermayenin safında yer alacak ve onun çıkarlarının savunuculuğunu yapacaklardır.

Ancak hükümet yetkililerinin tersane patronlarının yanında yer almasını sadece sermaye sınıfının temsilcisi olmaları ile açıklamak yeterli değı. AKP’nin kurmaylarının tersane patronları ile kurduğu başka ticari bağlar da mevcuttur.

“Gemi işinde çok para var!”

Daha birkaç yıl önce, Tayyip’in Amerika’daki bir dostunun bursuyla eğitim gördüğü kamuoyuna yansıyan oğlu Ahmet Burak Erdoğan da denizciliğe merak saranlar arasında. Küçük Erdoğan, ortaklarından Mert Çetinkaya’nın babasının önerisiyle gemicilik işine başlar. Çünkü “bu işte çok para vardır”. “Safran 1” adlı kuru yük gemisi birkaç milyon dolara “taksitle” alınır ve ticarete başlanır.

Gemi işine merak saran sadece Ahmet Burak Erdoğan da değildir. Abdullah Gül’ün damadı Mehmet Sarımermer de iki hafta önce 300 bin YTL sermayeyle bir bilgisayar şirketi kurar ve şirketin sözleşmesine faaliyet alanı olarak “gemi alım satımını” da ekler.

Bu kârlı işlere, her türlü yolsuzluğun altından çıkan eski Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım ve ailesini de eklemek gerekir. Bakan Yıldırım’ın oğlu da 445 bin Euro’ya gemi alır. Aynı zamanda Santour adlı firmada çalışırken, ihale olmadan Ankara Feribotu, Santour şirketine kiralanır.

Eski Çevre Bakanı Osman Pepe’nin oğulları da “gemi” işine merak saranlardan. Gemiye alıp bir süre sonra satan Pepe’nin oğulları şimdi de “gemi inşa” işine soyunuyorlar. Pepe ailesi kurdukları şirketin “her tonajda gemi inşa tesisi, tersane, yolcu gemisi alıp-satma ve inşa etme” amacını taşıdığını söylüyor. Bu işlerini de 9 trilyonluk teşvikle yapıyorlar.

Osman Pepe, çocuklarına bu açıdan imkanlar yaratmakla kalmamış, hükümetin bakanı olmanın imkanlarını kullanarak tersane patronlarına (aynı zamanda çocuklarının ortağına) arka çıkmış. Pepe’nin yakın dostları ve şirket ortağı Kan ailesinin Altınova’da yapmak istediği tersaneye gerekli izinler, Osman Pepe tarafından sağlanmış.

İşçi kanıyla besleniyorlar!

AKP milletvekilleri, hükümet olmanın sağladığı imkanlara da yaslanarak kârlı işlerin içine girdiler, yolsuzluklar yaptılar, birçok alanda yakınlarının şirketlerine her türlü işi verdiler. Böylece sermayelerini daha da büyüttüler. Sadece verdiğimiz dört örnek bile AKP’lilerin nasıl da sermayeyle kurulan her türlü kirli işle palazlandıklarının somut göstergesidir.

Gemicilik alanında da benzer durum sözkonusudur. Tersane patronları ile her türlü kirli işin içine girenlerin birbirleriyle nasıl bir dayanışma içinde olacaklarını görmek gerekir.

Tersane patronları ile gemicilikle uğraşan AKP’lilerin ve çevrelerinin arasında çıkar birliği vardır. Hepsisi de kârını artırmak için maliyetin ucuzluğuna bakar. “Gemi işinin çok para” getirmesinin gerisinde azgın emek sömürüsü, tersane işçisinin alnteri ve kanı vardır. Ne gemileri alanların ne de satanların işçinin ezilmesi, sömürülmesi hatta ölmesi umurunda değildir. Onlar sadece elde edecekleri kâra bakarlar.

Bu hükümet tersanelerdeki iş cinayetlerine en ufak bir tepki gösteremez. Buna sınıfsal çıkarları engel olduğu gibi, tersane patronlarıyla kurdukları ilişkiler de müsaade etmez. Ancak işçilerin kanı üzerinden sefahat sürenler işçiye hesap vermekten asla kurtulamayacaklardır!

Tuzla Tersaneler, 52 tersanede yaklaşık 25 bin işçinin kölece koşullarda çalıştığı bir sömürü cehennemi. 52 tersaneden en büyük 35’i **GİSBİR**’de örgütlü. Sömürü çarkının ana mimarı **GİSBİR**’in yanısıra tersanelerde 2 binden fazla taşeron ve alt taşeron işçilerin kanını emmekte ve canına kastetmektedir.

Tersanelerde yaşanan sorunları genel olarak taşeron usulü çalıştırma, yevmiyeci işçilik, yaygın ücret gaspları ve yaygın sigortasızlık, sağlıksız ve ağır çalışma koşulları, iş güvenliği tedbirlerinin alınmaması vb. başlıklar altında toparlayabiliriz.

Nitekim birkaç hafta önce 13 gün içinde peşpeşe gerçekleşen iş cinayetlerinde 5 işçi kardeşimizin hayatını kaybetmesi, tersanelerdeki sömürünün “işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri” boyutunu kamuoyunun da gündemine taşımıştı.

Bizler **Tersane İşçileri Birliği Derneği** olarak **Tuzla Tersaneler**’de yaşanan sorunlara karşı işçilerin mücadelesini örgütlemeye çalışıyoruz. Bugüne kadar sigortasız çalışmadan iş cinayetlerine, sağlıksız çalışma koşullarından servis hakkına, ücret gasplarından iş güvenliği tedbirlerinin alınmamasına kadar çeşitli sorunlara karşı yükselttiğimiz talepler etrafında bir mücadeleyi örgütleme çabası içinde olduk. Nitekim derneğimiz de havzadaki mücadelenin ve o mücadeleye bağlı olarak gerçekleştirilen **1. Tersane İşçileri Kurultayı**’nın bir sonucu olarak kuruldu.

Tersanelerde yaşanan sömürü ve baskı koşulları, bu sorunların toplamına karşı yürütülen örgütlü bir mücadele ile geriletebilir ve değiştirilebilir. Kuşkusuz sorunların asıl çözümünde belirleyici olan tersane işçilerinin bu sömürü çarkının kendisini hedefleyen bütünlüklü bir mücadele programı altında örgütlenmeyi başarması ve bu doğrultuda yürüteceği mücadeleye gereken sınıf dayanışmasının sağlanmasıdır. Çünkü tersane patronlarının havzada saldırıları bu kadar pervasızca uygulamasına neden olan mevcut örgütsüzlük tablosudur. Ancak buna rağmen, iş cinayetleri konusunda olduğu gibi, tersane işçilerinin sorunlarını kamuoyunun gündemine taşımak için gösterilen her türlü çabanın ve sınıf dayanışmanın yükseltilmesinin ayrı bir anlamı olacaktır.

Tersane İşçileri Birliği Derneği olarak hem tersane işçilerinin maruz kaldığı sömürü ve baskı koşullarını kamuoyunun gündemine taşımak, hem de mücadelenin ve örgütlenmenin yakıcı sorunlarını tartışmak, mevcut deneyimleri gözden geçirmek, önümüzdeki döneme ilişkin bir mücadele ve eylem programı oluşturmak amacıyla “**2. Tersane İşçileri Kurultayı**” ile sonuçlanacak bir dizi eylem ve etkinlik gerçekleştirmeyi hedefliyoruz.

Bu çabamızın ilk adımını tersane işçilerinin sorunlarını kamuoyunun gündemine taşıyacak eylemler oluşturuyor. Tersane işçilerinin sorunlarını kamuoyuna taşımak amacıyla bir eylem takvimi oluşturduk. Tüm meslek odalarını, sendikaları, DKÖ’leri, devrimci ve ilerici güçleri tersane işçilerinin sorunları ekseninde gerçekleştireceğimiz oturma eylemlerine destek vermeye ve tersane işçileriyle dayanışma içerisinde olmaya çağırıyoruz.

Eylem Programı:

*** 7 Ekim ‘07 Pazar**

Tersaneler cehenneminde yaşanan genel sorunlara karşı oturma eylemi

Yer : Galatasaray Postanesi önü

Saat: 13:00

Toplanma saati ve yeri: 12:30, Emek Sineması önü

*** 21 Ekim ‘07 Pazar**

“İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınsın! Ölümler durdurulsun!” talebiyle oturma eylemi

Yer: Galatasaray Postanesi önü

Saat: 13:00

Toplanma saati ve yeri: 12:30, Emek Sineması önü

*** 28 Ekim ‘07 Pazar**

Ücret gasplarına ve sigortasız çalışmaya karşı oturma eylemi

Yer: Galatasaray Postanesi önü

Saat: 13:00

Toplanma saati ve yeri: 12:30, Emek Sineması önü

Tersane İşçileri Birliği Derneği

İşten atılan sendika çalışanları üzerine Tüm Bel-Sen üyeleriyle konuştuk...

“Atılanlar geri alınmalı, sendikasız çalışanlar üye yapılmalı!”

- 15 Temmuz'da işten atılan Tüm Bel-Sen çalışanlarının işe geri dönüşlerinin görüşüldüğü Başkanlar Kurulu'ndan işçi kıyımına onay kararı çıktı. Siz işten atmaları ve alınan son kararı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kadri Kılınç (Tüm Bel-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Sekreteri): Çalışanların ekonomik ve demokratik haklarını savunan bir emek örgütü olarak sendikamızın böyle bir tutum ve uygulama içerisinde olması kabul edilebilir bir durum değildir. Aslında emekçi arkadaşlarımızın yaşadıkları da sendikamızın içinde bulunduğu durumun bir sonucudur. Bundan önceki toplu sözleşme süreci de fazlasıyla sancılı geçmişti. Genel merkezimiz işçi sınıfı açısından çok önemli olan kıdem tazminatı ve ihbar önerilerine ilişkin azaltmalar konusunda toplu sözleşme sürecinde benzer dayatmalarda bulunmuştu. O zaman biz diğer şubelerle de görüşüp bu durumun olamayacağını söyledik. Toplu sözleşme süreçleri 1.5-2 aylık bir sürede sonuçlandı. Geline nokta 8 arkadaşımızın işine son verilmiş durumda. Fakat Genel Merkez bir yazı yazarak bu durumu bize bildirmiş değildir. İşçi arkadaşlarımızın atılması örgütümüz açısından çok önemli bir durumdur. Kendileri ekonomik zorluktan söz ediyorlar ki biz bu görüşe katılmıyoruz. Çünkü sendikamızın şu andaki aidat girişi 115.000YTL ve aslında olması gereken rakam 156.000 YTL. Bu paranın bazı belediyelerden alınması konusunda problemler var. İcrai hukuki işlemler devam ediyor. Yani ekonomik durum anlatıldığı gibi değil.

Kaldı ki bu sendika ekonomik açıdan zor durumda olduğu dönemlerde bile böyle bir tutuma başvurmaz. Bu tutum tam da neo-liberalizmin, esnek çalışmanın emekçilere fatura edilmesi biçiminde genelde egemenlerin düşünceleriyle bir biçimde buluşuyor. Niyetten bağımsız da olsa pratikte böyle bir sonuca yol açıyor. Biz sadece atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını değil, (şube ve Genel Merkez çalışan sayısı toplam 26 kişi) çalışanlarımızın haklarının tanınmasını

istiyoruz. Genel Merkez'de kayıt dışı çalışan arkadaşlarımız var. Bu, çok anlaşılabilir bir durum değil. Bu arkadaşlarımızın da aynı şekilde sendikaya üye olmaları gerekiyor. Şu anda Genel Merkez'de Ankara'da istihdam edilen arkadaşlarımızın büyük bölümü sendikasız çalışıyor. Hem atılan arkadaşlarımızın geri alınması hem de orada çalışan arkadaşlarımızın sendikaya üye yapılması gerekiyor.

Bu konuyla ilgili Başkanlar Kurulu toplantısına şubemizi temsilen gittim. “Sendikada sendika olmaz!” tarzında fikirler satır aralarında ifade edildi. Bu, doğru bir yaklaşım değil. Asıl olarak sendikada sendika olması gerekiyor. Emekten yana, demokrasiden yana olduğunuzu söylüyorsanız söylemlerinize uygun tutum içinde olmanız gerekiyor. Başkanlar Kurulu'nda bizim şube olarak önerimiz atılan işçilerin geri alınması, Genel Merkez çalışanlarının sendikaya üye olmasıydı.

Ayrıca sahte sendikalarla, baskılarla, kamu emekçilerinin mücadelesi geriletilmeye çalışılıyor. Bir tarafta personel rejimi yasa taslağı, bir tarafta sefalet ücreti olarak %2 dayatılıyor. Böyle bir durum karşısında bizim kendi çalışanlarımızla bu türlü sıkıntıları yaşamamamız gerekiyor.

Nazmiye Kaya (Tüm Bel-Sen İstanbul 2 No'lu Şube üyesi): Basın açıklamasında da belirtildiği gibi, sözde kitle sendikacılığını savunduğunu söyleyen bir sendikanın, bir emek örgütünün böyle bir çıkışı

yapması, hele ki böyle bir kararın ekonomik gerekçelerle verilmesi gerçekten çok acı verici bir durumdur. Yaşananlar sendikalar için kötü bir örnek aynı zamanda. Hak arayan bir sendikanın insanları hak gaspına uğratması kabul edilemez ve “ekonomik gerekçe”, “maaş veremiyoruz” gibi gerekçeler anlaşılır değildir. İşten atılan insanların ekmeğiyle oynamıyor.

A açıkça şunu söylemek istiyorum. Yöneticiler lükslerinden biraz feragat ederek (uçaklarla daha az gezip, otellerde az yatsınlar) bu insanların maaşını ödeyebilirler. Herşeyden önce bu ekonomik kaygı giderilebilir. Şubelerinle, çalışanlarıyla otursun, bunun yöntemi ve şekli bulunur. İşten çıkarmalarda bu gerekçe bir bahanedir. Tüm Bel-Sen gibi bir sendika belediye önünde hak gasplarına yönelik açıklama yaparken, şimdi bugün burada bu eylemin gerçekleşmesi gerçekten acı ve utanç vericidir. Tüm Bel-Sen o zaman, “Ben üyelerimin haklarını savunuyorum. Emekçilerin haklarını savunuyorum. Ben sınıf sendikasıyım!” diyerek yalan söylemesin. Ben burada, üyesi olduğum sendikamın önünde, onu kınayan bir basın açıklamasına katılmak istemezdim.

Son olarak Tüm Bel-Sen Genel Merkezi'nin almış olduğu bu kararı tekrar gözden geçirmesini, içerisine girdiği yanıltan bir an önce dönmelerini istiyorum. Şunu da belirtmek isterim ki, benim üyesi olduğum Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube'nin işten atma kararının altında imzası var. Bu karar hangi mantığın ürünüdür kavramış değilim.

- Bu tutumu KESK'in yaşadığı gerilemeyle bağlantılandırabilir miyiz?

Kadri Kılınç: Biraz önce de bahsettim, toplu sözleşme süreçlerinin sancılı olmasıyla beraber bu dönem devam ediyor. Şöyle de bir şey var; sonbahardayız ve siyasal trafik oldukça yoğun. Anayasa tartışmaları gündemde, demokratik bir anayasa istiyoruz. Ama baktığınızda içi boş söylemler var. Ülkeyi yönetenler özgürlük, demokrasi kelimelerini çok iyi istismar ediyorlar. Söylenenlerle yapılanlar farklı. Bir tarafta bütçe tartışmaları sürerken Kasım ayında Ankara mitingi var. Meclis açılır açılmaz iki tane saldırı yasası gelecek. Böyle bir dönemde böylesi bir sorun yaşanması gerçekten de KESK'in inandırıcılığını kaybettiriyor. Anayasayla ilgili konfederasyonumuz diğer emek örgütleriyle ortak bir çalışma yürütüyor. Artık hemen hemen tüm kamu emekçisinin masasında internet var. Bunu gazeteler yazıyor. Sendikamızın halkın ve kamuoyunun nezdinde böyle bir duruma getirilmesi hiçbir şekilde anlaşılabilir bir durum değildir.

Biz Başkanlar Kurulu'nda 26 arkadaşımızın tamamının sendikalı olmasını, hepsiyle sözleşme yapılmasını önerdik. Bizim çalışanlara dönük politikamızın böyle olması gerekiyor. “Örgütlü yaşamı, sendikalı yaşamı savunuyorsak ekonomik gerçekliğimiz çerçevesinde de arkadaşlarımızın hepsinin sendikaya üye olmasını sağlayarak onlarla toplu sözleşme yapmalıyız” dedik. Bu düşünceleri diğer şubelerimiz de ifade ettiler. Başkanlar Kurulu'nda ekonomik nedenleri gerekçe göstererek atılmaları onaylayan düşünceler de vardı. Demokratik haklar kullanılarak, taleplerde ısrarcı davranılarak yapılan yanıltan vazgeçilmesi istenmelidir.

Kıyım onayına protesto!

KESK/Tüm Bel-Sen Genel Merkez yönetiminin 15 Temmuz tarihinde işine son verdiği 4'ü Tez Koop-İş üyesi 8 sendika çalışanının işe geri alınmamasına Tüm Bel-Sen Başkanlar Kurulu toplantısından da onay kararı çıktı.

Tez Koop-İş İstanbul 2 No'lu Şube, 27 Eylül günü Tüm Bel-Sen 1-5 No'lu Şube binası önünde iki saatlik oturma eylemi gerçekleştirdi. Tez Koop-İş üyesi sendika çalışanları ve sendika yöneticileri oturma eyleminin ardından basın açıklaması yaptılar. Tüm Bel-Sen yöneticilerinin de destek verdiği eylemde Tüm Bel-Sen'in tutumu protesto edildi. Eyleme, Eğitim-Sen, SES ve BES çalışanları da iki saat iş bırakarak katıldı.

Basın açıklamasını Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Rabia Özkaraca yaptı. Özkaraca, daha çok Başkanlar Kurulu kararının

sonuçlarına değindi. İşten atma kararına tepki gösteren yöneticiler olmasına rağmen Başkanlar Kurulu'ndan olumlu bir karar çıkmadığını belirtti. “Sözler tutulsun atılan işçiler geri alınsın!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Dayatmacı değil demokratik Tüm Bel-Sen!”, “Herkes sendika, herkese iş güvencesi istiyoruz!” sloganlarının atıldığı eylem boyunca “Tüm çalışanlara sendika hakkı ve iş güvencesi istiyoruz!”, “Atılan işçiler geri alınsın!”, “Emek örgütünde ekmezsiz bırakıldılar” dövizleri taşındı.

İşten atılan 3 çalışan, Ankara'da bulunan Tüm Bel-Sen Genel Merkezi önünde oturma eylemlerini sürdürüyorlar. Geçen hafta ise Kocaeli Tüm Bel-Sen Şubesi'nde işten atmalara karşı oturma eylemi gerçekleştirilmişti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kan emicilerin çocuk işçilere şefkat yalanı...

Çocuklarımızın kurtuluşu sosyalizmde!

Çocuk emeğinin sömürülmesi kapitalizmle birlikte hayatın bir parçası oldu. Burjuvazinin ucuz emek gücüne olan ihtiyacı kadın ve çocuk emeğini onlar açısından tercih edilir hale getirdi. Sanayi devriminin başlarında, kimsesiz çocukları yurtlardan alarak maden ocaklarında ve fabrikalarda çalıştıran kapitalistler, aralıksız vardiya sistemiyle çocuklara yalnızca 4-5 saatlik uyku için izin verdiler.

Aradan geçen yıllar çocuk emeği sömürsünü yaygınlaştırdı. Her ne kadar kapitalizmin “insancıllaştırıldığı” iddia edilse de, kapitalistler timsah gözyaşları dökerek bu işin üzerine eğilse de, çocuk emeğinin azgın sömürsü hiç bitmedi. Sermayenin en az maliyetle en fazla kâr elde etme mantığı kapitalizmin insana ait değerlerini ezdi geçti. Ancak patronlar bu utancı hiçbir zaman kabul etmedi ve türlü biçimlerde bunu göstermek için derin uğraşlara giriştiler ve girişmeye devam ediyorlar.

Ucuz ve masrafsız çocuk emeği kapitalistler tarafından özel bir tercih sebebi olurken, birçok işkolunda çocuk işçiler ağır çalışma koşulları altında, her türlü sosyal haktan yoksun bir biçimde çalıştırılmaktadırlar. Okul çağındaki çocukları tezgah başına prangalayan sistem, onların geleceklerini bu yolla zaten ipotek altına almaktadır. Çocuk işçiliği yasalarla engellenmiş olmasına rağmen, kapitalizmin daha dizginsiz ve kurlsız işlediği tekstil, dokuma ve küçük sanayi siteleri gibi yerlerde bu sömürü yoğun bir şekilde sürüyor.

Birkaç yıl önce Zonguldak’ta kaçak bir madende hayatını kaybeden 17 yaşındaki Emrah Eserli, madenlerin özelleştirilmesiyle birlikte çocuk işçilerin sayısındaki artışın belgesi olmuştu. Karadeniz Ereğli’sindeki İHD’ye göre, sorunun bir nedeni özelleştirmeler ve Türkiye taş Kömürü Kurumu’nun (TTK) küçültülmesi. Konu ile ilgili belirlenen başlıklar şöyleydi:

* *Yoksullaşan Zonguldak ilinde çocuk işçiler özel ve kaçak maden ocaklarında çalıştırılıyor.*

* *Maden sahalarında kendi adlarına taşeron olarak açtıkları kaçak ocaklarda aileler çocukları çalıştırıyorlar.*

* *Kaçak üretilen kömürler özel ocak sahipleri tarafından aklanıyor.*

Ülkemizde yasalara göre çocuk işçi çalıştırmanın bazı koşulları var. 18 yaşının altındaki herkesi çocuk kabul eden “Çocuk İşçi Mevzuatı”; “Çocuk Haklarının Kullanılmasına İlişkin Avrupa Sözleşmesi” ve “Kötü Şartlardaki Çocuk İşçiliğinin Yasaklanması Ve Ortadan Kaldırılmasına İlişkin Acil Önlemler Sözleşmesi”’ne göre belli başlı kısıtlamalar ve başlıklar şöyle:

* Kimse yaşına, cinsiyetine ve gücüne uymayan işlerde çalıştırılmaz. Küçükler ve kadınlar ile bedeni ve ruhi yetersizliği olanlar, çalışma şartları bakımından özel olarak korunurlar.

* Maden ocakları ile kablo döşemesi, kanalizasyon ve tünel inşaatı gibi yeraltında veya su

altında çalışılacak işlerde on sekiz yaşını doldurmamış erkek ve her yaşta kadınların çalıştırılması yasaktır.

* Çocuğun fahişelikte, pornografik yayınların üretiminde veya pornografik gösterilerde kullanılmasını, bunlar için tedarikini ya da sunumunu önlemek için gerekli tedbirlerin alınması gereklidir.

* Çocuğun özellikle ilgili uluslararası anlaşmalarda belirtilen uyuşturucu maddelerin üretimi ve ticareti gibi yasal olmayan faaliyetlerde kullanılmasını, bunlar için tedarikini ya da sunumunu önlemek için gerekli tedbirlerin alınması gereklidir.

* Doğası veya gerçekleştirildiği koşullar itibarıyla çocukların sağlık, güvenlik veya ahlakî gelişimleri açısından zararlı olan işi kapsar.

Ancak bu alandaki sömürü sınırlandırılabilmiş dahi değil. Zira çocukların emeğinin ve bedeninin istismarına dayalı bu sorunu tümünden kaldırmak düzenin işine gelmiyor. 1999-2004 yılları arasında yapılan geniş çapta bir araştırmaya göre, şu anda dünyada yaklaşık 246 milyon çocuk işçi var. Yani sorunu üreten tek başına Türkiye’nin kural tanımaz, yasa bilmez patronlarının kötü niyeti değil. Emperyalist-kapitalist düzen bu dehşet verici sömürü çarkı içinde büyük kârlar elde etmektedir. Sermaye cephesi yasaları ile yalan söylemektedir.

Türkiye de birçok anlamda çocuk işçi cenneti konumunda. Yaklaşık 4 milyon çocuk işçi ağır şartlar altında çalıştırılıyor. Böylesi bir sömürü çarkı içinde sermayeye “emanet” edilen çocuklara ilişkin burjuvazi de boş durmuyor. Çeşitli girişimlerde bulunuyor. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) İşveren Bürosu (ACT/EMP) tarafından organize edilen ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu’nun (TİSK) ev sahipliğinde 27-28 Eylül 2007 tarihlerinde İstanbul Dedeman Oteli’nde gerçekleştirilen **“Çocuk İşçiliğiyle Mücadelede Deneyimlerin ve Alınan Derslerin Paylaşılması Konusunda Bölgesel Konferans”** patronların timsah gözyaşlarına sahne oldu. Elele veren patron örgütleri, vitrin olmaktan öteye geçemeyen bir işçi örgütü ile çocuk işçilerin yanında olduklarını söylediler. “Hükümetleri çocuk işçiliğini ulusal öncelik olarak belirlemeye çağırıyoruz” diyecek kadar da yüzüstleştiler. Yaptıkları işe kendilerini öylesine kaptırdılar ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Çocuk İşçiliğine Karşı Ortak Bildiri” adıyla yayınladıkları metnin sonunu şu şekilde bitirmekten zerre kadar utanmadılar: “*Bu Konferansın çocuk işçiliğiyle mücadelede uluslararası camianın çabalarında bir dönüm noktası teşkil etmesini ümit ediyoruz. Hayati, karmaşık ve acil bir sorun olan çocuk işçiliğiyle başa çıkılması için güçlerin birleştirilmesi gerekmektedir. Bizler, çocuklarımızın geleceğimiz olduğu gerçeğinin bilincindeyiz.*”

Meslek liselerinde ve çıraklık adı altında sömürüyü yasal hale getiren, sağlıksız ve tehlikeli maden ocaklarına çocukları sokan, tekstilden metal sektörüne kadar birçok sektörde çocuk emeğini azgınca ve sınırsızca sömüren patronlar biraraya gelince, örneğin Dedeman Oteli’nde, birden duyarlı olmayı akıllarına getiriyorlar. Dedeman Oteli’nin rahat koltuklarına gömülüp sahte gözyaşları dökerek bu konuda herkesi duyarlı olmaya çağırıyorlar.

Olayın mahiyetini anlamak için asalak sömürücülerin ne dediğine daha dikkatli bakmak yetiyor. Zira TİSK “çocuklar çalıştırılmasın” demiyor. Daha “insanca koşullarda çalıştırılсын” diyor. Sanki kapitalizmin azgın sömürü çarklarında insana dair herhangi bir değer bir hükmü varmış gibi. “İnsani” her türden değer kapitalizmin kâr mantığıyla çelişir. Zira kapitalizm insanı değil kârı temel alan bir sistemdir.

Toplantı bölgesel olunca katılan işveren örgütleri de Asya’dan, yani çocuk işçiliğinin en yaygın olduğu bölgeden (2005 yılında UNİCEF’in Güney Asya’daki çocuk işçiler hakkında hazırlattığı rapora göre çocuk işçilerin %60’ı Asya’da) geliyor. Tam bir ortaoyunu! Türkiye’nin tablosu da çok farklı değil aslında. TİSK, “çocuk işçiliğiyle mücadele (!) deneyimini” 12 ülkenin işveren örgütleriyle paylaşmış. Bu mücadele deneyiminden diğer işveren örgütlerinin öğreneceği çok şey olabilir. Rakamlar da böyle söylüyor zaten: Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) 2006 verilerine göre, 6-14 yaş grubunda 12 milyon 477 bin çocuğun 320 bini sanayi, ticaret ve tarımda 4 milyon 448 bini de ev işlerinde çalıştırılıyor. Bunların 182 bini kız-oğlan ayrımı yapılmayan tarım işçisi olarak çalıştırılan çocuklar. 2006 Çocuk İşgücü Anketi’ne göre, aynı yaş grubunda okula devam etmeyen çocuk sayısı 945 bin ve bunların 576 bini kız çocuğu.

Sömürücü asalakların, hayatları kapitalizmin azgın sömürü çarklarında öğütülen çocuklar umrunda dahi değil. Çocukları, onların yaşamlarını ve geleceklerini düşünen, insana yaraşır bir şekilde düzenleyecek olan tek sistem işçi sınıfının devrimci iktidarındır. Ancak sosyalizm çocuklarımızın geleceğini kurtarabilir.

Sınıfın devrimci partisinin programında çocuk işçiliği sorununa ilişkin alınacak önlemler ve talepler “*Emeğin Korunması*” bölümünde şöyle ortaya konulmaktadır:

“8) 14 yaşından küçük çocukların çalışmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.

“9) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olarak çıraklığın tasfiyesi.”

Myanmar’da özgürlüğün yolu cuntaya ve emperyalizme karşı direnişten geçiyor!

Myanmar (Birmanya) askeri cuntasına karşı başlayan kitle gösterileri, kolluk kuvvetlerinin gerçekleştirdiği katliam, sıkıyönetim uygulamaları ve hemen ardından başlatılan süreli avı sayesinde şimdilik durulmuş görünüyor. Ancak bir kıvılcımla isyana dönüşen tepkileri yaratan çelişkiler yerli yerinde durduğu için, cuntanın kan dökerek ulaştığı “başarı”nın geçici olması da kaçınılmazdır.

Petrole zam yapan askeri cuntaya karşı Budist rahiplerin başlattığı hareketin kısa sürede yüzünü aşan bir katılımı militan kitle eylemine dönüşmesi, zorba rejimin faşizan niteliğini dünyanın gözleri önüne serdi. 1962 yılından beri iktidarda bulunan askeri cunta, 1988’de patlak veren ayaklanmayı da kanla bastırarak 3 bin kişiyi katletmişti. İsyanın ardından 1990’da genel seçimlere izin vermek durumunda kalan cunta, seçim sonuçlarını tanımayarak oyların yüzde 60’ını alan Ulusal Demokrasi Birliği Partisi başkanını ev hapsine almıştı. Gösteriler başladığında halen ev hapsinde tutulan bu partinin lideri Aung San Suu Kyi, olayların büyümesi üzerine cezaevine kapatıldı.

Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi

50 milyon nüfuslu Myanmar’da sayıları 400-500 bin civarında olan Budist rahipler, halen önemli bir toplumsal katmandır. Belli bir kesimi politik olan rahiplerin ilk başkaldırısı, 1930’larda Britanya emperyalizmine karşı gerçekleşmişti. 1988’de kanlı bir şekilde bastırılan cunta karşıtı gösterilerin başını öğrenci gençlik çekmiş olsa da, rahipler de önemli rol oynamıştı.

Rahiplerin, özellikle politikleşmiş kesiminin (bu oranın yüzde 10 civarında olduğu söyleniyor) petrol zammına tepki vermesi doğal sayılıyor. Zira maaş almayan bu din görevlileri, geçimlerini halkın sunduğu aynı ve nakdi bağışlarla karşılıyorlar. Yani rahiplerin yaşamı bir anlamda doğrudan halkın yardımlarına bağlı. Dolayısıyla emekçilerin her sıkıntısı, yaşam standartlarındaki her düşüş rahipleri de dolaysız bir şekilde etkilemektedir. Bu yönüyle rahipler, ülke emekçilerinin sorunlarını dillendirmektedir. Nitekim din görevlilerinin Myanmar toplumunda saygın bir yeri var. Cunta karşıtı eylemlerin kısa sürede kitlesel bir boyut kazanmasını hızlandıran temel etkenlerden biri de bu.

Bu durum bu ülkedeki toplumsal muhalefet açısından bir handicap olmakla birlikte, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, rahiplerin eylemiyle dışavurmuştur. Hareketin kısa sürede kitleselleşmesi, kuşkusuz ki, işçi-emekçilerle ve gençliğin katılımıyla mümkün olmuştur. Ancak hareket yine de rahiplerle özdeş tutulmuştur. Cuntanın öncelikle manastırları kuşatıp burada yaşayan yüzlerce rahibi zorbalıkla gözaltına alması, bu kesimin hareketin gelişiminde oynadığı rolün bir göstergesidir.

Hal böyleyken handicap da burada başlıyor. Zira din temelleri üzerinde şekillenmiş bir toplumsal katman hiçbir zaman sınıf çelişkilerini nihai bir çözüme ulaştıramaz. Dahası, hareketin başlamasında önemli bir rol oynamakla birlikte, toplumsal hareket bu dinsel katmanı aşamazsa eğer, rahipler belli bir aşamadan sonra hareketi köstekleyen konuma düşeceklerdir. Hiçbir dini ideoloji özel mülkiyete ya da kapitalizme karşı cepheden tutum almayacağına göre, kapitalizmin dolaysız sonucu olan çelişkileri

çözmek din adamlarını fazlasıyla aşan bir durumdur.

Emperyalizmin kanlı eli Myanmar’da

Medya tekelleri, rahiplerin giysilerine atıfla, cunta karşıtı harekete “safran devrimi” adını yakıştırdılar. Bu adlandırma doğal olarak “kadife devrimi”, “turuncu devrimi” vb. adlandırmaları çağırıştırıyor. Hatırlanacağı gibi adı geçen “devrimler” CIA-Soros-soysuz işbirlikçiler koalisyonu marifetiyle birkaç ülkede icra edilmişti. Buna karşın Myanmar’dan yansıyanlar bu adlandırmanın yapay olduğuna işaret etmektedir. Zira kısa sürede alevlenen kitle eylemleri zamlara, işsizliğe, yoksulluğa ve cuntanın zorbalığına karşı birikmiş tepkilerin dışavurumuydu. Kısa sürede askeri cunta karşıtı siyasal bir boyut kazanması ise, kitle eylemlerinin mantığına uygun bir gelişmedir.

“Safran devrimi” adlandırması yakıştırmaya olsa da, bu elbette emperyalist güç odaklarının kanlı ellerinin Myanmar’ı karıştırdığı gerçeğini değiştirmiyor. Tersine, ABD-AB merkezli güçlerin bir tarafı, Rusya-Çin-Hindistan merkezli güçlerin ise diğer tarafı desteklemesi, adı geçen güçlerin çıkarlarının bu ülke içinde de çatıştığının somut göstergesidir.

Sorunun kısa sürede BM Güvenlik Konseyi gündemine taşınması, ABD emperyalizmi ile batılı müttefiklerinin Myanmar’a yaptırım uygulamak için Güvenlik Konseyi kararı çıkartmak için çaba harcaması, çatışmanın ciddi boyutlarda olduğuna işaret ediyor. Konseyin daimi üyeleri Çin-Rusya ikilisinin bu kararı veto etmesi ise, emperyalist cephede, Myanmar cuntasına karşı iki farklı tutumun varlığını gösteriyor.

ABD ile batılı kuyrukçularının askeri cunta ve onun katliamcı rejimine karşı çıkıyor görüntüsü sergilemesi, iğrenç bir ikiyüzlülüktən başka bir şey değildir. Zira en kanlı icraatlara imza atmakla yetinmeyen bu güçler, neredeyse dünyadaki tüm faşist cunta ve rejimlerin baş destekçisidirler.

Myanmar’daki zorba rejimle yakın işbirliği içinde

bulunan, bu rejime silah satan, ülkedeki doğalgaz kaynaklarının iletilmesi için anlaşmalar imzalayan Rusya-Çin-Hindistan üçlüsü ise, bu ülkenin içişlerine karışılmasına karşı oldukları gerekçesiyle askeri cuntayı savunuyorlar. Kısacası emperyalist güç odakları ne Myanmar halklarının işsizlik ve sefilliğe mahkum edilmesiyle, ne de askeri cuntanın zulmü altında inlemesiyle ilgililer. Onlar, her zaman olduğu gibi ve onlara yakışacak şekilde, bu ülke üzerinden de hegemonya savaşını sürdürüyorlar.

ABD ile batılı kuyrukçuları, hegemonya savaşından kazançlı çıkmak için Myanmar’daki toplumsal muhalefeti yedeklemeye çalışıyorlar. Bu kirli emellerine ulaşabilmek için her yola başvuracaklarına kuşku yoktur. Bu çerçevede “Safran devrimi” yakıştırmasını bu girişimlerin ilki ya da görünen ilk hamlesi saymak gerek. Cunta şefleri üzerindeki basıncı da arttırmaya başlayan batılı emperyalistler, büyük tekellerin cunta rejimiyle işbirliğine son vermesi için çağrıda bulundular. Bu arada BM Özel Temsilcisi İbrahim Gambari’yi Myanmar’a gönderen ABD ile müttefikleri, cuntanın askeri şefi general Than Shwe ve muhalefet lideri Aung San Suu Kyi ile görüşmesini sağladılar. Böylece Rusya-Çin-Hindistan üçlüsüyle işbirliği yapan rejim üzerindeki basıncı arttırdılar.

45 yıldır zorba bir rejimle ülkeyi yöneten askeri cuntanın bir an önce yıkılması gerektiğine kuşku yoktur. Myanmar emekçilerinin işsizlik ve yoksulluk belasının yanısıra askeri zulümden kurtulabilmeleri için de bu gereklidir. Ancak ABD ile batılı müttefiklerinin kuyruğuna takılarak yapılacak bir yönetim değişikliği, cuntaya yeni şefler atamaktan öte bir değişiklik yaratamaz. Bu ise, yıpranmış celladın yerine henüz yıpranmamış olanını geçirmenin ötesine geçemeyecektir.

Bu ülke emekçileri ancak, hem askeri cuntaya hem emperyalist güç odaklarına karşı mücadeleyi birleştirmeyi başardıklarında özgürlüğe giden yolu açabileceklerdir.

Suriye “Ortadoğu Barış Konferansı”na katılmayacak!

Tahran'da hem ABD kuklası, hem İsrail'le iyi ilişkiler geliştirebilecek bir rejimin işbaşına getirilmesi, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının öncelikleri arasında yeralıyor. Pek çok veri ABD ile Tel Aviv'deki ırkçı-siyonistlerin son dönemde bu hedefe iyice kilitlendiklerini gösteriyor. ABD-İsrail ikilisinin bu kirli emelleri yeni olmamakla birlikte, geçen yıl siyonistlerin Lübnan'ı bombalamasıyla başlayan fiili saldırı süreci, günden güne daha tehlikeli bir hal almaktadır.

Temel hedef İran olmakla birlikte, bu ülkeye doğrudan saldırmadan önce “ayak bağı” olarak tanımlanan güçlerin saf dışı edilmesi planını uygulayan emperyalist-siyonist güçler, Filistin ve Lübnan'daki direnişçi güçleri tasfiye etmek, Şam'daki Beşar Esad başkanlığındaki yönetimi dize getirmek ya da yıkmak için uğraşıyor.

İsrail savaş makinesinin Filistin, Lübnan ve son günlerde Suriye'yi hedef alan saldırıları, “ayak bağları”yla uğraşma işini şimdilik siyonistlerin üstlendiğini gösteriyor. Lübnan direnişi tarafından utanç verici bir hezimete uğratılan siyonist ordunun

Suriye'ye dönük tacizleri, bu uğursuz rolün gereklerindendir. ABD-İsrail şefleri, “ayak bağları”nın temizlenmesinin asıl hedefe, yani İran'a saldırmak için yolu düzleyeceğini varsayıyor.

İsrail savaş makinesi kirli-kanlı icraatları sürdürürken, Washington'daki savaş çetesi “Ortadoğu Barış Konferansı” toplama hazırlığını sürdürüyor. İsrail-Filistin sorununu çözmeyi hedefleyeceği öne sürülen konferansa Suriye'yi katmaya çalışan Bush ve çetesi, Suriye yönetiminin, İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri'nin de konferans gündemine taşınması gerektiği talebiyle karşılaştı. Tel Aviv'deki ırkçı-siyonist şeflerin duymak bile istemediği bu talebe ABD'nin olumlu yanıt vermesi mümkün görünmüyor.

Suriye yönetiminin herhangi bir anti-emperyalist tutumundan söz etmek mümkün olmasa da, Golan Tepeleri konusundaki hassasiyeti bilinmektedir. Nitekim BBC radyosuna demeç veren Beşar Esad, “Konferansın içeriği açısından bizim için en önemli konu, 1967'de İsrail tarafından işgal edilen Golan Tepeleri'nin durumudur. Golan Tepeleri'nin Suriye'ye iadesi konuşulmayacaksa, bizim için bu konferansa gitmenin anlamı kalmaz” diyerek, bu konudaki hassasiyetlerini bir kez daha hatırlatmış oldu.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Suriye yönetiminin tezi, “toprak karşılığı barış” şeklinde formüle edilmeye başlandı. Birinci Körfez savaşında 10 bin askerini Irak'a saldıran emperyalist orduların hizmetine sunan Hafız Esad, “toprak karşılığı barış” tezine uygun bir çözüme ulaşabileceğini varsaymıştı. Bu beklenti kısa sürede boşa düşse de, Suriye yönetimi halen tezinin arkasında duruyor.

Askeri açıdan taşıdığı stratejik önemin yanı sıra, zengin bir su havzası olan Golan Tepeleri'ni ilhak etmek isteyen siyonist rejim ise, Suriye'nin önerdiği çözümü baltalamak için her yola başvuruyor. İsrail'in engelleyici tutumu olmasaydı, ABD emperyalizmi büyük olasılıkla sorunu çözüp, İran'la yakın işbirliği içinde bulunan Suriye yönetimini kendi safına çekmeyi tercih edecekti. Ancak ırkçı-siyonist şeflerin “büyük İsrail”i kurma hayallerine destek veren savaş kundakçıları, Golan Tepeleri'nden vazgeçmesi için Suriye'yi taciz ediyor. İsrail savaş makinesinin Suriye topraklarına saldırması da, Pentagon'da hazırlanan pervasız planların bir parçasıdır.

Gericı Arap rejimleri Suriye üzerindeki basıncı el ovuşturarak izlerken, “Suriye muhalefeti”, emperyalist merkezlerden aldığı desteğe de yaslanarak Beşar Esad yönetimini yıkmak için harekete geçtiğini ilan ediyor.

Dıştan ABD-İsrail ikilisinin basıncı altında bulunan, içeride gericı muhalefetin yaratmaya çalıştığı karışıklıklara göğüs germeye çalışan Beşar Esad yönetimi, teslim olmayı reddediyor. Ancak gericı burjuva bir yönetim olduğu için de, emperyalizme karşı net bir tutum alma niteliğinden yoksundur. Bu durum, Esad yönetiminin sürekli yalpalamasını kaçınılmaz kılıyor.

Yönetimin bu tutumunu ne zamana kadar sürdüreceği, yalpalamaların kırılmaya yol açıp açmayacağı henüz belli değil. Ancak ABD-İsrail ikilisinin küstahça saldırganlığına tepkili olan Suriye halklarının, Golan Tepeleri'nin siyonistler tarafından ilhakına sessiz kalıp onay vermesi mümkün değildir. Suriye'ye yönelik bu gericı kuşatmanın parçalanabilmesi için ise, bu ülke halklarının da Ortadoğu'daki anti-emperyalist mücadelenin bir parçası olarak hareket etmesi gerekmektedir.

Kukla başkan Karzai Taliban şeflerini meclise çağırıyor... **Afganistan'da işgalcilerin aczi derinleşiyor!**

İşgalci ordular 2001'den beri Afganistan'da bulunuyor. Sorumluluğu ABD savaş makinesinden devralan NATO, birkaç yıldır işgalin komutasını sürdürüyor. 6 yıla yakın süre içinde işgalci güçlerin Afganistan'a attıkları bombaların haddi hesabı bilinmezken, yapılan katliamlarda öldürülen insanların çetelesini tutan da yok. Bu ölçüsüz saldırganlığa karşı işgalci güçlerle soysuz işbirlikçileri başkent Kabil'i bile denetleyemiyorlar. Kukla başkan Hamit Karzai, Afganlılar'a güvenemediği için, ancak işgalci ABD ordusundan yakın koruma alarak kendini güvende hissedebiliyor.

Geçtiğimiz hafta sonu başkent Kabil'de asker taşıyan bir aracı hedef alan intihar saldırısı düzenleyen Taliban güçleri, 30'u aşkın askeri öldürdü. Saldırının ardından açıklama yapan CIA yetiştirmesi kukla başkan Karzai, Taliban'ın ayağına gitmeye hazır olduğunu ilan etti. Basın önünde yapılan bu ilan, belli ki, işgalin baş sorumlusu Bush ve savaş çetesinin onayını da almıştır.

Savaş kundakçıları güdümündeki Karzai, ABD'nin aranan teröristler listesinin başında yeralan Taliban lideri Molla Ömer ile eski Başbakan ve Hizb-i İslami lideri Gulbettin Hikmetyar'a “Şahsen buluşalım” önerisinde bulundu. Karzai açıklamada şu ifadeleri kullandı: “Adreslerini bulursam, onların bana gelmesine gerek kalmaz. Şahsen yanlarına giderim. Muhterem Molla Ömer ve muhterem Hikmetyar, neredesiniz? Niye savaşın sürmesine neden oluyorsunuz, niye ülkenizi yıkıyorsunuz? Sizlerin nerede olduğunu bilsek, Kabil'e gelmenizi beklemeyiz bile. Ben ayağımla yanınıza gelir, görüşürüm.”

Taliban güçlerine sunduğu somut teklife ilişkin olarak Karzai şunları söyledi: “Bir grup Taliban üyesi bana gelip ‘Şu veya bu bakanlıkta bir makam istiyoruz ya da bakan yardımcısı olmak istiyoruz, artık savaşmak istemiyoruz’ derse, hemen kabul ederim. Zira çatışmaların bitmesini istiyorum. Onlar, bu toprağın çocukları ve Taliban'la da görüşürüz. Bizim için Afganistan'da barışın tesisi önemli. Bu hedefe giden yol onlardan geçiyorsa buna hazırız.”

Görüldüğü üzere, kukla başkan ile onu Kabil'e nakleden işgalci efendilerinin kibrinden eser kalmamış. Oysa onlar, Afganistan'ı yakıp yıkarak Taliban rejimini devirdiklerinde kendilerinden fazlasıyla emindiler. Emperyalist işgal kısa sürede hedefine ulaşacak, ardından herşey güllük gülistanlık olacaktı. Buna karşın varılan yer, tasavvur edilen tablonun tam zıddıdır.

Karzai'nin ayağınıza gelmeye hazırım açıklamasına yanıt veren Taliban sözcüsü Kari Yusuf Ahmedi, “Afganistan Devlet Başkanı Karzai görevi bıraksa dahi, NATO askerleri ülkeden çekilmedikçe hiçbir müzakereye girmeyeceğiz” dedi.

Savaş makinesiyle övünen Washington'daki savaş kurmayları, Taliban gibi şeriatçı bir akımla dahi baş etmeyi başaramadı. Kukla başkan Karzai'nin Taliban şeflerinin ayaklarına kapanarak onlardan uzlaşma dilenmesi, işgalci güçlerin Irak'tan sonra Afganistan'da da bataklık içinde çırpındıklarını gösteriyor. Bu ise kibirli emperyalist şefler için utanç verici bir hezimetir.

Salt bu kadarı, acımasızlıkta sınır tanımayan dünyanın en güçlü savaş makinesinin bile halkların iradesini kırma gücünden yoksun olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

Dünyadan...

BASK için referandum tartışması

İspanya'nın BASK bölgesi üzerinden süregelen gerilim büyüyor. Bask bölgesinin başkanı Juan Jose Ibarretxe, 25 Ekim 2008'de ETA şiddetinin reddini ve BASK'ın kendi kaderini tayin hakkını referanduma götüreceğini ilan etti. BASK parlamentosunda konuşan Ibarretxe, İspanya'dan bağımsızlık ihtimalini de içeren gelecekteki statüyü görüşmelere başlama yetkisinin de oylanacağını belirtti.

İspanya'da faşistlerin bütün tepkisini çeken bu açıklamalarla ilgili İspanya başbakanı Zapatero ise referandumun yalnızca Madrid tarafından yapılabileceğini belirtti.

2005'te Bask'ın AB'de temsil edilmesini de içeren daha geniş bir özerklik planını referanduma götürmeyi denemiş olan Bask bölgesi başkanı, İspanya hükümetinin tavrı ne olursa olsun referandumu düzenleyeceğini söylüyor.

Mısır'da tekstil işçilerinden fabrika işgali!

Mısır'da Ghazl al-Mahallah semtinde Misr Helwan Spinning and Weaving Co.isimli tekstil fabrikalarında 25 Eylül günü işçiler işyerini işgal ettiler. Tekstil

işçileri geçen yıl verilmiş olan sözlerin yerine getirilmesi için mücadele ediyorlar. Daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları istiyorlar. İşyeri idaresinin istifası ve 26 Eylül günü tutuklanan 5 işçi önderinin derhal serbest bırakılması da işçilerin talepleri arasında.

Çalışma Bakanlığı ve ona bağlı sendika yönetimi grevin yasal olmadığını ve derhal durdurulmasını söyledi. Kolluk güçleri fabrikanın önüne yığınak yaptı.

İşgal eylemine ilk gün 15 bin işçi katıldı. İşçilerin ailelerini de eyleme getirmesi ile bu sayı büyüdü ve işgalin ikinci günü grevdeki işçi sayısı 27 bine ulaştı.

Mısır'da 7 Ekim'de gazeteler çıkmayacak!

Mısır'da 15 muhalif ve bağımsız gazetenin yayın yönetmenleri 7 Ekim günü gazete çıkarmama konusunda anlaştılar. Yayın yönetmenleri amaçlarının hükümetin yazılı basına dönük süreklileşmiş taciz ve baskısını protesto etmek olduğunu söylüyorlar. Mısır'da son birkaç ay içerisinde 7 gazeteci tutuklanarak hapse atıldı. Suçlamalar genellikle birbirine benziyor. Hükümet partisine hakaret, bir bakanın sözlerini yanlış aktarmak yahut cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek hakkında karalayıcı

Ortadoğu'dan...

ABD yaralı askerlere yardımı kısıtı

ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik saldırısı ve Irak işgali sırasında ileri sürdüğü askerlerden 185 bini fiziksel ve ruhsal sorunlarla boğuşuyor. İşgalin, katliamların ve bataklıkla saplanmış olmanın yolaçtığı ruhsal ve fiziksel travma yaşayan askerler ABD'nin umrunda değil. Zira ABD emperyalizmi Ortadoğu'da kullanıp atacağı piyonlar arıyor.

Askerler yardım talebiyle Emekli Asker İşleri Dairesi'ne (VA) başvurdu. Irak ve Afganistan'da görev yapmış askerlerin çalışamaz, faturalarını ödeyemez halde oldukları, pek çoğunun intihar fikriyle boğuştuğu belirtildi. 185 bin askerin bakım masrafları ABD ekonomisine milyarlarca dolara mal olunca, hükümet yardımı kısıtı, bakım kalitesini düşürdü ve tedaviyi kısa kesti. Gazilerin aldıkları para yardımı 5 bin 700 doları aşmazken, şanslı olanlar ailelerinin desteğiyle tedaviyi sürdürebiliyor. ABD, 11 Eylül 2001 sonrası Afganistan ve Irak'a dönüşümlü 1.4 milyon asker konuşlandırmıştı. Böyle devam ederse, yaralı asker sayısının 700 bini bulabileceği tahmin ediliyor.

Irak'ta katledilen insanlıktır!

Irak'taki sivilleri katleden Amerikan askerleri 29 Eylül günü askeri mahkeme önüne çıkarıldılar. Mahkeme sırasında Iraklı bir sivil hiçbir gerekçe yokken öldürmekle suçlanan 23 yaşındaki çavuş Evan Vela katliamı nasıl gerçekleştirdiğini bütün ayrıntıları ile anlattı.

İfadesini verirken aralarda ağladığı gözlemlenen ABD askeri, “*Bağdat'ın güneyindeki İskenderiye bölgesinde 11 Mayıs'ta kontrol noktası oluşturduk. Bir Iraklı elleri havada bize doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Komutanım olan Başçavuş Michael Hansley bana döndü ve*

‘Silahını çek ve O’nu öldür’ dedi. Yüzüne bakınca, ‘yoksa hazır değil misin?’ diye sordu. Tabancamı çıkardım ve O’nu boynundan vurdum. Ateş ettiğime inanamıyordum. Komutanım gülmeye başladı. ‘Şimdi işini bitir’ dedi. Bir kez daha ateş edip cansız bedenine bakakaldım. Başçavuş beni tebrik ettikten sonra aracımızdan bir Kalashnikov çıkardı. ‘Al bunu cesedin yanına koy. Bu cinayeti soranlara O’nun direnişçi olduğunu söyleyeceğiz’ dedi”.

Irak işgali boyunca 1 milyon 200 bin Iraklı yaşamını kaybetti. ABD işgal güçleri hemen her katliamın ardından çeşitli yalanlarla cinayetleri “haklı” göstermeye çalıştı. Ancak her geçen gün ABD'nin başka bir pisliliği ortaya saçılıyor.

Blackwater 1 milyar doları aşkın para kazanmış!

Geçtiğimiz günlerde Irak'ta 11 sivilin ölümünün ardından gündeme oturan özel güvenlik şirketi Blackwater tartışılmaya devam ediyor. ABD Kongresi'ne bağlı çalışan bir komitenin hazırladığı rapor, Blackwater'in suç dosyasının ne denli kabarık olduğunu gösteriyor. Rapora göre Blackwater, 2005 yılından bu yana Irak'ta toplam 195 silahlı çatışmaya karışmış. Olayların %80'inden fazlasında ilk ateş açan onlar olmuş. Aynı zamanda, son üç yılda rastgele adam vurmak, uyuşturucu ve alkol kullanımı ve farklı nedenlerle 122 kişi işten kovulmuş. Atılan bu 122 kişi, Blackwater'ın Irak'ta çalışanlarının 1/7'ini oluşturuyor. Yani bu sicili bozuk güvenlik şirketi, ne kadar alkolik, uyuşturucu bağımlısı, eli kanlı katil varsa Irak halkının üzerine sürüyor.

Bu şirkete bugüne kadar ABD, kirli ve kanlı icraatlarının karşılığında 1 milyar dolardan fazla para akıtmış bulunuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

haber yapmak...

Son olarak yargılanan gazeteciler arasında yer alan el Düstur gazetesinin yayın yönetmeni İbrahim İsa'nın temyiz hakkının gaspedilerek Özel Güvenlik Mahkemesi'nde yargılanması Mısır'da basın özgürlüğünün, her türlü anti-demokratik uygulama ile kolkola geliştiğinin bir göstergesi kabul ediliyor.

Uruguay'da sağlıkçılar grevde!

Uruguay'da sağlık sektöründe örgütlü olan Kamu Sağlık Memurlar Federasyonu %20 ücret artışının bu yıl başından itibaren geçerli olmasını istiyor. Hükümet ise ücret artışının 1 Ocak 2008 itibariyle geçerli olmasını dayatıyor. Ücret artışı konusundaki uyuşmazlık, tıbbi olmayan sağlık personelinin 72 saatlik greve başlamasıyla daha da sertleşti. Kamu Sağlık Memurlar Federasyonu Başkanı Beatris Fagian, grevin ayakta tedavi edilen hastalar ile aciliyet gerektirmeyen cerrahi operasyonları etkileyeceğini duyurdu.

Meksika'da madenlerde grev

Meksika'da madenlerde iki aydır devam eden grev beklenmedik bir yön aldı. 25 Eylül günü Maden işletmesi Grupo Mexiko (GM), Meksika'nın merkezindeki Taxco'da gümüş, çinko ve kurşun madenlerinin çıktığı ocakları kapatacağını açıkladı. Bu açıklama ile ülkenin en büyük maden tekeli grevdeki işçiler üzerinde basınç uygulamaya çalışıyor. İşçiler, greve gitmelerinin nedeninin sadece toplu sözleşme görüşmeleri değil, işgüvenliği de olduğunu, bu nedenle grevlerini sürdürmekte kararlı olduklarını söylüyorlar.

Meksika Maden İşçileri Sendikası (SNTMM) grevlerin diğer maden ocaklarında devam edeceğini bildirdi. Sendika bu işletmelerde işçilerin yaşamlarını yitirmesindense işsiz kalmasını göze aldıklarını sözlerine ekliyor. Geçtiğimiz Şubat ayında 65 maden işçisi metan gazı patlaması sonucu hayatını kaybetmişti. Bu nedenle Taxco'da, Kuzey'deki Canaea kentinde bulunan bakır madenlerinde, Kuzey Batı'daki San Martin'de işçiler daha fazla iş güvenliği talep ediyorlar. Grev 3 bin madenci katıldı. GM'nin grevden dolayı günlük kaybı 3.5 milyon dolar.

Güney Afrika'da otomotiv yan sanayisinde grev

Güney Afrika'nın Uitenhage kentindeki VW işletmelerinde ve East London Daimler işletmelerinde 12 gündür bantlar çalışmıyor. Nedeni ise bu işletmelere parça üreten yan sanayi kolunda toplu sözleşmelerden dolayı başlayan grev. Otomotiv yan sanayisinde 320 bin işçi çalışıyor.

“Katliam yapmadık, sadece izledik!”

Fransa Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner, Fransa'nın Ruanda'da hatalar yaptığını kabul etti. Kouchner, “Gözümüzün önünde soykırım yapıldı, biz hiçbir şey yapmadık” dedi. Kouchner Fransız ordusunun katliamda payı olmadığını, en ufak bir katkıda bulunmadığını belirtirken, suçlarının sadece gözlerinin önündeki katliama seyirci kalmak olduğunu söyledi.

Ruanda'daki mevcut Tutsi iktidarı ise Fransa'yı Hutu güçlerini desteklemekle suçlamaya devam ediyor.

Ulusal sorun üzerine notlar / 2

Volkan Yaraşır

Ulusların kaderlerini tayin hakkı siyasal bağımsızlık hakkıdır

Emperyalizm çağında ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesinin özü, siyasal bağımsızlık ve ulusal devlet kurma hakkını içerir. Bir ulusun siyasal bağımsızlık elde etmesi emperyalizm koşullarında da mümkündür.

Emperyalizm uluslararası bağımlılık ilişkilerini tamamen ekonomik yöntemlerle de gerçekleştirebilir. Ulusal bir devlet kapitalist ilişkileri koruduğu sürece ulusların sömürülmesi ve ezilmesi önlenemez.

Emperyalizmin bağımlı ulusların ve sömürgelerin siyasal bağımsızlık talebine yönelik saldırılarının temel nedeni, siyasal bağımlılık ilişkilerinin iktisadi bağımlılığı daha ucuz ve daha az zahmetli kılmasından dolayıdır.

Emperyalizm açısından siyasal bağımlılık ilişkisinin sömürünün derinleşmesi açısından önem taşıdığı ortadadır.

Devrimciler, ulusal kurtuluş mücadelesinin emperyalist amaçlar için yararlanılabilir olduğu koşullarda dahi, ulusların kaderlerini tayin hakkını savunurlar. Ve savunularını, burjuvazinin mülksüzleştirilmesini sağlayacak toplumsal devrimin yaratılması mücadelesiyle birleştirirler.

Sömürgelerde ulusal sorun

20. yüzyılda ulusal sorun sömürgeler sorunu olarak biçimlendi. Bu yüzyılda emperyalist devletlerin nüfuz alanlarında ya da etkili olduğu coğrafyalarda ortaya çıkan sömürgeler sorunu, ulusal sorunu kapsayan nitelikte oldu.

Bundan dolayı sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketleri, sermayenin küresel egemenliğini sarsan ve uluslararası güç ilişkilerini bozan mahiyet taşıdı.

Bu mahiyetle bağıntılı olarak ulusal sorun, devletlerin iç sorunu olmaktan öte emperyalizme ilişkin bir sorun içeriğine büründü.

Sömürgeci merkez ülkelerden kopuşu hedefleyen, bir anlamda çokuluslu sömürge imparatorluklarının dağılma sürecini başlatan, sömürge devrimleri, ulusal sorun ve toplumsal devrim arasındaki birçok yeni unsuru devreye soktu.

Özellikle Ekim Devrimi'nin yarattığı atmosferle ve bir şiar haline gelen "sömürgelere özgürlük" sloganıyla, ulusal kurtuluş hareketlerinin sosyalizme yönelimi gözlemlendi.

Emperyalizmin, her ne kadar sömürgecilik siyasal biçimi altında olsa bile, sermaye ihracını esas alan ekonomik işleyişi, sömürgelerdeki egemen sınıfların şekillenmesini de belirledi. Yerel egemen sınıflar temel olarak komprador burjuvazi ve milli burjuvazi olarak ikiye ayrıldı.

Sonuç olarak sömürgelerdeki kurtuluş hareketlerinde kendi kaderlerini tayin etmek isteyen özne ulus olarak tanımlanmaktan çıkarak, halk olarak tanımlanmaya başlandı.

Kurtuluş hareketleri burjuva milliyetçi bir içerikte değil, "halkçı" hareketler şeklinde gelişti ve toplumsal devrime yönelimin potansiyelini taşıdı.

Ulusal kurtuluş hareketleri, ezen ve ezilen iki ulus arasındaki bir çatışma olmaktan çıkarak, emperyalist uluslararası ilişkiler sistemini sorgulayan, bozan, altüst eden bir toplumsal devrim sürecini içinde taşıdı. Böylece ulusal sorun, fiili bir süreç olarak

Emperyalizm herşeyden önce küresel bir olgudur. Tek bir ülkenin içinde emperyalizmin yenilmesini düşünmek, hem bu olgunun hem de emperyalizmin askeri, siyasi ve ekonomik ilişkiler bütünlüğünün anlaşılmadığını gösterir. Ve kapitalizmin küresel bir örgütlenme olduğunun es geçildiğini ortaya koyar.

Son olarak anti-sömürgeci devrimler eşitsiz ve birleşik bir sosyal devrim sürecini besleyen karakterde gelişebilirdi. Ne var ki 20. yüzyıl tarihinin bir dizi iç ve dış dengeleri buna izin vermedi.

proletarya devriminin genel sorununun parçası haline geldi.

Ne var ki, bu süreç sınıf ittifakları ve yapısı gereği çelişik içerikteydi. Emperyalizme karşı farklı sınıf ve tabakalar -ulusal küçük burjuvazi, köylülük ve işçi sınıfı- bir araya gelerek birleşik ulusal cepheler oluşturmuştu. Ulusal cepheler içinde her sınıf ve tabaka politik ağırlıkları ölçüsünde mücadelenin seyrini etkilemeye çalıştı. Politik programlarına bağlı olarak siyasal ayrılma hakkından sınırlı bağımsızlığa ya da emperyalizmle ilişkilerin tasfiyesine kadar bir dizi radikal, devrimci ya da reformist önermeler geliştirildi.

Bugün açısından bakıldığında ulusal kurtuluş hareketlerinin zaferden sonra anti-kapitalist hatta yürüyemedikleri ortaya çıktı. Hareketlerin anti-sömürgeci bir çizgide geliştiği, politik devrimden sonra ve siyasal bağımsızlıklarını elde etmeleriyle devlet kapitalizminin bir versiyonunu inşa ettikleri görüldü.

Çünkü anti-sömürgecilik ülkenin bağımsızlığıyla kendini sınırlar. 1945'ten sonra kurulan "yeni dünya düzeni" bir tarafta ABD, diğer tarafta SSCB'ye dayalı iki kutuplu bir dünyayı simgeliyordu. Ve bu iki devlet arasında oluşan makro dengeler bir tarihsel dönemi belirleyecek içerikte oldu.

Özellikle 1945-1990 arasında gelişen anti-sömürgeci hareketler bu dengenin yarattığı ve yönlendirdiği verili koşullarda kendini sınırladı. SSCB'den ve Çin'den aldıkları yardım, bu hareketlerin "sosyalist" bir söylem geliştirmelerine neden oldu.

Söylem düzeyindeki "sosyalist" vurgu genel bir yanılsamaya yol açtı. Afrika, Latin Amerika ve Uzak Asya'da bir dizi ulusal kurtuluş hareketi zaferle sonuçlansa da, iktidara yeni ve yerli egemen sınıflar el koydu. Bu ülkelerde ağırlıklı pro-sovyetik çizgide hareket eden egemen klikler ekonomik olarak ulusal kalkınmacı, içe dönük sermaye birikimini hedef alan özünde devlet kapitalizmi modellerini hayata geçirdi.

Bir dönem Sovyetler Birliği'nin ekonomik ve nüfuz alanında yer alan bu ülkeler, 1989 Berlin Duvarı'nın yıkılışı ve 1991'deki "Büyük Çöküş"ten sonra hızla emperyalist-kapitalist ilişkilere entegre oldu. Bir başka bağlamda zaferden sonraki konumları da uluslararası iş bölümüne bağlı gelişmişti. Kapitalizmi bir dünya ekonomisi sistemi olarak tanımlarsak, zaten bu ekonominin dolaylı bir parçası gibi konumlanmışlardı.

Öte yandan bir başka yanılgı ise bir ülkenin emperyalizmin askeri işgalinden kurtulması, o ülkenin

V. İ. LENİN
Ulusların
Kaderlerini
Tayin
Hakkı

emperyalizmin ekonomik ve siyasal ilişkiler ağından ve hegemonyasından kurtulması anlamını taşımadığıdır.

Emperyalizm herşeyden önce küresel bir olgudur. Tek bir ülkenin içinde emperyalizmin yenilmesini düşünmek, hem bu olgunun hem de emperyalizmin askeri, siyasi ve ekonomik ilişkiler bütünlüğünün anlaşılmadığını gösterir. Ve kapitalizmin küresel bir örgütlenme olduğunun es geçildiğini ortaya koyar.

Son olarak anti-sömürgeci devrimler eşitsiz ve birleşik bir sosyal devrim sürecini besleyen karakterde gelişebilirdi. Ne var ki 20. yüzyıl tarihinin bir dizi iç ve dış dengeleri buna izin vermedi.

Kaynaklar

Lenin, Emperyalizm, Sosyalist Yay.
Bakunin, Devlet ve Anarşi, Öteki Yay.
Rudolf Hilferding, Finans Kapital, Belge Yay.
Rosa Luxemburg, Sermaye Birikimi, Belge Yay.
Otto Bauer, Rudolf Hilferding, Max Adler, Karl Renner, Avusturya Marksizmi, Kavram Yay.
Peter Nettl, Rosa Luxemburg, I-II, Ataol Yay.
Lenin, Marsizmin Bir Karikatürü Ve Emperyalist Ekonomizm, Koral Yay.
Lenin, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yay.

İki gelişme ve çatışma çizgisi

M. Can Yüce

Birbiriyle ilişkili ve etkileşim içinde iki gelişme ve çatışma çizgisi var. Biri, egemenler cephesinde yaşanan iktidar çekişmesi; diğeri de Kürdistan eksenli çatışmalar, gelişmeler ve yoğunlaşan politikalar. Bu iki çizgi ve süreç birbirini karşılıklı etkiliyor...

Genelkurmay, Kürdistan politikasında ve Kürdistan eksenli gelişmelerde tek belirleyici güç olarak kendisini görüyor, bu alanda kendisini her zaman son sözü söyleyen odak olarak değerlendiriyor. Belli ki bugüne dek bütün egemen kanatlar ve kesimler de bu algı ve değerlendirmeyi kabul etmiş ve onaylamıştır; kendilerini bu anlayışa göre konumlandırmışlardır. Bu anlayışın aynı zamanda, temel iktidar alanı ve yetkilerini tartışma dışı bırakmak anlamına geldiği açıktır. Öyle olmakla birlikte bu, iktidar ve yetki alanları üzerinde bir tartışmanın ve çekişmenin olmayacağı anlamına gelmiyor. Nitekim AKP'nin yürüttüğü iktidar mücadelesiyle buna karşı “geleneksel odakların” direnişi ve karşı saldırısı, son dönemde Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine verilen mücadele, bunun somut göstergesi niteliğindedir. 27 Nisan Muhtırası, Cumhuriyet Mitingleri, 22 Temmuz seçimleri, Cumhurbaşkanlığı seçimleri, anılan çekişme ve çatışmanın boyutlarını, ciddiyetini gösterdi. AKP genel seçimlerde, Cumhurbaşkanlığı seçiminde başarılı çıkmasına rağmen, bu başarı mutlak ve stratejik bir başarı olarak algılanmamalıdır. Ordu ve üst düzey bürokrasi tutumunu ve konumunu koruyor, bu duruşuyla AKP yönetimini sınırlandırmayı, başka bir deyimle “terbiye” sürecini derinleştirmeyi sürdürüyor. AKP ise seçim sonuçlarını, kazandığı taktik başarıları sindirmeye ve sindirtmeye çalışıyor. Gelineen noktada çatışma güncel olarak “Anayasa tartışmaları” platformunda devam ediyor...

Kürdistan’da operasyon, çatışma, katliam haberleri gündemdeki yerini korumaya devam ediyor. Özellikle son meydana gelen katliam olayı anılan süreci daha da derinleştirmiş bulunuyor. Devlet bu katliamı “PKK katliamı” olarak yansıttı. PKK ise bu haberi yalanladı ve katliamın devlet tarafından işlendiğini açıkladı. Ancak devlet bu olayı etkin bir psikolojik saldırı malzemesi olarak kullanıyor ve

Belli ki Genelkurmay DTP’li milletvekillerinin varlığından son derece rahatsızdır, onlara karşı gerekli önlemlerin alınmasını istemiştir. Bu, bir bakıma 1993 sürecinin yeniden devreye sokulmasını hatırlatmaktadır. DTP’liler PKK’ye “terörist” dememiş, bazıları da PKK’lilerden “kardeşimiz” olarak söz etmiş... Bu yaklaşımları Genelkurmay’ı çileden çıkarmaya yetmiş... Aslında sorun, DTP’lilerin ne deyip demediğinde değil, onların Kürtler’in oyları ve yanılısamalı bir biçimde de olsa kendi temsilcileri rolüyle seçilmiş olmaları, varlıklarıyla Kürt sorununu çağrıştırmaları, yani objektif olarak varlıklarıyla resmi çizgiyle çelişmeleri yansıtılan rahatsızlığın esas nedenleridir.

topyekûn saldırılarını daha da artırmış bulunuyor.

TC Genelkurmay Başkanı, 1 Ekim’de Harp Akademileri’nde yaptığı konuşmada varolan saldırıları, uygulanmakta olan “önlemleri” yeterli görmediğini açıkladı. Güney Kürdistan’ın varlığı ve bunun etkilediği ve etkileyeceği gelişmelere değinerek ABD ve diğer “müttefiklerini” eleştirdi. Yine Anayasa tartışmalarına da ilgisiz olmadığını vurgulayarak, bu konuda gerekli tutumu alacaklarını ve görüşlerini ilgili makamlara ileteceklerini belirtti. Bununla egemenler cephesinde süren iktidar çatışmasında konumlarını ve duruşlarını bir kez daha vurgulama ihtiyacını duydu. General Büyükanıt’ın yaptığı konuşma, girişte vurgulamaya çalıştığımız iki gelişme ve çatışma sürecinin özeti niteliğindedir.

Belli ki Genelkurmay DTP’li milletvekillerinin varlığından son derece rahatsızdır, onlara karşı gerekli önlemlerin alınmasını istemiştir. Bu, bir bakıma 1993 sürecinin yeniden devreye sokulmasını hatırlatmaktadır. DTP’liler PKK’ye “terörist” dememiş, bazıları da PKK’lilerden “kardeşimiz” olarak söz etmiş... Bu yaklaşımları Genelkurmay’ı çileden çıkarmaya yetmiş... Aslında sorun, DTP’lilerin ne deyip demediğinde değil, onların Kürtler’in oyları ve yanılısamalı bir biçimde de olsa kendi temsilcileri rolüyle seçilmiş olmaları, varlıklarıyla Kürt sorununu çağrıştırmaları, yani objektif olarak varlıklarıyla resmi çizgiyle çelişmeleri yansıtılan rahatsızlığın esas nedenleridir. Yoksa yaptıkları açıklamalar, ilan ettikleri çizgiyle devletin birliği ve bütünlüğüne bağlı kalacaklarını, bu sistemin ve devletin temel çizgisiyle bir sorunlarının olmadığını sayısız kez açıklamışlar, isteklerinin birkaç kültürel kırıntıdan ibaret olduğunu

vurgulamışlardır.

Kuşkusuz Genelkurmay Kürdistan sorununu TC için stratejik bir tehlike, hatta bir varlık-yokluk sorunu olarak algılamakta ve TC’nin resmi çizgisini ödünsüz bir biçimde sürdürmenin ne kadar önemli olduğunu her fırsatta tekrarlamaktadır. Bu bağlamda Güney Kürdistan eksenli gelişmelere müdahale seçeneğini sürekli canlı tutmak için her gelişmeyi bir fırsat olarak değerlendirmekte, iç ve dış politika önceliklerini bu anlayışa oturtmaya çalışmaktadır.

Bu noktada, çelişkili görünebilir belki ama Genelkurmay, iç gerilimi kontrollü olarak en üst düzeyde tutmak için, hem Kürdistan politikasındaki konumunu sürdürmek, iç dengelerde etkinliğini korumak, yani iktidar çekişmesinde isteklerini gerçekleştirmek, hem de Güney Kürdistan, Irak ve Ortadoğu politikasında daha müdahaleci ve etkin bir konum kazanmak, tezlerini güçlendirmek için PKK’nin varlığına, çatışmaların belli düzeyde sürmesine ihtiyaç duymaktadır. Yine DTP milletvekilleri üzerinde ırkçı-şoven kampanyayı sürekli derinleştirmek için bütün bunları birer malzeme olarak kullanmayı ihmal etmemektedir... Bunu Kürdistan ve iktidar çekişmesi ekseninde yaşanan her gelişmede görmek mümkündür! PKK’nin varlığına ve çatışma sürecine ihtiyaç duymazsa, bir-iki yasal düzenlemeyle PKK’yi düzene entegre etmek çok zor olmasa gerek... Çünkü Öcalan defalarca açıklamıştır: “Yasal çalışma olanağı verin, bir af veya benzeri bir düzenleme yapın, silahlarımızla teslim olmaya hazırız!” Son olarak Anayasa tartışmaları ekseninde yaptığı açıklamada kültürlerin varlığını ve kendilerini ifade etme olanaklarının tanınması ile sorunun çözüm yoluna gireceğini vurgulamıştır.

Ama devlet PKK sorununu çözmeye taraftarı değil, tersine PKK’nin varlığı ve çatışma sürecinin devamından, iç ve dış politika bakımından, çok önemli yararlar elde etmeye çalışmaktadır. DTP milletvekilleri üzerinden gündemleştirilmek istenen yeni kampanyanın da bu bağlama oturduğunu vurgulamamız gerekiyor. Bu kampanya ile resmi çizgideki ısrarın anlamını, niteliğini ve geri dönülmezliğini vurgulamak, bunun bütün toplum tarafından özümсенmesini istemektedirler. Büyütülecek gerilim ve psikolojik baskı ortamıyla hem AKP hükümeti üzerinde, hem de ABD ve diğer “müttefikler” üzerinde baskı kurmayı, resmi tezlerine destek almayı ummaktadırlar. Böyle bir ortamda ırkçı şovenizmdaki yarışın daha da büyüyeceği, dolayısıyla toplumdaki düşünsel ve ruhsal zehirlenmenin derinleşeceği bilinmektedirler... Bu nedenlerden dolayı Genelkurmay gerilim politikasını sürdürmeyi gerekli görmektedir...

Kuzey Kürtleri’nin handikapları ise çok büyük... İmralı çizgisi onu ve kazanımlarını, bilinç ve ruhsal donanımlarını tükenişe götürüyor. Buna karşılık devrimci bir seçeneğin olmaması, bu doğrultudaki çabaların yetersizliği ve istenilen sonucu vermemesi bu “gerileme ve tükeniş” sürecinin daha umutsuz bir noktaya doğru sürüklenmesinde bir etken işlevini görüyor. Öte yandan devletin operasyonları, katliamları, baskıları ve bastırma hareketleri engelsiz bir biçimde devam ediyor. Bu karmaşık, çelişkili, paradoksal ve büyük çıkmazları içinde barındıran durum gerçek anlamda devrimci bir müdahaleyi gerekli kılıyor. Bunun dışında bir umut ışığı yok... Bu çok açık, bu nedenle devrimci yurtseverlere tarihsel önem ve değerinde görevler düşüyor...

2 Ekim 2007

Özgür Halk Dergisi yazı işleri müdürü tutuklandı!

Özgür Halk dergisinin son sayısında “PKK propagandası” yapıldığı gerekçesi ile dergi hakkında kapatma cezası verildi. Derginin Eylül tarihli söz konusu sayısı için toplatma kararı da çıkarıldı. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından derginin sansürülenmesi kararı alındıktan sonra gazetenin yazı işleri müdürü İdris Akboğa ifade vermek üzere çağrıldı. Ancak ifade üzerine çağrılan İdris Akboğa tutuklandı. Akboğa, ‘suç ve suçluyu övmek’, ‘terör örgütlerinin yazılarını basmak ve yaymak’, ‘örgüt mensuplarına yardım ederken veya propaganda yaparken başka bir suç

oluşturmak’ gibi gerekçelerle, F tipine sevk edilmek üzere Bayrampaşa Cezaevi’ne götürüldü.

İdris Akboğa’nın apar topar tutuklanması üzerine Özgür Halk dergisi çalışanları yazılı bir açıklama yayımladılar. Açıklamada, “Yurtsever devrimci halkımızı, devrimci-demokrat kurum ve kuruluşları da yaşanan baskı ve yok etme politikası karşısında dergimizi ve özgür basın kurumlarını sahiplenmeye ve direniş mücadelemize aktif katılmaya çağırıyoruz” denildi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yeni dönemde gençlik taraf olacaktır!

Geleceğin ve özgürlüğün tarafı!

Yeni eğitim dönemi sermaye devletinin çözümsüzlüğünün ve çürümesinin gözler önüne serilmesiyle başladı. Bugün eğitim alanında yaşanan çözümsüzlük yılları bulan sermaye politikalarının dolaysız bir sonucudur ve artık “çözüm” sermaye açısından sorunu derinleştirmenin kendisi haline gelmiştir.

Gençlik sorununun her geçen gün derinleşen bir kapsamda karşımıza çıkmasına rağmen hareketin bu sorunların karşısına çıkabilecek güçlü bir alternatif oluşturamamasının nedenlerini tartışmak, yeni dönem gündemleri ve devrimci gençliğin müdahalesinin yönü açısından özel bir önem taşımaktadır.

Taraflaşmanın yapay biçimleri ya da doldurulamayan boşluk

Bugün sermaye devletinin gençliğe yönelik çok yönlü saldırıları karşısında gençliğin savunmasız kalmış olmasının nedenlerinden biri, politik planda gençliği taraflaştıracak bir pratiğin az çok bir birleşik zeminde ortaya çıkartılamamış olmasıdır. Gençliğin ileri unsurları şahsında yaşanan bu boşluk, düzen siyasetinin ya da bu ekseninde ortaya çıkan yapay taraflaşmaların geniş gençlik yığınlarını etkilemesini kolaylaştırmaktadır.

Geçtiğimiz dönemde YÖK-AKP çekişmesinde gençliğin hiç de azımsanmayacak bir kesiminin dinsel gericilik karşısında düzenin “sözde laik” gericiliğine yedeklenmiş olması bunun bir göstergesidir. Gençlik düzen içi çatışmalarda taraf haline gelirken, aynı zamanda toplumsal sorunlardan kopmakta, geleceğine ilişkin sorunlarda bir taraf olarak hareket edememekte, bu çerçevede bir taraflaşmadan uzaklaşmaktadır.

Elbette devlet ideolojik aygıtları sayesinde (ki üniversite de bu ideolojik aygıtlardan birisidir) gençliği kendi politikaları ekseninde taraflaştırmayı başarmaktadır. Sınıf ve kitle hareketinin geri seyri bunu kolaylaştırmaktadır. Ancak soruna salt bu nesnellik sınırlarında bakmak, gençlik alanında yaşanan politik önderlik boşluğuna ve bunun nedenlerine gözleri kapamak anlamına gelecektir.

Bugün gençlik hareketini geliştirmeye yönelik politik müdahaleleri gerçekleştirme çabasını ortaya koyan siyasal güçlerin sayısı oldukça azalmıştır. Bir yandan hareketin sorunları ve ihtiyaçlarından, öte yandan da siyasal sürecin sorun ve gerekliliklerinden kopmuş ilerici ve devrimci güçlerle karşı karşıyayız. Üniversitelerde politik planda tam bir boşluk havası hakim. Sermayenin sistemli saldırıları karşısında hedefli, soluklu bir mücadele hattının ortaya konulamamış olması, bu boşluğun derinleşmesine ve sermayenin saldırılarını yoğunlaştırmasına neden olmaktadır.

Bugün devrimci gençlik güçleri dinamik bir tartışma sürecinden yoksun bulunuyor. Yürütülen birçok çalışma ve saptanan hedefler ciddi bir politik arka plandan yoksun ve dinamik bir tartışma sürecine dayanmıyor. Hal böyle olunca, geniş gençlik yığınlarının yaşadığı derin apolitizm ya da sermaye politikaları üzerinden taraflaşan bir gençlik üzerine yapılan değerlendirmeler, mevcut durumla edilgen bir uzlaşmayı anlatıyor.

Gençlik alanında yaşanan sorunların çözüm yolu

politikleşmiş bir gençlik mücadelesini geliştirme doğrultusunda atılacak adımlarla açılabilir. Politik bir gençlik hareketi ancak, gençlik sorununun ve bu alana dönük sermaye eksenli saldırıların yoğunlaşma noktalarının doğru bir tanımlanması ve bunlara karşı bütünlüklü bir politik mücadele platformunun oluşturulmasıyla geliştirilebilir.

Gençlik sorunu ve taraflaşmanın gerçek zemini

“Gençlik hareketini politikleştirmek, eğitim sisteminin sorunlarından kopmak anlamına gelmemektedir. Gençliği politikleştirmek bir süreç ise, bu sürecin belirleyici halkasını eğitim sisteminin sorunları oluşturmaktadır. Bugün eğitimin temel sorunları ve bunun genel tanımı olarak ticari eğitim, sistemin temel sorunları ve saldırıları ile güçlü bağlar taşımakta, bu akademik-demokratik mücadelenin hızlı bir biçimde politikleşmesinin olanaklarını ortaya koymaktadır. ‘Çürüyen eğitim sistemi çürüyen düzenin aynasıdır’ şiarı bugün hiç olmadığı kadar açık ve güncel tespitin özlü bir ifadesi olarak tanımlanmalıdır. İşte tam da bu nedenle ticarileşen eğitim sistemine karşı bütünlüklü bir mücadele platformu oluşturmak bugünün gençlik hareketi için yakıcı bir sorundur.” (Ticari eğitime karşı birleşik mücadeleye!, Ekim Gençliği, sayı: 95)

Ticari eğitime karşı neo-liberal dönüşümlere

karşı gençliğin kitlesel ve birleşik mücadelesini geliştirmek...

Bugün için sermayenin zorlanma yaşamadan gerçekleştirdiği yapay taraflaşmaların karşısına gençliğin gerçek bir taraf olarak çıkarılabilmesini sağlamak...

Yeni dönemde gençlik mücadelesinin yönünü belirleyen asıl eksen burası olacaktır. Bu alanda sağlanacak başarı ve kazanılacak mevziler, gençlik mücadelesinin dinamik bir çıkış yapabilmesinin önkoşullarından birisidir.

Şimdi ticarileşen eğitime karşı mücadelede gençliğin özgün talep ve şiarlarının öne çıkarılmasını başlıklar halinde tanımlamaya çalışalım:

1) Eğitimin ticarileşmesine karşı çok yönlü bir mücadele:

Ülkedeki neo-liberal dönüşümlere paralel olarak eğitim alanı da bir bütün olarak yeniden yapılandırılmaktadır. Eğitimin ticarileştirilmesi yönünde atılan adımlar hız kazanmış, bunun doğal sonucu olarak eğitimin niteliğinde gözle görülür bir zayıflama yaşanmış ve eğitim piyasasının değişen ihtiyaçları ekseninde yeniden tanımlanmıştır. Güncel planda neo-liberal politikalar çerçevesinde eğitim yarı kamusal bir alan olarak tanımlanarak, paralı eğitim uygulamalarının hukuki zemini hazırlanmıştır.

Eğitim alanında yaşanan bu dönüşüm, sistemin bütününde yaşanan neo-liberal dönüşümle dolaysız bağlar taşımaktadır. Kamusal hizmet alanının ve sosyal bölümlerin tasfiyesi, özelleştirmeler, eğitim alanında ve her alanda yaşanan piyasalaşma, bütünsel bir neo-liberal yapılanma sürecinin ayaklarını oluşturmaktadır.

Bugün yaşanan bu dönüşümler sonucunda gençlik eğitim alanında “müşteri” olarak görülmektedir. Zira o hizmeti almakta ve sonrasında kazanç sağlamaktadır. Öyleyse piyasada örneğin bakkalla kurulan ilişkinin niteliği öğrenci-eğitim kurumu/rektörlük için de geçerlidir. Eğer hizmetini alıyorsun paranı ödemek zorundasın!

Yeni dönemde yerel paralı eğitim uygulamalarına ve genel olarak eğitimin bizleri müşteri haline getiren uygulamalarına karşı çok yönlü bir mücadele hattı oluşturmak ertelenemez bir sorumluluktur.

2) Geleceksizlik ve diplomalı işsizlik:

Sistemin bütününde yaşanan dönüşüm, gençlik kesimleri açısından işsizlik ve geleceksizlik demektir. Özellikle son süreçte mesleki alanların yeniden yapılandırılması üzerinden ortaya çıkan tablo, bu saldırıları bütünleyen ve derinleştiren bir başlık olarak gençlik kesimlerinin önünde durmaktadır. Bu çerçevede, mesleki alanlarda yaşanan dönüşümler, GATS ve AB uyum sürecinde sistemin hayata geçirdiği neo-liberal politikaların bir sonucudur ve sistemin bu politikalar çerçevesinde gerçekleştirdiği

bütünlüklü dönüşümün eğitim alanındaki yansımalarıdır. Bu dönüşümler mesleklerin yeniden yapılandırılması biçiminde olup, eğitim sürecinin kendisinin de mesleki alanlarda gerçekleşecek dönüşümün gerekliliklerine göre şekillendirilmesi sonucunu doğurmaktadır. Mühendislik ve mimarlıktan eğitim, hukuk ve tıpa kadar birçok mesleği ilgilendiren bu dönüşümlerin en temel sonucu, geleceksizlik ve işsizliktir.

Yakın bir gelecekte mühendislik, mimarlık, hukuk vb. alanlarda daha kapsamlı sonuçlarıyla karşılaşılacak olan bu dönüşümler eğitim alanında çoktan hayata geçirilmeye başlanmıştır. Lisans eğitiminin dışında kadro alabilmek için, yani eğitimci sıfatı kazanabilmek için KPSS zorunlu hale getirilmiştir. Bu alanda kamunun tasfiyesine paralel olarak her geçen gün daha az kadro açılmaktadır. Sözleşmeli-ücretli öğretmenlik gibi uygulamalarla, 4 yıllık lisans eğitimini tamamlamış genç insanlar kölelik koşullarında çalışmaya zorlanmaktadır.

Mesleki alanları hedef alan bu bütünlüklü saldırı ile yıllardır parça parça ama sistematik bir biçimde sürdürülen geleceksizleştirme saldırısı daha yaygın ve genel bir karakter kazanmaktadır. Bu saldırılarla eğitim sürecini daha geniş bir zamana yayarak bu alan üzerinden yeni bir piyasa oluşturmak, genç kölelerden ve işsizlerden oluşan bir orduya sahip olmak amaçlanmaktadır.

Yeni eğitim döneminde gençliğin gelecek sorunu, mesleki dönüşümler vb. etkin bir biçimde işlenmek zorundadır. Zira bu bugünkü dönüşümlerin düğüm noktasıdır ve bu anlamı ile kitlesel bir gençlik mücadelesinin de temel hareket noktasıdır.

3) Gericici ve anti-bilimsel eğitim sistemi:

Gericici ve anti-bilimsel eğitim sistemi hiç de gericici/dinci AKP hükümetinin ürünü değildir. Cumhuriyetin ideolojik dayanağı olan Kemalizm yıllardır eğitim alanında da, militarist/karşı-devrimci bir şiddetin ve Türk şovenizmine dayalı milliyetçiliğin dayanağı olarak kullanılmaktadır. Yalanlarla dolu bir “milli tarih”, “milli coğrafya” bunun bir ürünüdür.

Bugün gericici, şoven ve anti-bilimsel eğitim anlayışına karşı çıkmak, bu gericiliğin tüm kurumları ile kaynağı olan burjuva sisteme karşı olmak anlamına gelir.

Yeni eğitim döneminde gericiliğin ve şovenizmin dayanaklarına karşı çok yönlü bir çalışmayı örgütlerken, öte yandan kardeş Kürt halkının mücadelesine sahip çıkmak temel bir mücadele başlığı olacaktır.

4) Gençlik söz ve karar hakkı istiyor!

Sermaye devleti ve onun eğitim kurumları, toplumu ve gençliği sindirmek için baskı ve teröre başvurmaktan çekinmemektedir. Zira geleceği karartan bir sistemin gelecek özlemine tahammülü bulunmamaktadır. Üniversitelerde ve liselerde derinleşen anti-demokratik uygulamalar, soruşturma ve hukuk terörü bunların ifadesidir.

Gençlik mücadelesi akademik-demokratik haklarına dönük son derece pervasız bir tarzda yürütülen saldırılar karşısında sesiz kalamaz. Bugün üniversitelerde yaşanan anti demokratik ve baskıcı uygulamaların karşısına “Söz ve karar hakkı istiyoruz!” şiarı ile çıkmak, bu çerçevede geniş bir duyarlılık alanı yaratmak ertelenemez bir sorumluluktur.

Yeni eğitim döneminde gençliğin karşı karşıya kaldığı tüm anti demokratik saldırılara etkili bir yanıt oluşturmayı hedeflemeliyiz. Öncelikle gençliğe üniversitenin öznesi olduğunu kavratana bir politik süreci örmeyi başarabilmeliyiz. Bu çerçevede, gençliği bir araya getirecek her türlü yol, yöntem ve aracı etkin bir biçimde kullanmak, alternatif yaşam ve üretim alanları oluşturmak öncelikli hedeflerden birisi olmak durumundadır.

(Ekim Gençliği’nin Ekim ‘07 tarihli 104. sayısından alınmıştır...)

Bahçelievler katliamının katilleri aramızda dolaşıyor...

Katliamcılardan hesap sormanın yolu katil devletle hesaplaşmaktan geçiyor!

Sermaye devletin “şanlı tarihi”nin ders kitaplarına yansımaya kısımaları, sonuna “katliam” kelimesi eklenmiş tarihlerle ve yerlerin isimleriyle doludur: 16 Mart *katliamı*, 1 Mayıs 77 *katliamı*, 19 Aralık *katliamı*; Maraş *katliamı*, Sivas *katliamı*, Ulucanlar *katliamı*... Tarihe belirlenmiş bir isimle not düşülen bu cinayetler, egemenlerin katliamlarının küçük bir bölümü de olsa, toplumun hafızasında yer etmesi bakımından oldukça önemlidir. Bunlar arasında tarihe Bahçelievler katliamı olarak geçen vahşi cinayet ise, insanlıktan çıkmış bir güruhun uyguladığı vahşetin yanısıra, derin devletin yüzeye en yakın kesimlerini aydınlatması bakımından dikkat çeker.

Devrimci yükselişe karşı devlet destekli faşistlerin en azgınlaştığı yıllardı ‘78’ler. Katliamların, cinayetlerin, işkencelerin tablosu hala tam olarak saptanabilmiş değildir.

Faşist parti Bahçelievleri denetimine almak istiyor, bunun için de birkaç “pürüz”ün temizlenmesi gerekiyordu. Bunun için Bahçelievler’de oturan TİP’li öğrencilerin ortadan kaldırılmasına karar verildi. İleride herbiri “Türkiye seninle gurur duyuyor!” sloganları ile karşılanacak olan tetikçiler kanlı bir plan hazırlayarak uygulamaya koydular. Faşist çetenin başında ‘Büyük reis’ Abdullah Çatlı vardı:

3 Kasım 1996’daki Susurluk kazasıyla tanınan Çatlı ‘devlet için kurşun sıkan şerefli’ kişilerin başında gelmektedir. Doç. Dr. Bedrettin Cömert, Ömer Lütfü Topal, Tarık Ümit, Abdi İpekçi, Kemal Türkler ve Papa suikastleri, Çatlı’nın gerçekleştirdiği ya da adının karıştığı suikastlerden sadece birkaçıdır. Susurluk’ta öldüğünde, üzerinden İçişleri Bakanı Mehmet Ağar’ın imzasının bulunduğu silah taşıma belgesi ve yeşil pasaport çıkmıştır. Hala ülkücü mafya dizilerinde ikon olarak kullanılmaktadır...

Faşist çete 9 Ekim 1978 akşamı katliamı gerçekleştireceği 16. sokağa doğru harekete geçer. Plana göre reis arabada bekleyecek, 2 kişi gözcü bırakılacak, 4 kişi ise eve girerek 4 TİP’linin “işini bitirecek”tir. Araba 56 No’lu apartmanın önüne park eder ve güruh 2 No’lu dairenin önüne gelir.ERCÜMENT GEDİKLİ adlı faşist tekme atarak kapıyı kırmaya çalışır fakat başaramaz. Bunun üzerine zili çalar:

Dönemin Bahçelievler Bölge Sorumlusu Ahmet ERCÜMENT GEDİKLİ katliamdan sonra yedi kez ölüm cezasına çarptırılır ve on yıl hapis yattıktan sonra serbest kalır! Gedikli yıllar sonra yaptığı röportajlarda, bölgedeki ülkücü harekete ne gibi katkılar sunduğunu gururla anlatır. “MHP Genel Merkezi de Bahçelievler’deydi ama semt ülkücülerin hakimiyetinde değildi. Bu tarihten sonra hadiseler tırmandı, yaralananlar, ölenler oldu” sözleri, katliamın ne kadar da doğal olduğunu anlatmak için sarfedilmiştir. Gedikli’nin serbest kaldıktan sonra Çatlı ile çeşitli ilişkiler içerisinde olduğu ve BBP’de faaliyet sürdürdüğü bilinmektedir...

Kapının açılmasıyla birlikte sarkık bıyıklı dört faşist besleme silahlarını çekerek içeri dalar. İçeride TİP üyesi 5 öğrenci vardır. Öğrencilerin elleri arkadan bağlanır ve eterle bayıltılır. Kısa süre sonra kapı çalınır, iki TİP’li daha gelir. Sayının artması üzerine kararsızlık yaşayan faşistler, yeni gelenleri

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi- <https://hantey.org>

arabaya bindirerek Eskişehir yoluna götürürler ve orada infaz ederler. Geri kalan beş kişinin de aynı biçimde infaz edilmesi planlanmıştır, fakat bunun fazla zaman alacağından endişe eden katil sürüsü onları evde öldürmenin yollarını aramaya başlar. Haluk Kırıcı devrimcileri tel ile boğma fikrini ortaya atar. Kendi arkadaşlarının bile hayretle karşıladığı bu fikri uygulamaya geçiren Kırıcı önce tel, sonrada yastık yardımıyla öğrencilerden birini katleder.

Kırıcı ‘88’de idama mahkum edilir ve ‘91’de şartlı tahliye ile salıverilir! Kararın “yanlış” olduğu farkedilerek aranmaya başlayan Kırıcı bu dönemde evlenir ve nikah şahitliğini Mehmet Ağar yapar. Çatlı’dan sonra “özel örgüt”ün silahlı kanadının başına geçtiği bilinmektedir. ‘96’da yakalanan Kırıcı aynı gün firar eder. ‘99’da yeniden yakalanarak Susurluk davasından dört yıla mahkum olur. 2004’te ikinci kez “yanlışlıkla” tahliye edilir. Hikaye böyle sürer gider...

Boğarak öldürmenin uzun süreceğini farkedten katiller geri kalanları silahla öldürmeye karar verirler. Haluk Kırıcı dışındakiler evi terkeder. Kırıcı kalan dört gencin üzerine kurşun yağdırdıktan sonra evden hızla uzaklaşır. Silah seslerini duyarak eve girenleri tam bir vahşet tablosu beklemektedir. 5 genç kanlar içinde yerde yatmaktadır. Fakat içlerinden biri ölmemiştir ve onun verdiği ifade sayesinde olay fail-i meçhul olmaktan kurtulur...

Katliama gözcü olarak katılan Ömer Özcan ve Duran Demirkan 15 yıl hapis cezasına çarptırılırlar ve infaz yasasından yararlanarak serbest kalırlar. MHP Ankara İl İkinci Başkanı Mahmut Korkmaz 15 yıla mahkum edilir ve ‘91’de Şartla Salıverme Yasası dikkate alınarak “yanlışlıkla” salıverilir. Kadri Kürşat Poyraz Fransa’ya kaçır ve yakalanamaz.

Katliamın ardından katiller, Çatlı’nın arabasına binerek olay yerinden uzaklaşırlar. Araç çeşitli ifadeler doğrultusunda tespit edilir ve Ülkücü Gençler Derneği 2. Başkanı Mustafa Mit’in üzerine kayıtlı olduğu anlaşılır. Mit, aracın kendisinin olduğunu ama Abdullah Çatlı ve Muhsin Yazıcıoğlu’nun himayesinde bulunduğunu söyler.

Mustafa Mit hiçbir ceza almaz. Soruşturmada adı sıklıkla geçen ve katliamın planlayıcılarından olduğu düşünülen Mit, 22 Temmuz 2007 Genel Seçimleri’nde MHP tarafından Sivas’ta 1. sıradan aday gösterilir. Mit, aynı bölgeden bağımsız aday olan, eski arkadaşı katil Muhsin Yazıcıoğlu’nun oylarının büyük kısmını alması nedeniyle seçilemez...

Serdar Alten, Hürcan Gürses, Efraim Ezgin, Osman Nuri Uzunlar, Latif Can, Faruk Erzan, Salih Gevence... Daha güzel bir dünyayı düşleyen bu gençler artık yoklar, ama onlar gibi binlercesini katleden faşist beslemeler hala ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar.

Bahçelievler katliamı, sermaye devletin tetikçilerine nasıl sahip çıktığını en açık biçimiyle gözler önüne sermiştir. Açılan davaların gerçekte devletin kendi çocuklarını korumak için düzenlediği tezgahlar olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Tüm bu katliamların hesabını sormak tam bu yüzden, bizzat onun arkasındaki devletle ve ona hakim olan burjuvaziyle hesaplaşmaktan geçiyor.

Sermaye düzeni ideolojik saldırıda sınır tanımıyor!

Che şahsında sosyalizm hiç olmadığı kadar günceldir!

Kapitalizmin değerlerimize el koymaya cüret ettiği bir dönemden geçiyoruz. Yapı Kredi gibi bir sermaye kuruluşu Nazım'ın şiirlerini tekeline almaya kalkışabiliyor. Ülkemizde ölümün üzerine tereddütsüz yürümenin simgelerinden biri olan Deniz Gezmiş kimi sermaye uşaklarınca utanmadan sahiplenilebiliyor. Ve ortalıkta Che kupaları, Che tişörtleri, Che kolye ve anahtarlıkları ile bir nesil, '68'lerin devrim ve sosyalizm mücadelesinin simgesi olan bir devrimciyi "ideolojisiz" bir isyan simgesi olarak tanımakla karşı karşıya bırakılıyor. Ve bu arada Ertuğrul Özkök, Che için şu sözleri yazmaya cüret edebiliyor:

*"Che şimdi diskolarda dinleniyor.
Tişörtler üzerinde Pop Art'ın en değerli
simgesi olarak yaşıyor.*

*Peki devrimciliği öldü mü?
Bence yeniden doğdu.*

*Artık kitlelerin başkaldırışı bitti,
bireylerinki başladı.*

*Bence Che asıl yerini şimdi buldu.
Bolşeviklik gibi, banal bir kitle*

*ideolojisinin bayrağı olarak değil, tek başına
bir bireyin isyan tişörtü olarak."* (Ertuğrul
Özkök, *Milliyet Pazar*, 16 Eylül '07)

Özkök gibi birinin ağzından Che sözcüğünün çıkması mide bulandırıcı olsa da, bu sözler kapitalist ideolojinin 40 yıl önce katledilmiş bir devrimciye hangi saiklerle saldırdığını özetliyor...

Che'nin metalaştırılması ideolojik bir saldırdır!

Bugün Che şahsında devrim ve sosyalizm ülküsünün değerleri aşındırılmaya çalışılıyor. Bu saldırı açık ki çok yönlü. Bir yandan Che'nin devrim ve sosyalizme duyduğu sarsılmaz inanç ve bu uğurda mücadele etmekteki kararlılık ergen bir maceracılığa indirgenmeye çalışılırken, diğer yandan Che bir pazar metasına dönüştürülerek, aslında ona hayranlık duyan kesimler ile Che'yi Che yapan değerler arasına aşılmaz duvarların örülmesi için uğraşılıyor! Kapitalist propagandistler bir yandan Che'nin anısına saygısızlık ederken, diğer yandan bizlerin bugün taşıyıcısı olduğumuz değerleri bulanıklaştırmayı hedefliyor. Elbette bütün bunlar ciddi bir ideolojik saldırı ile beraber devreye sokuluyor. Che bir yandan çeşitli araç-gereçlerle sermaye piyasaları içerisinde bir döngüye sokulurken, diğer yandan devrim ve sosyalizm uğruna ölümü göze almış yiğit bir devrimci "örgütlü mücadele bitmiştir!" propagandasına malzeme yapılmak isteniyor. Ertuğrul Özkök'ün "tek başına bir bireyin isyan tişörtü" nitelemesi de bunu özetliyor.

"Değerlere sahip çıkmak" zorunluluğu da buradan geliyor. Zira değerlerimize sahip çıkmak için tek başına Che'nin metalaştırılmasına karşı çıkmak yeterli değil. Zaten sermaye düzeni de Che'yi bir ikon haline dönüştürürken, onun gözüpekliği, yiğitliği vb. özelliklerine saldırmıyor. Aksine oluşturduğu ikonun bu özelliklerle anılmasının önünü açtığı bile

söylenabilir. Sermaye düzeninin ideolojik saldırısı, temelde maceracı Che ikonu, tekil bir kimlik olarak kahraman Che ikonu ve nostaljik bir gönderme olmak üzere üç ayaktan oluşuyor.

Che "gerçekçidir"!

Kapitalist ideologlar eliyle maceracı bir kimliğe sıkıştırılmaya çalışılan Che, gerçekte hiçbir kapitalistin olamayacağı kadar gerçekçidir. Kapitalistler kendi egemenliklerinin sonsuza dek süreceği inancına körü körüne bağlıyken, gerçekçilik, bu düzenin bilimsel bir eleştirisini yaparak, eninde sonunda onun yıkılabilir olduğunun hakkını verebilmektir.

Che'nin gençlik ateşi ile kendini mücadeleye bağlamış genç bir maceracı olduğuna dair bir resim çizilmek istenmesi de açık bir ideolojik saldırdır. Burada tartışılan ilk bakışta Che gibi görünse de, tartışmaya açılıp tahrir edilen, Che şahsında devrim ve sosyalizmin güncelliği ve bilimselliğidir. Kitlelerin bilinç altına, kapitalizme karşı girişilen mücadelenin bir macera olduğu fikri kazanmak istenmektedir.

Che ile özdeşleşmiş olan "imkansız iste, gerçekçi ol!" sözü de bu çerçevede sözkonusu ideolojik tahribattan payını almaktadır. Bu söz sermaye düzeni tarafından gençliğin reklam filmlerine sığmayan dinamizminin bir belgesine dönüştürülmüştür. Bu söz gerçekten de dinamizmin bir simgesidir. Ancak bu dinamizm hiçbir biçimde dağ bayır tırmanmak ve yükseklerden atlamak çağrışımları ile açıklanamaz. Tersine, bu sözle vurgulanan bir tarihsel ütopyayı istemenin ve bu uğurda mücadele etmenin zorunluluğudur, zira bu ütopya tarihin en "gerçek" özlemidir!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Che bireysel bir kahraman değil, kolektif olan devrim mücadelesinin öncüsüdür!

Devrim ve sosyalizm mücadelesinin hiçbir zaman süper kahramanlara ihtiyacı olmamıştır. Ve geçmişin büyük devrimcilerinin hiçbirisi de böyle bir kimliğe ve kolektivizmin sınırlarını aşan bir bireysel kahramanlığa öykünmemişlerdir. Gerçek bir devrimciyi yaşamda mutlu kılan şey, elbette kitleleri devrim ve sosyalizm mücadelesi uğruna harekete geçirebilmektir. Ancak bir devrimci iyi bilir ki, bu "harekete geçirme" olgusu "karizmatik bir karakterin" el hareketine bakan bir iş değildir. Bunun olabilmesi kişileri aşan koşullara bağlıdır. Elbette her devrimcinin, tıpkı her insanın olduğu gibi farklı özellikleri, yetenekleri, tutumları olacaktır. Ancak bir devrimci, bu özelliklerin, yeteneklerin ve tutumların ötesinde ve bunlara da şekil kazandıran bir biçimde, asıl sorunun örgütlü tutum, örgütlü mücadele olduğu gerçeğini bilerek davranır. Doğal olarak kahramanlıklar, kişisel tutumlar bir aşamadan sonra artık kişiye ait değildir. Tıpkı coşku ve inancın devrimci kişilerin kişisel iyi niyetlerinin ürünü değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinin seyri ile birlikte, ideolojik bir birikimin sonucu olduğu gibi...

Kapitalizm ise kişilere muhtaçtır. Kapitalizmin iç çelişkilerinin yaratacağı yıkıcı sonuçların önlenmesi için oyalayıcı süper kahramanlar umudu, sürekli pazarlayabilenek bir biçimde yeniden yeniden üretilmek zorundadır. Ancak söz konusu olan bir devrimciyse, burada oluşabilecek bir insanüstüleştirme eğilimi olsa olsa kapitalist ideolojinin bu alandaki bir yansıması olabilir. Zira insanüstüleşen bu noktada Che ya da başkası değil, devrimci olma durumunun kendisidir.

İşte Özkök şahsında burjuvazinin lafebelerinin Che'yi bireysel isyanın simgesi haline dönüştürmelerinin gerisinde yatan, örgütlü mücadele bilincinin ayaklar altına alınması, insanlara "bu düzende artık yalnızsınız" mesajının iletilmesidir!

Che şahsında sosyalizm günceldir!

Kapitalist metaların üzerine basılan silüeti ve ona dair yapılan değerlendirmelerle Che, nostaljik bir özlemin nostaljik bir imgesi olarak pazarlanmak istenmektedir. Kapitalist ideologlar gerçekten bolşevizmi banal ilan edebilmek, "sosyalizm öldü" propagandasını güçlendirmek çabasıdır. Bu yüzden Rusya'dan çekilen 1 Mayıs fotoğraflarında yaşlı eylemciler, sosyalizmin nostaljik bir ütopya olduğunu anlatmanın bir aracı olarak öne çıkartılır.

Kısacası, isyanı ideolojisinden soyutlanan, mücadelesi örgütlülüğünden koparılan, böylece silahsız bırakılan Che, nostaljik bir ideolojinin tarihsel bir karakterine indirgenmeye çalışılmaktadır.

Ancak sermaye düzeninin bütün bu tahribat çabaları servet-sefalet kutuplaşmasının görülmedik ölçüde derinleştiği günümüzde boşa düşmektedir. Zira ezilen ve sömürülen milyonlar için sosyalizm bugün hiç olmadığı kadar günceldir. Ve işte tam da bu yüzden Che ölümünün 40. yılında hala diri ve güncel olan devrim ve sosyalizm özleminin neferi olarak mücadelemizde yaşatılmaktadır!

Ümit yoldaşa...

“Çıtayı yükseklerde tuttunuz... Sıra bizde!”

Merhaba Ümit yoldaş,
Ulucanlar Hapishanesi’nde ölümü Habip yoldaşla beraber en önde tereddütsüzce karşılayıp ölümsüzlüğe kavuşmanın 8. yıldönümünde, hiç tanımadığın bir yoldaşından sana tüm yoldaş sıcaklığıyla yazılmış bir mektup bu... Evet, hiç tanışmadık belki ama bizi birleştiren davanın ateşiyle selamlıyorum seni mektubumun satırlarında...

Yoldaş, “bir kurşunu bile paylaşmaktır yoldaşlık” diyorsun. Bu yoğun duyguyu, bu aynı dava uğruna tereddütsüzce ölebilecek yürekler bütününe ne de güzel anlatmışsın. Aynı davanın ateşiyle korlanmış bizlerin yürekleri ve her yürek partinin bayrağı altında halaya durmuş! Seni sadece yoldaşlardan dinlememe, kitaplardan okumama, sana dair tek anımın dumanlı, ateşli bir televizyon karesinden ibaret olmasına rağmen sanki yanıbaşımıydın. Sabah dağıtımda beraber uzatıyorduk işçi Mehmet’e mücadele çağrısını. Sanki kahkahalarımız birbirine karışıyordu da seninkinin yanında benimki duyulmuyordu... Sanki

hemen yanımdaydım yine, “saldıralım, geri püskürtebiliriz!” diye haykırdığında ve sanki beraber meydan okumuştuk ölüme. Ve sanki yoldaş, sen de benimle beraber tekrar doğuyordun her meydanda kızıl bayraklar altında, sıkılan her yumruқта! İşte yoldaşlık, böyle güçlü bir bağ. Yürekten yüreğe bilinçle örülen.

Zaman, mekan dinlemeyen böyle güçlü bir bağ, gözlerin pırıltılarında yanan! Yoldaş, bil ki; senin gibi, Habip gibi, Hatice gibi yürekleri davanın ateşinde korlanan, bilinçleri partinin yol göstericiliğinde açılan

nice yoldaşın var. Sizden aldığı bayrağa asla leke sürmeyecek, bayrağı daha da yükseltecek nice yoldaşın var. İnsanın bir başka insan tarafından sömürülmediği, motorları maviliklere süreceğimiz günler adına savaşıırken kenetlenen yoldaşların... Öyle bir kenetlenme ki bu yoldaş, sizin gibi aramızdan biri ayrıldığında daha da sıkılaştıran safları...

Ve sen yoldaş, geceyle batmayan güneş, bu sınıksız kenetlenmiş yoldaşlara emsalsiz bir örnek teşkil ediyorsun. Senden örneklerle öğreniyoruz yoldaşlığı, partiyi, mücadeleyi ve devrimci kimliği... Ve genç yoldaşların “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” şiarının somutlanışını buluyorlar sende. Lenin de işçi sınıfının partisi gençliğin partisidir demiyor muydu? Başarılarının sırrını buna bağlayarak, “baylar, gençlerden korkmayın” diye öğütlemiyor muydu? Evet, yoldaş bir kez daha Lenin’i doğrulayan tarih, seni de sayfalarına 27 yaşında devrim şehidi, partinin genç önderi diye not düşecek.

Elbette “devrimci doğulmaz, devrimci olunur!” İşçi sınıfının öncüsü komünist parti işçi sınıfını mücadele okulunda eğitip dövüştürürken, genç yoldaşları da proleter kültür ve bilinçle donatıyor. Ve geleceğin partili gençliği, sosyalizme bu yeni kültürle, gelenekle yürüyor. Parti değiştirip dönüştürüyor, düşünen ve savaşan militanlar yaratıyor, kabuğundan sıyrılıp yüreğini yüreklerimizin yanına atan her devrimciden... İşte burada yoldaş bir kez daha örnek olarak sizler! Bir kez daha sizin şahsınızda somutlanıyor kadro tipi. Ve parti bir kez daha etekemiğe bürünüyor bedenlerinizde...

Ümit yoldaş, aramızdan ayrılışının 8. yılında dahi partiye hizmet etmeye devam ediyorsun. Her yoldaşın senin yazılarındaki bilgi birikimini, devrimci coşkuyu gördükçe, baştan sona bezeniyor devrimci kimlikle. Sizden alıntılar yaparken her yoldaşın sesi daha bir tok çıkıyor. Siz hala yazdıklarınızla, ideolojik birikiminizle sadece yoldaşlığı, partiyi tanımamıza değil, devrimci kimliği kuşanmamıza da yol gösteriyorsunuz. Bir güneş gibi karanlığın üstüne doğuşunuzla, partiye hizmet etmeye devam ediyorsunuz.

Yoldaş, aldığımız kızıl bayrağı yükseltmeye devam ediyoruz. Bu bayrak yarışı zafere kadar sürecek. İşte o zaman yoldaş beraber dikeceğiz kızıl bayrağımızı burçlara... İşte o zaman, kahkahanla sarsılacak yeryüzü, işte o zaman gençliğin bağrından kabarıp partili saflarda coşan öfken incek bir balyoz gibi burjuvazinin tepesine... İşte o zaman yoldaş, işte o zaman çocuklar ölmeyip şeker de yiyebilecekler... Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşanacak günlere yürüyeceğiz birlikte...

Yoldaş, işçi sınıfının kızıl bayrağını gençlik içerisinde dalgalandırma çabası içerisindeki genç bir yoldaşın olarak itiraf etmem gerekir ki, çıtayı çok yükseklerle koydunuz. Ve bizim de hedefimiz, yükselttiğiniz çıtayı aşmak ve daha da yükseklerle çıkarmak, size ve Parti’ye layık olabilmektir... Komünist gençliğin misyonunu en iyi anlatan metin senin yaşamın olur elbette. Belki de bu yüzden sana bu satırlar döküldü yüreğimden. Yeni bir dönem daha başlarken gençlik de senden aldıklarıyla yürümeye devam ediyor.

Son sözlerinde dahi yoldaşlarını sevdiğini söyleyen geceyle batmayan güneş; sen gözlerini kapatırken bizlerin kulaklarında çınliyordu. Sesinle ve sınıf kinimizle yürüyoruz ileriye, yeni Ekimler için!

Mücadele alanlarında görüşmek üzere...

Genç bir yoldaşın Tanya

Ulucanlar’a, On’lara, yoldaşlara...

Alabildiğine yüksek ve bir o kadar heybetli dağlarla ayrılmıştır köyler birbirinden. Reyhan ve kekiğin sarhoş eden kokusu insanı alır uzaklara götürür. Hele baharda izlemek dağlarla çevrili küçücük evleri, daha bir coşturur insanı. Her yer alabildiğine yeşile, mora, pembeye, kırmızıya, beyaza kesmiştir. Sanki eline bir palet almışsın istediğin renge boyuyorsun. Küçük ama içinde büyük şeyler barındıran bu yerleri...

Güneş ilk ışıklarını saçarken evlerin üstlerine, ne yaşadığını bilmediğin ama tahmin ettiğin bir kadının güneşe karşı dua eden yüzünü izlersin. Bu seni hüznülendirir ama izlersin işte. Çünkü tahmin edersin o kadının belki oğlunu, belki kızını, belki de kocasını öldürmüşlerdir. Faili bilinmesine rağmen meçhul bir cinayet olarak sunulmuştur yıllarca.

Kavurucu sıcaktan sonra güneş, ışınlarını çeker yavaş yavaş evlerin üstünden. Gün aydınlığını zifiri bir karanlığa bırakır birden. Ama korkutmaz bu karanlık seni. Bütün köy toplanmıştır çeşmenin başına. Çocukların çığlığı, konuşmalar, gülüşmeler, fısıltılar hepsi ayrı ayrı çınlar kulağında. Bir delikanlının karanlıktan faydalanarak sevdalandığı kızın eline tutuşturduğu mektup sesini bile duyarsın o an.

Sonra çok uzaklardan nereden geldiğini anlayamadığın bir çığlık boğar tüm bu sesleri. Böcekler bile susar. Su akmaz sanki ses çıkmasını diye. Yanı başında ağıtlar yakılmaya başlanır. Anlamazsın önce ama ağıtları dinleyince anlarsın ki, bir devrimci katledilmiştir yine. Bütün bir köy yastadır artık. Delikanlılardan ve ergenliğe yeni adım atmış genç kızlardan başka. Her ölüm haberinde gözler daha bir hınçla, kinle, inançla, umutla bakar. Bunu hissedersin ki etkilenmemen imkansızdır artık. Ve kendi kendine dersin ki, ah bir büyüsem! Sen o vurulanı tanımazsın aslında, ama o çocuk yüreğinin bir parçasıdır, böyle hissedersin.

Güneş ilk ışıklarını sessizce gezdirir evlerin üstünde, kadın yine dua eder güneşe karşı ve güneş sessizce çekilip gider. Herkes doluşur çeşme başına ama artık gürültülerin, gülüşmelerin yerini

fısıltılar ve ağıtlar almıştır. Birbirlerine şehit düşmüş devrimciyi anlatır. Sonra yaşlılar kendi yaşamışlıklarını anlatırlar gençlere. Sana masal gibi gelir ama çocuk gözlerin uykuya direnir, pes etmez hiçbir zaman. Hep yığıtlıklar anlatılır çünkü. Ve sen kendini o kahramanların yerine koyarsın hep. Yarı uyanık bir şekilde isimler duyarsın; Deniz, Mahir, Hüseyin, Ulaş, İbo ve aklında tutamadığın bir sürü isim... Merak edersin, bir masala bu kadar kahramanın nasıl sığıldığını...

Sonra bu zulüm tufanı her adımında çıkar karşına ve sen anlarsın artık anlatılanlar ne bir masal ne de onlar sadece birer kahraman... Mezarlar çoğalır ve isimler... Çocuklara verilecek isimler de çoğalmıştır, çünkü her ölüm yeni bir doğumun habercisidir.

Bir Eylül sabahı açarsın gözlerini zorlanarak. Güneş yeni doğmuştur ama, ne o yaşlı kadın vardır ne de o evler. Beton yığındır her yan ve biraz sonra seni iliklerine kadar sömüren fabrikanın yolunu tutarsın. Başlarsın çalışmaya ve birdenbire sanki bir çığlık bastırır tüm sesleri, bütün makineler durur. İçin acır birden...

Sonradan duyarsın ki on yıldız kaymıştır gökten. On mezar daha çoğalmıştır ve çocuklarımıza takacağımız on isim daha... “On”ların yığıtlıkları anlatılır. Düşmana karşı nasıl direndikleri, nasıl inançla davalarına sarıldıkları, üstlerine gelen kurşunu nasıl paylaştıkları... Ve ölümü nasıl da halaylarla karşıladıkları, düşmanı kendi inlerinde nasıl yendikleri...

Düşman bir kez daha yanıldı. Bu topraklarda devrimci irade hiçbir zaman teslim alınamadı. Toprağa düşen herbir tohum binler verdi her defasında. Bir tarihi bu topraklarda yatan ve o tarih devrimcilerin kanlarıyla yazıldı bir daha silinmemek üzere. Evet yığıtlıklarle doluydu tarih sayfaları, 26 Eylül’ü gösterdiği zaman takvimler. Geçmiş aşılarak geleceğe bir adım atılmıştı. Ve bu adımın taşıyıcıları Habip, Ümit, Hatice ellerindeki kızıl bayrağı bize teslim ettiler, tarih sayfalarındaki sarsılmaz yerlerini alırlarken...

Çiğli Organize’den bir işçi

Mücadele Postası

Bursa’da halkın öfkesi!

Bursa’da 28 Eylül günü Hasan Çelik isimli kişi, çevre yolu Millet Mahallesi lambalarından yolun karşısına geçmeye çalışırken araba çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Bu ölüm mahalle halkı için bardağı taşıran son damla oldu. Üst geçit yapılmadığı, gerekli önlemler alınmadığı için ölümle sonuçlanan birçok trafik kazasının yaşandığı mahallede, halk bu son ölümün ardından sokağa döküldü. 500’ü aşkın kitle yolu trafiğe kapattı ve muhtarın evini bastı. Kolluk güçleri Millet Mahallesi’ne yığınak yaptı.

Mahalle halkı öfkesini şu cümlelerle dile getirdi: “Çocuklarımızı okula göndermekten korkuyoruz. Onlar okuldan gelene kadar kuşlarımız bitmiyor. Yetkililerin bir an önce üst geçit yapmasını istiyoruz. Bizim canımız gidiyor, bu kimsenin umurunda bile olmuyor. Gerekirse eylem yapıp, meselemizi yetkililere aktaracağız. Net bir cevap gelene kadar da yolu trafiğe açmayacağız.”

Mahalle halkının tepkisi geç saatlere kadar sürdü.

ÇÜ: “Katil devlet hesap verecek!”

Geçtiğimiz günlerde Dersim’in Hozat ilçesinde askerin “dur” ihtarına uymadığı gerekçesiyle öldürülen Bülent Karataş ve yaralanan Ali Rıza Çiçek’e yönelik yargısız infaz Çukurova Üniversitesi’nde yapılan eylemle protesto edildi.

Eylem 1 Ekim günü R1 derslikleri önünde gerçekleştirildi. DGH, Adana Gençlik Derneği, SGD’nin örgütlediği ve diğer gençlik gruplarının destek verdiği eylemde “Bülent Karataş’ın katili devlettir!” yazılı pankart açıldı. “Bülent Karataş ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Kanla yazılan tarih silinmez!” sloganlarının atıldığı eylemde devletin katliamcı yüzü teşhir edildi.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Tecrit can almaya devam ediyor!

Cezaevlerinde tecrit, insan yaşamını yok etmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde de Zeki Ünlü isimli tutsak, hücresinde kendini asarak yaşamına son verdi. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ndeki devrimci tutsaklar, suç duyurusunda bulundular. Ayrıca konu ile ilgili bir çok yere kart, mektup gönderdiler. Sorunların çözümünün tecritin dozajını daha da artırarak olacağını düşünen zihniyeti, sonuçlarıyla birlikte anlatmaya çalıştılar.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ndeki devrimci tutsakların kurumlara, kitle örgütlerine gönderdikleri kartın bir örneği:

“Merhaba, Zeki Ünlü ismini hiç duydunuz mu?

Yaşadığında sesini duyuramadı. Ölümü dahi

haber olmadı.

Zeki Ünlü 15.09.2007 tarihinde Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde tecritin yarattığı tahribata ve hapishane idaresinin baskılarına dayanamayıp yaşamına son verdi.

Bu kaçınıcı ölüm?

Daha kaç kişi ölmeli tecrite, baskılara son verilmesi için?

Tecrit sessizce can almaya devam ediyor; ve bakanlık, hapishane idareleri sessiz ölümde (tecrit) ısrar ediyor.

Suskunluğumuzla tecritin can almaya devam etmesine seyirci kalmayalım, karşı çıkalım.

Coşkun Akdeniz, İsmail Yılmaz, Sinan Gülüm”

Emekçi aç, vekil güvencede!

AKP’nin ortaya attığı “sivil” ve “demokratik” anayasa taslağına ilişkin detaylar kamuoyuna yansıdıkça, işçi ve emekçilerin haklarını budayan anti demokratik maddeler de açığa çıkıyor.

AKP’nin “sivil anayasa” olarak tanımladığı yeni anayasa taslağı özü itibarıyla 1982 Anayasasının hemen hemen bütün maddelerini koruyor. Milletvekili maaşlarını düzenleyen madde de yeni taslakta neredeyse aynen yeraldı. Milletvekili maaşlarına ilişkin hükümler, Prof. Dr. Ergun Özbudun başkanlığındaki 6 kişilik “Bilim Kurulu” tarafından hazırlanan taslakta, 63. Madde olarak düzenlendi.

Buna göre, milletvekilleri, emekli olmaları durumunda, diğer çalışanlardan farklı olarak emekli maaşını almaya devam edecek. Diğer çalışanlarda ise emeklilikten sonra başka bir işte çalışmaları durumunda emekli maaşlarında ya önemli bir kesinti oluyor ya da tümüyle emekli maaşları kesiliyor.

Milyonlarca işçi ve emekçiyi sefalete mahkum eden maddeleri, düşük ücret dayatmasını pervasızca onaylayan sermayenin vekilleri, kendi çıkarları sözkonusu olduğunda hiçbir “fedakarlıkta” bulunmuyorlar.

Anayasa değişikliği sırasında, taslaktaki hükümler aynen kabul edildiği takdirde, emekli olan sermaye vekilleri aylık 11 bin YTL civarında maaş alabilecekler. Milletvekilleri 8 bin YTL civarında milletvekili maaşı, 3 bin YTL civarında da emekli maaşı alacaklar.

Anayasa’nın 86. Maddesi’nde, “Türkiye Büyük Millet Meclisi üyelerine ödenecek ödenek ve yolluklar, kendilerine T.C. Emekli Sandığı tarafından bağlanan emekli aylığı ve benzeri ödemelerin kesilmesini gerektirmez” hükmü yeralıyor.

Taslağın 63. Maddesi’nde ise bu hüküm, sosyal güvenlik kurumlarının birleştirilmesi nedeniyle “Emekli Sandığı” çıkarılarak korundu. Bu madde, “Milletvekilleri ödenecek ödenek ve yolluklar, kendilerine bağlanan emekli aylığı ve benzeri ödemelerin kesilmesini gerektirmez” şeklinde düzenlendi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroglu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

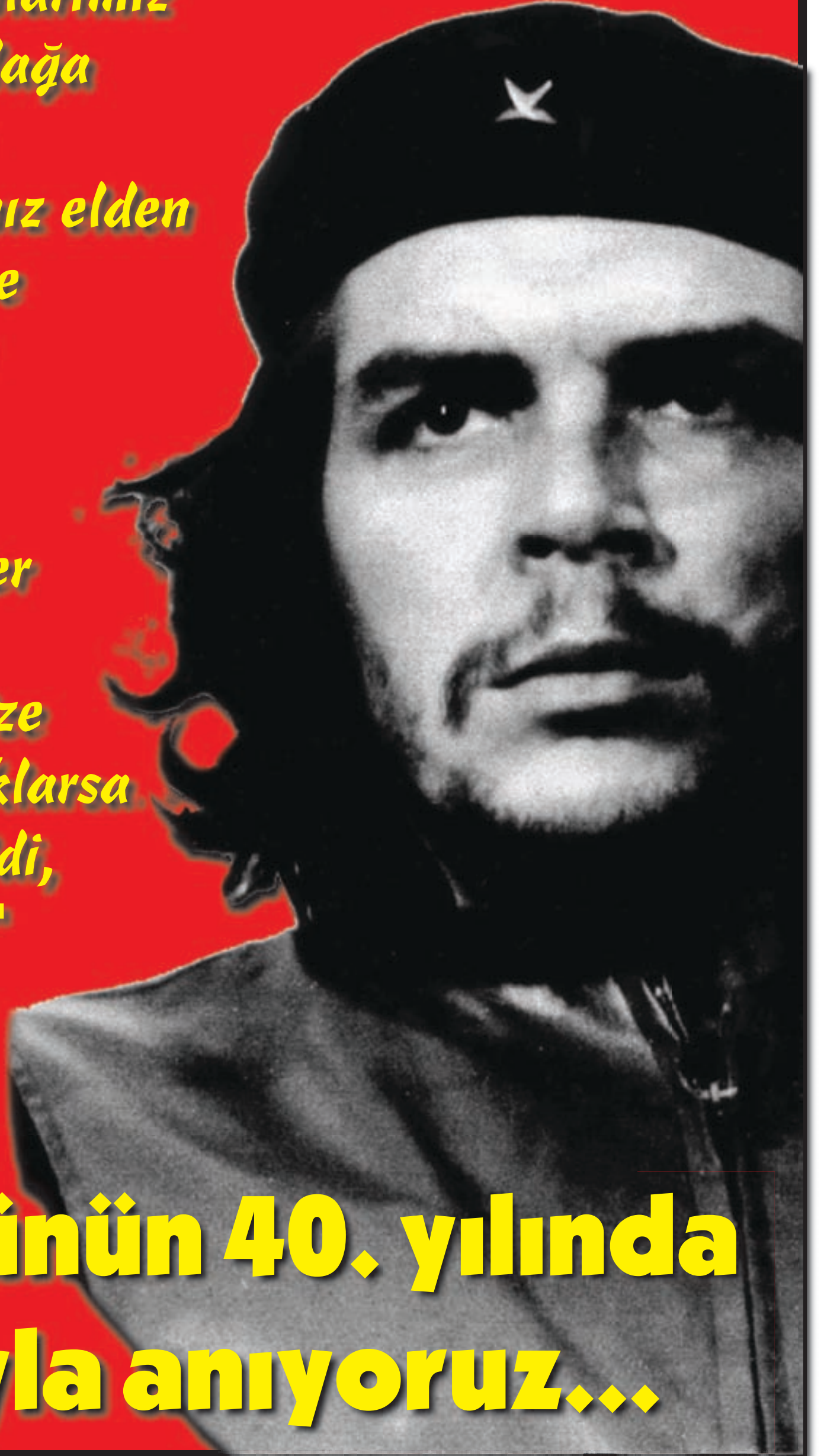
Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

"Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin...
Savaş sloganlarımız
kulaktan kulağa
yayılacaksa
ve silahlarımız elden
ele geçecekse
ve başkaları
mitralyöz
sesleriyle,
savaş ve zafer
naralarıyla
cenazelerimize
ağıt yakacaklarsa
ölüm hoş geldi,
safa geldi..."

**Ölümünün 40. yılında
saygıyla anıyoruz...**